

NOPTI TORIDE
ANNE & ED KOLACZYK

CAPITOLUL 1

Rachel s-a aplecat pe zidul de piatră și a privit lung, peste deal. Dedesubt, era fluviul Mississippi și dincolo de asta Wisconsin. În partea dreaptă și în spatele ei, era Dubuque, orașul care i-a fost cândva căminul, dar nu privi în direcția aceea. Nu încă. În schimb, s-a uitat peste fluviu, rememorând nopțile când ea și Ben se strecurau aici, la *Eagle Point Park*. Feriți de întuneric, explorau minunăția ne-năștea între ei. Atingerea tandră a mâinilor lui mari îi transforma trupul în flacăra și dorința lor era așa de puternică, că nici unul nu se mai gândea la nimic. A simțit, mai mult decât a auzit, prezența cuiva în spatele ei.

-Este un loc plăcut, mami: Trebuie să fie „poteca îndrăgostiților”, corect?

Rachel s-a întors spre fiica ei de paisprezece ani. Figura aristocratică a Laurei era ascunsă de o bluză roșu cu negru, ce avea pe ea inscripția *Întâlnește-te cu mine la St Louis*, care atârna pe umerii ei, așa de largă și de lungă, că aproape îi acoperise pantalonii roșii, scurți, tricotați, pe care-i purta. Picioarele erau goale, iar sandalele de piele se legănau în mână.

-Poteca îndrăgostiților? a repetat Rachel, întorcându-și privirea la fluviu. Nu credeam că mai folosește cineva expresia asta.

-Hei, mami, a spus Laura, care nu era așa ușor de dus cu vorba. Trebuie să fie un motiv pentru care ai vrut să ne oprim, înainte să ajungem la bunici. Un zâmbet viclean i-a apărut pe față. Pun pariu că ai trăit momente deosebite aici, și nu rezistai să nu revezi vechiul loc.

Rachel s-a întors cu spatele la fluviu. Marginea aspră a zidului de piatră îi apăsa spatele, în timp ce privea stejarii înălțându-se deasupra lor. Ea a văzut dintr-o dată imaginea parcului într-o noapte de vară, stelele sclipind printre frunzele copacilor și adieri plăcute mângâind întunericul; imaginea unei iubiri puternice pentru care ar fi murit, așteptând.

-Când eram copil, viața mea era total diferită de a ta, a spus fiicei ei. Nu aveam nici pe jumătate din libertatea pe care o ai tu.

-Hai, mami. De ce ai vrut să vii mai întâi aici?

-Ce zici, de să-ți iei rămas-bun?

-De la ce? s-a uitat Laura mirată. Rachel a râs. Tensiunea ei crescuse cu fiecare milă străbătută, dar aceasta nu s-a văzut nici o clipă.

-Odată ce bunica și bunicul se mută, nu mă voi mai întoarce la Dubuque. Am trăit câteva momente fericite aici.

-Asta nu spui în mod normal, a subliniat Laura, și-a scos ochelarii de soare și i-a cocoțat în vârful capului. Ai făcut mereu ca acest loc să pară cel mai rău de pe Pământ, unde poate să crească cineva.

-Bine, am exagerat, a spus Rachel, cu un râs, ce s-a transformat, în scurt timp, într-un zâmbet Mint. Dar să fii fiica unui președinte de colegiu nu era prea ușor. Era ca și cum tot timpul trăiai sub microscop. Mă simțeam de parcă toată lumea mă urmărea, așteptând să raporteze tatălui meu cea mai mică scăpare.

Era vreo îndoială că a alunecat în brațele lui Ben? a meditat. A simțit cum i se contractau mușchii feței. A alunecat, într-adevăr. Asemenea unui canar ce fuge, din captivitatea și siguranța coliviei, spre libertatea și pericolul câmpiei. Au pornit spre mașină.

-Așadar, care era numele lui? a întrebat Laura.

-Care era numele cui? a întrebat Rachel,scoțând cheile mașinii din buzunarul pantalonilor scurți,marinărești.

-Tipul cu care ai fost aici.Rachel a deschis portiera și a intrat.Scaunul de vinilin i-a ars pulpele goale.N-ar fi trebuit să parcheze mașina în acest loc și ar fi trebuit să poarte fustă.A sperat că apropierea de acest loc să nu fie dureroasă,dar,în timpul călătoriei,a avut mereu o stare de deprimare.

-El a fost tatăl meu? a întrebat Laura.

Mașina s-a înfundat dintr-o dată și cheile au căzut zornăind pe podea.

-Tatăl tău? a repetat Rachel.

-Păi,atunci când ai plecat să locuiești la mătușa Mary,când erai însărcinată,îl cunoșteai deja pe tatăl de aici din Dubuque.

-Da.Vocea îi era răgușită.Cu excepția faptului că azi totul părea diferit.Nu se mai simțea deloc ca o femeie de treizeci și unu de ani,ci ca fata aceea speriată, care a fost trimisă la verișoara mamei ei,pentru a-și naște copilul,printre străini. Rachel a pipăit podeaua până a găsit cheile,apoi a pornit mașina.Curând,ea și Laura au ieșit din parcare.

-Mă întrebam dacă mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc,a continuat Laura gânditoare.

Niciodată nu m-a interesat cu adevărat înainte cine era tatăl meu.David a fost atât de generos,că am uitat că aveam deja patru ani când te-ai măritat cu el.

-Te-a iubit ca pe propria lui fiică.

Laura a notat și s-a întors să privească pe fereastră.Trecuse mai mult de un an de când David avusese atacul fatal de cord,dar Rachel știa ca simțea Laura.O durea și pe ea.Nu voia să-i mărească durerea,refuzând să-i răspundă la întrebări.

Nu trebuie să privești fiecare bărbat trecut de treizeci de ani cu suspiciune,a spus ea,repede.Nu o să-l întâlnești pe tatăl tău aici.A oprit la stopul din Dodge Street și a luat-o la dreapta.El își vizita numai câteva rude pe timpul verii.A plecat înainte ca eu să aflu că eram însărcinată.

-N-a știut niciodată de mine? Vocea Laurei era calmă,controlată.

-Nu.

-N-ai putut să încerci să iei legătura cu el prin rudele lui?

Rachel și-a mușcat buza.Au mai fost la Dubuque înainte,chiar luna trecută,când tatăl lui Rachel a avut un atac de inimă.Atunci lucrurile s-ar fi precipitat.În alte dați călătoriile au avut ca scop pregătirile pentru sărbătorirea Crăciunului,sau a zilelor de naștere.Această excursie era deosebită de celelalte; avea senzația că era ultima.Ar fi trebuit să aștepte ca Laura să pună și alte întrebări

-I-am luat adresa și i-am scris,a spus încet,dar n-a răspuns niciodată.

-Deci probabil nu știe de mine,a spus Laura cu vocea unei fetițe îndurerate.

Rachel i-a prins mâna și i-a strâns-o.

-Nu, nu știe de tine. El o să se întoarcă, știu asta. Nu cred că scrisoarea mea a ajuns vreodată la el. Și l-a amintit pe Ben: părul negru, dezordonat, ochii verzi-albaștri pătrunzători, care au pus stăpânire pe ea cu dragostea lor, statura lui-impunătoare, dar capabilă de o mare tandrețe în același timp. El s-ar fi întors cu siguranță, dacă ar fi știut, cum a mai făcut-o de atâtea ori. N-ar fi lăsat-o să facă față singură greutăților și îndoielilor cu care trebuia să trăiască. Dar Laura nu trebuia amestecată.

-Ai de gând să-mi spui vreodată numele lui? a întrebat Laura.

Rachel s-a întors să se uite la fiică ei. A crescut, obișnuită să aibă ațintiți asupra sa ochii lui Ben. Mulțumită legăturilor de sânge, Laura avea ochii violeți.

-Poate într-o zi.

-Dar nu azi. Era o resemnare amuzată în vocea Laurei.

Rachel s-a întors cu fața spre drum.

-Nu, nu azi. După un moment, a continuat: Numele lui nu înseamnă nimic pentru tine. Nu e o celebritate.

-Dar nu-l pot găsi fără numele lui.

-Să-l găsești? Rachel s-a răsucit și s-a uitat la fata ei. Laura își lăsase capul pe scaun, cu o expresie visătoare. Ce vrei să spui prin-să-l găsești?

-Exact ce-am spus. Cred că într-o zi mi-ar plăcea să-l găsesc. Poate că ar fi fericit să știe că are o fată.

-Tot atât de bine ar putea să fie un șoc pentru el, a avertizat-o Rachel. Laura a ridicat din umeri.

-Înainte ca David să moară, mă gândeam mereu la el ca la tatăl meu, dar acum, când s-a dus, mă gândesc din ce în ce mai mult la celălalt tată. N-ar fi frumos să-l găsesc și să fim o familie adevărată?

Cu coada ochiului, Rachel a putut să vadă speranța de pe chipul fetei. Cum putea ea, matură, echilibrată, să-și dorească asemenea lucruri?

-Iubito, el s-ar putea să fie căsătorit deja, sau poate nici nu trăiește. Și chiar dacă trăiește, cum el putea să-l găsești vreodată? Uitându-te în cărțile de telefon din marile orașe? Dacă numărul lui nu este trecut acolo? Rachel știa că el nu figura în cartea de telefon din St. Louis, pentru că verificase într-o zi sinistră, nu mult după moartea lui David. A fost un gând care a speriat-o: dacă avea un număr care era trecut în cartea de telefon? Era ca și cum Ben al ei se afla la câteva mii depărtare, dar ea nu avea să afle niciodată.

Și-a spus că-l ținea minte, numai pentru că persista încă durerea pierderii lui David. Era normal să-și amintească de cealaltă iubire pe care o pierduse. S-a

hotărât să nu se mai gândească la Ben și așa a făcut,până când tatăl ei a avut atacul de inimă și a fost schimbat din funcția de președinte al colegiului.

Acum,venise împreună cu Laura să-și ajute părinții să se mute.De-a lungul copilăriei,a pierdut căminul multor amintiri speciale.Parcul unde,în dulceața nopții,ea și Ben se întâlneau,pavilionul unde visa,în după-amiezile de vară cu gândul la

-Bunica știe cine este el? a întrebat Laura deodată.

-Nu.Vocea lui Rachel sunase ciudat.Ei l-au cunoscut pe Ben,pe pentru că era nepotul șefului Academiei,și a stat în acea vară cu Dean Healey.Cu toate astea, ea a refuzat să le spună că Ben este tatăl Laurei,chiar și în fața furiei tatălui ei.

L-a cunoscut pe Ben la un picnic la facultate și a fost atrasă imediat de el.În ochii lui verzi-albaștri ea a descoperit o persoană atentă,sensibilă, așa cum era de fapt în realitate,sub hainele scandaloose și purtarea sfidătoare.Suferind încă din cauza morții părinților, care se întâmplase cu cinci ani în urmă, înainte ca el să împlinească treisprezece ani,Ben a trăit sălbatic, într-un efort permanent de a se înțelege cu lumea.Ea a vrut să-i ușureze durerea,dar a descoperit-curând ceva mai puternic care-i atrăgea: dorința și necesitatea de a fi împreună.

Era terorizată că tatăl ei i-ar interzice să-l vadă pe Ben, așa cum o mai făcuse și cu alți băieți.Ce a simțit pentru Ben era ceva special și puternic, ce ar fi vrut să păstreze doar pentru ea.Când au început să se întâlnească,chiar dacă lui nu i-a plăcut ideea,ea l-a determinat să țină secretul întâlnirilor nocturne din parc.

Îi spunea că o iubește și nu-i era rușine de asta.Nu l-a încântat ideea de a se furișa prin spatele tatălui ei.Rachel știa ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi mers la părinții ei: s-ar fi despărțit.N-ar fi fost în stare să reziste,deși, așa,s-a și întâmplat în final.El a plecat la colegiu; refuzând să-i scrie.Rachel a întors în parcare și s-a oprit.Era uimitor cât de repede au ajuns.Aerul fierbinte de august o împiedica să respire.De unde venea zăpușeala asta sufletească?

-Iubesc locul acesta,a spus Laura.Seamănă cu unul din-*Mister.Chips*.

Rachel a privit scena bucolică.Clădiri din cărămidă acoperite de iederă, înconjurate de stejari înalți,iar în spatele bibliotecii colegiului,o casă din cărămidă roșie, care fusese căminul ei.Totul era senin și liniștit.Acesta a fost visul unui director de la Hollywood,să facă un campus mic,și un motiv de tensiune pentru stomacul ei.Laura coborâse deja din mașină,iar Rachel a urmat-o șovăitoare.De ce o apăsa căldura așa de tare? Nu era nici adiere aici,în august,și totuși asta nu o mai deranjase înainte.

Și-au luat valizele și le-au pus pe veranda din fața casei.Până și crăpăturile de pe marginea trotuarului îi trezeau amintiri fierbinți.A învățat să meargă cu patinele

cu rotile pe acest trotuar și pe aceste trepte de ciment,să se înalțe cu ele închizându-le cu cheia pe care o atârna de gât,de un șiret roșu.La început se tot împiedica de o crăpătură mare în dreptul unui brad apoi,a învățat să sară peste ea,menținându-și echilibrul.Ce satisfacție!

Nimic nu se schimbă vreodată aici,s-a gândit.Petuniile roșii vor mărgini trotuarul mereu,iar iarba va fi mereu uscată în august,din cauza arșiței.

Se simțea prinsă în capcana timpului.Ea n-a fost plocată niciodată; dacă s-ar uita în jos,ar vedea și acum cheia de la patine,atârând pe șiret.Ușa din față era deschisă și a intrat.

-Mami,a strigat,dar nu s-a auzit decât ecoul.Poate e în grădină,a spus Laura pășind în hol.Rachel a urmat-o,punând valizele jos.Când s-a îndreptat,Laura era deja la mijlocul drumului spre bucătărie.

-Buni? a strigat și a dispărut în spatele ușii.

Rachel a înaintat,pașii înfundându-i-se în covorul verde-închis.Era ciudat să se gândească la altcineva locuind în această casă,bătând la mașini,altă fetiță învățând să meargă cu patinele cu rotile pe trotuar.N-a mai fost casa ei de mulți ani și totuși,într-un fel,va rămâne mereu.

N-a urmat-o pe Laura,ci-c-a îndreptat spre ușa de la biroul tatălui ei.Camera era imensă,dar nu la fel de impunătoare ca atunci când era copil.A pășit încet,până în mijlocul ei.A revăzut biroul și eoaunul din piele.A tras scaunul și a plimbat mâna pe spătarul lui,dar căldura ce o simțea era de la soare,nu de la tatăl ei.

Suportul pentru pipă dispăruse de pe raftul unde obișnuia să-l pună,iar locul lui era ocupat acum de un radio digital cu ceas.Spre fereastră,pe partea de sus a unui birou,era un computer.Cutii deschise și cărți răsturnate zăceau împrăștiate pe podea.Noul președinte era gata să se instaleze.

Rachel s-a simțit ca un intrus,așa că s-a întors să plece,dar un bărbat a apărut în ușă.I-a simțit prezența,înainte să-i observe umerii și ochii verzi-albaștri.Și-a simțit stomacul în picioare,iar inima a început să-i bată în gât.

Ochii de tigru,mărginiți de gene întunecoase și dese.Ochii care-i vorbiseră de dragoste,când cuvintele n-o mai puteau face.Ochi întunecați de pasiune când se afla în brațele lui.Erau ochii Laurei,acum.Visa? Avea o viziune din cauza tristeții care o cuprinsese,pe care o pierduse căminul?

-Rachel.Nu,el nu era un vis.Vocea lui era și puternică și blândă dar aceeași,în atâtea feluri.Gura lui s-a întins într-un zâmbet care avea încă putere asupra ei.

Și,dintr-o dată,i s-a făcut o poftă teribilă să simtă acele buze presând buzele ei.

L-a sorbit din ochi.Părul negru,dezordonat,era scurt acum,iar hainele curate,puse la punct,impuneau seriozitate.El a făcut un pas.Ea a vrut să întrebe de ce era el

acolo.Să spună ceva rece,devastator,dar,după câteva secunde de înghițituri nearticulate,n-a fost în stare să scoată nici un sunet coerent.

Chiar în acel moment,mama ei a intrat în cameră,cu o expresie de bun venit,cu care a îmbrățișat-o pe Rachel.

-Oh,draga mea,ce bine că te văd.Toată dimineața am urmărit să apari.Presupun că l-ai recunoscut pe doctorul Healey,noul președinte al colegiului.

-Noul președinte? a repetat Rachel.Era o glumă desigur,și-a spus.Ben nu putea să fie într-adevăr aici! Ea a fost prinsă din nou în capcană timpului.Avea din nou șaisprezece ani.Trupul el,cuprins de o dorință neașteptată,i-a spus asta.

-Trebuie să-ți amintești de el,a continuat mama ei.Ben a venit într-o vară și a stat cu unchiul lui,Dean Healey.

-Asta a fost cu mult timp în urmă,Jessica,i-a spus Ben lui Rachel.Dar a fost așa? Ochii lui erau mai blânzi ca în amintirile ei.Buzele ei doreau atingerea lui,mâinile ei doreau să mângâie și să cerceteze.Ea era acum un om matur, controlat,responsabil de sentimentele și acțiunile sale însă sub privirea iscoditoare a lui Ben,Rachel se simțea din nou o adolescentă sălbatică,nesăbuită și înfometată de vuetul pasiunii lui.A respirat adânc și s-a întors la maturitate.

-Îmi pare bine că te văd,doctore Healey,a spus,în sfârșit.Nu-și putea permite să se lase furată de privirea lui.A trecut mult timp.

-Ben,a corectat-o el cu blândețe.Da,a trecut prea mult timp.

Ce înseamnă asta? s-a întrebat Rachel.I-a lipsit?

N-ar îndrăzni să se întrebe nici pe ea.Prefera siguranța trăirilor ei în trecut și se grăbea spre alte căi de distracție.

-Sper că nu crezi că am vrut să mă amestec,a spus repede,plimbându-și mâna pe birou.Tocmai o căutam pe mama și nu aveam nici cea mai mică idee că ți-ai mutat deja lucrurile aici.

-Singurele gânduri care mi-au trecut prin minte au fost doar dintre cele plăcute,a asigurat-o.

-Oh! Confuzia a pus stăpânire pe inima ei,în timp ce emoția licărea în ochii lui de tigru.Siguranța ei a dispărut.Amintirile trecutului lor,atingerile,dorința,splendoarea au trecut toate,împingând-o spre înțelepciune.

-Am fost plăcut surprins să te găsesc aici,a spus el.Aceasta a fost casa ta atâta timp și nu trebuie să te simți ca și cum s-ar schimba ceva acum,numai pentru că mi-am pus niște cărți într-un colț.

-De fapt,ea nu avea voie să intre aici nici când era copil,a spus Jessica,râzând. Nici unuia dintre noi nu i se permitea,asa că nu știu de ce a venit să mă caute chiar în acest loc.

-Mami,a strigat ea cu o spaimă comică.Dai impresia că am spionat.

Mama ei a râs din nou și s-a întors spre Ben.

-Ce-ar fi să vii la cină diseară? Va fi o masă obișnuită,dar ne-ar face plăcere compania ta.

-Plăcerea e toată de partea mea.Și ochii au fixat-o pe Rachel,transformând agitația din sufletul ei în nedumerire și lăsând-o cu o covârșitoare dorință de evadare.

-Mamă,aș vrea să mă răcoresc și să-l salut pe tata,a spus ea repede.Avea nevoie să respire,să-și împingă sentimentele înapoi,în trecut,acolo unde le era locul și să-și potolească tremurul din stomac.Brusc,zgomotul picioarelor goale ale Laurei prin hol a făcut ca panica lui Rachel să crească.Avea nevoie de timp să se gândească.

-Ce cameră ne-ai ales? și-a întrebat mama,în timp ce se strecura spre ușă.

-Dormitoarele dinspre est,ca de obicei.Mama ei s-a încruntat și a privit-o ca pe fetița de șaisprezece ani pe care o certa,când nu era politicoasă.

-Ne vedem la cină,i-a spus Rachel lui Ben și a ieșit,fără să-i mai aștepte răspunsul.A întâlnit-o pe Laura în hol.

-Hai,iubito,să ducem valizele sus,a spus Rachel.Apoi intrăm la bunicul.

Laura și-a întins gâtul,încercând să vadă în birou.

-Este cineva cu bunica?

Da,este tatăl tău,ar fi vrut să-i spună.Inima lui Rachel amenința să se oprească dintr-o dată.De ce s-a întors aici? Trebuia să știe că e o greșeală.Dar era o greșeală să-l revadă pe Ben,să se odihnească încă o dată în căldura zâmbetului său? A mai încercat odată.

-Da.Cu bunica este doctorul Healey,noul președinte al colegiului.A fost surprinsă cât de rece și detașată era vocea ei.Îl vei cunoaște la cină: Bunica ta l-a invitat să ia masa cu noi.A fost suficient acest gând pentru ca inima lui Rachel să tresalte.Laura a strâmbat din nas și s-a aplecat să-și ia valiza.

-Minunat,a spus.Prima noastră zi aici și ne-a și băgat pe nas un bătrân senil și stupid.Dacă noul președinte ar fi fost într-adevăr așa,s-a gândit Rachel.

CAPITOLUL 2

Ben a pus ultima carte pe raft,nefiind atent la ce făcea.S-a încruntat.Ce ordine era asta? Manuale amestecate cu nuvele și ziare tehnice.Unde-i era capul?

Nu era greu de aflat.Au fost o pereche de ochi albaștri și un chip subțirel,care au stăruit asupra lui,care aveau încă puterea să-i transforme trupul în flacără.A răsturnat cărțile de pe raft și a reînceput să le așeze.Știa că Rachel urma să se

întoarce. Jessica i-a povestit despre asta toată săptămâna trecută și datorită emoției, i-a răspuns la toate întrebările.

Ce ciudat, după atâția ani, să audă din nou de Rachel. Nu a uitat-o, dar îi era greu să și-o imagineze ca soție și mamă pe fata aceea plină de dorință, de pasiune ascunsă, să-i vadă zâmbetul adresat bărbatului ei când lua micul dejun, când își plimba copilul și când îmbătrânea. Acum câteva zile credea că s-a schimbat, că frumusețea ei caldă pălise, iar părul blond își pierduse din culoare.

S-a înșelat. O singură privire în adâncul ochilor albaștri și a recunoscut imediat că fata aceea vulnerabilă era încă acolo. A văzut, de asemenea, durere în ochii ei și asta l-a întristat. Știa că soțul ei murise anul trecut, așa cum i-a spus Jessica, dar nu voia s-o vadă suferind.

-Oh, Ben, a spus Jessica din ușă. Mâncăm în câteva minute, dacă vrei să vii.

-Bucuros, a răspuns și a lăsat jos cărțile pe care le avea în mână. Oare de când stătea ea acolo? Destul să-l vadă pierdut în gânduri?

Au ieșit în hol împreună. Era același hol prin care Ben trecuse de atâtea ori, când și-a dus lucrurile în birou, dar azi, era ceva schimbat. Rachel era acasă.

-A fost plăcut s-o revăd pe Rachel, a spus gândind cu glas tare.

-Da. Aș dori ca ea și Laura să locuiască mai aproape. Au intrat în salon și Ben a fost dezamăgit că Rachel nu era acolo.

-Vrei înainte de masă un pahar de sherry? a întrebat Jessica.

În timp ce ea turna băuturile, Ben privea rafturile de cărți așezate pe peretele din spatele lui. Un montaj de instantanee i-a atras atenția. Erau fotografiile cu Rachel de când era copil, până a devenit femeia tânără și grațioasă care, în acea vară, i-a cucerit inima. S-a oprit la ultima fotografie, cea din timpul adolescenței.

Remarcabil, aparatul o surprinsese așa cum o știa. A putut să vadă dorința în ochii ei, atingerea focului ce aștepta să se elibereze, promisiunea pasiunii.

Mai întâi, în acea vară, l-au atras ochii ei și de atunci îl obsedau.

-Ben. S-a întors brusc. Rachel ținea în mână paharul lui. Erau singuri în salon.

-Mama s-a dus să vadă dacă e gata cina, i-a explicat. El a încuviințat și a sorbit din sherry. Ochii ei încă îl deranjau.

-Deci, cum ți-a mers? Era o întrebare obișnuită, normală, atunci de ce se simțea așa de stânjenit?

-Bine. Vocea lui a răsunat cam tare în camera mică, așa că s-a controlat. Am fost ocupat, cum știi. Ea a încuviințat, și s-a îndreptat spre fereastră privind afară la ceva mult mai interesant.

-Dar tu? a întrebat el, nu prea original. S-a întors de la fereastră, părând speriată să-l vadă acolo.

-Oh,bine și eu.A sorbit din pahar,fără să-l privească.Ocupată.

-Mama ta mi-a spus că soțul tău a avut un atac de cord anul trecut.Îmi pare rău. Ea a încuviințat și l-a săgetat cu privirea pentru scurt timp,apoi s-a uitat în altă parte.

-Eu și Laura îi simțim lipsa.A fost un om bun.Nu mai era nimic de spus,dar Ben nu trebuia să fie surprins.Se cunoscuseră numai două luni,cu mulți ani în urmă. Ce se mai putea spune după atâția ani?!

-Cina e gata,a anunțat Jessica din ușă.Unde e Laura.N-a coborât?

-Ea...a început Rachel,dar a fost întreruptă de un curent de energie blondă care a pătruns în cameră.

-Scuzați întârzierea,a spus fata.Era mai tânără decât Rachel,s-a gândit Ben dintr-o dată,dar mult mai independentă,mai plină de viață decât a fost ea vreodată.M-am oprit să-l văd mai întâi pe bunicul.

-Laura,a certat-o încet Rachel.Majoritatea oamenilor își poartă pantofii în picioare,și nu agățați de parcă mergi la plimbare cu câinele.

Laura s-a uitat în jos,la sandalele care se legănau în mână și a râs:

-Îmi pare rău,mami,am uitat.S-a încălțat,deși Jessica o luase de mână.

-Ben;această tânără este nepoata mea Laura.Luminița din ochii Jessicai a dezmințit orice mustrare pe care cuvintele nu o puteau face.Laura,acesta este doctorul Healey,noul președinte al colegiului.Laura i-a strâns mâna politico.

-Îmi pare bine.Ochii ei violeți au fixat ochii lui Ben cu răutate,apoi s-au întors spre mama ei.Te-ai înșelat,mami,nu e deloc un bătrân senil.

-Laura,a bolborosit Rachel,înroșindu-se.N-am spus niciodată asta.Laura a zâmbit.

-Știu.Eu am spus.Dar tu nu m-ai corectat.Ben a râs de scandalul pe care-l făcea fata.Era încântătoare,o tânără gata să devină femeie,surprinzând prin sinceritate și maturitate pentru o fată de vârsta ei.Se așteptase să semene mai mult cu un copil.Câți ani avea? Unsprezece? Doisprezece?

Jessica i-a condus spre sufragerie; privirea lui Ben s-a îndreptat spre Rachel.

Cum arăta ea la unsprezece sau la doisprezece ani? Era tot atât de sigură? Nu.Era vulnerabilă.Asta l-a atras și îl atrăgea și acum.Era ceva nesigur cu ea,un fel de liniște care trezea în el sentimente de protecție.Sentimente care ar fi trebuit să moară cu mulți ani în urmă,când s-au certat și el a plecat.

-Suntem numai noi patru la masă,a spus Jessica,Robert are un regim special,așa că nu vine.

-Cum se simte? a întrebat Ben după ce s-au așezat cu toții.Sper să mă întâlnesc cu el în curând,în legătură cu problemele colegiului.

-Da,știe că aștepți, așa că n-o să mai dureze mult, l-a asigurat de parcă nu-i spunea asta mereu de o săptămână.

-Era bine dispus când eu și Laura l-am văzut azi după-amiază, a spus Rachel. Se pare că-și revine destul de repede, cu toate că nu e fericit că a părăsit școala. Ea s-a oprit, deoarece studenta de la colegiu repartizată să le ajute la bucătărie, adusese mâncare și îi servea. Un platou cu fripturi, cartofi, morcovi, chifle coapte și proaspete.

-Așa... Ben, a spus Rachel, ezitând să-i pronunțe numele. Spune, nu există vreo doamnă Healey?

El a vrut să-i citească în ochi, să vadă dacă era acolo vreun mesaj ascuns, numai pentru el. Dar ea se uita în farfurie, mâncând cu o ușurință aparentă. Mai prețuia oare ea visurile pe care le făureau în întuneric, viitorul pe care au plănuit să-l cucerească împreună? Abandonase cu siguranță acele visurile.

-Nu există nici o doamnă Healey, a răspuns al. Nu am avut niciodată timp să mă stabilesc undeva. Pentru un motiv anume, a simțit nevoia să-i arate că nici el nu a luat în serios visurile lor, de când plecase din Dubuque. Am fost foarte ocupat să călătoresc, să văd locuri noi. Am petrecut mult timp în Orient și zona Mediteranei.

-Ce norocos ești, a spus Rachel. Vocea ei sunase suavă și politicoasă, ar fi jurat că se emoționase.

-Da, a fost de acord și Laura. Noi am fost la Chicago de două ori, la Kansas City o dată și la Dubuque. Când o să cresc mare o să merg și eu în locuri deosebite. Ben a râs.

-Sunt multe locuri deosebite care te așteaptă.

-Cred că găsești liniștit Dubuque-ul, după o viață așa de trepidantă, a spus Rachel, foarte concentrată să-și ungă o chiflă cu unt.

-Am iubit mereu locul acesta, a spus el, răspunzând provocării din vocea ei. Multe dintre amintirile mele cele mai dragi sunt din Dubuque. Am fost foarte bucuros că m-am întors. Obrajii ei s-au înroșit și privirea i-a rămas fixată în farfurie.

Jessica a ajutat-o, întinzându-i platoul cu fripturi

-Ai fost la școală aici, la colegiu? a întrebat Laura. Mie mi-ar plăcea să fac asta, și după zece ani să ajung principal. Primul tucru care l-aș face, ar fi să-l dau afară pe domnul Turner.

-Sună amuzant, dar nu am făcut școala aici, a spus Ben servindu-se. Am fost aici cu mulți ani în urmă, într-o vară, în vizită la rude. Asta a fost când am cunoscut-o pe mama și pe bunicii tăi. Laura s-a încruntat.

-Ai fost norocos, oricare dintre noi ar fi vrut să vorbească cu tine, a spus

Jessica, chicotind. Din cauza felului în care te îmbrăcai. De ce nu-mi pot aminti sandalele acelea decupate și ciudate, pe care obișnuiai să le porți?

-Nu credeam că hainele mele deranjează pe cineva, la fel de mult ca motocicletă, a spus el. Când a văzut-o unchiul John era să moară de inimă. Jessica a râs.

-Îmi pot imagina.

-Tata a interzis motocicletele în campus, după ce ai plecat. Ben s-a uitat la ea, dar Rachel l-a evitat. Acum ar trebui să îndrepte lucrurile și să permită asta, pentru că sunt foarte populare.

-Cred că e mai bine să-mi păstrez trecutul în secret, altfel, s-ar putea să fim depășiți de Harley-Davidson! Rachel i-a zâmbit vag. Laura n-a zâmbit deloc.

Fruntea ei era brăzdată de gânduri, iar buzele i s-au contractat. De ce? s-a întrebat Ben.

-Tuturor adolescenților le place să se răzvrătească, a spus Jessica distrăgându-i atenția de la Laura. Poate că tu ai ieșit mai mult în evidență.

-Am trăit câțiva ani grei acolo, a spus el. După moartea părinților mei, într-un accident de avion, eram gata să înfrunt lumea.

-Sau cel puțin pe cea din Dubuque, a adăugat Rachel. I-a zâmbit, dar ochii ei nu au răspuns la fel.

-Nu eram prea încântat de obiceiul familiei de a mă trimite în fiecare vară prin împrejurimi. Cred că am lăsat pe toată lumea să înțeleagă asta. Vara aceea a fost, în schimb deosebită pentru el. Rachel i-a alinat durerea din inimă și ura împotriva tuturor. Cum putea cineva, care făcuse atâtea pentru el, să se poarte acum așa de distant?

-Robert a fost bucuros că nu există student prin apropiere care să te corupă. Zâmbetul lui Ben deveni trist.

-Poate de aceea refuză să mă vadă acum. Jessica l-a bătut ușor pe mână.

-Dă-i timp. N-are nimic cu tine. Este greu să părăsești un loc pentru care ți-ai cheltuit ani din viață. Pe timpul acesta, anul trecut se pregătea pentru noul semestru, planificând cursurile de literatură engleză pe care le predă, lucrând la programul pentru minorități. Acum stă și-și amintește de toate astea.

-Și eu trebuie să pun la punct niște lucruri, a spus Ben. Cursurile încep la sfârșitul lunii.

-Știu că aștepți. Iubește colegiul prea mult, ca să-l facă să sufere din cauza încăpățânării lui.

-Bunicul nu e încăpățânat, a spus Laura și continuând cu îndârjire: Este bun.

-Iubito... a început Rachel. Jessica a intervenit:

-Da, este dulce, dar este și un țap bătrân încăpățânat.

Laura stătea să plângă,dar n-a spus nimic,peu ce în cameră intră studenta să strângă masa,aducând cu ea ca desert,o plăcintă.

-O să tai o bucată pentru bunicul,iar pe a mea o voi mânca sus,cu el,a anunțat și a sărit în picioare.Jessica și-a plimbat privirea de la studentă la Rachel,apoi,la nepoata ei care se rezemase de bufet.

-Laura,poate că bunicul a servit deja desertul,a spus Rachel încet.

Ben a văzut mâna Laurei tremurând când tăia plăcinta.Era supărată? Rănită de insultele la adresa bunicului? Nu servea la nimic s-o facă să mai rămână.

-Chiar dacă și-a servit desertul,a spus Ben,pun pariu că i-ar face plăcere să mai servească o porție într-o companie așa de plăcută,i-a zâmbit Laurei care i-a răspuns cu o privire de gheață.Nimeni n-a mai vorbit,cât timp ea a străbătut camera.

Prin fereastra sufrageriei,Rachel l-a urmărit pe Ben,care se îndepărta de casă,până când umerii lui lați au dispărut dincolo de luminile bibliotecii,în întuneric.Ce zi a fost! Venise să-și ia rămas-bun de la copilărie,dar asta n-a fost suficient,trecutul amenința să explodeze.Și în aer plutea o presiune ce anunța izbucnirea unei furtuni.Ascultând pașii lui Ben,se întreba dacă viața urma să-i mărească într-una starea de deprimare.Poate după ce va trece furtuna se va liniști și ea.A fost aproape imposibil să stea la masă față în față cu el.Când avea optsprezece ani,era un tip atrăgător,o tentație pentru o fată tânără.Acum,ca bărbat,era de un farmec covârșitor.Era încrezător în puterile lui.Câte femei cunoscuse în ultimii cincisprezece ani? se întrebă.Nu s-ar mira să fi fost multe.

Ochii lui de tigru aveau o intensitate care atrăgea fără probleme orice femeie.

În cele din urmă,a atras-o pe Rachel.De fiecare dată când în timpul cinei a îndrăznit să-l privească,l-a surprins uitându-se la ea vrăjit,ca și cum i-ar fi citit în inimă.Tânjea să fie din nou în brațele lui.Dar asta nu se va mai întâmpla.

Sunetul unor pași a trezit-o din visare.S-a întors și a văzut-o pe mama ei intrând în cameră.Întrebări,temeri,voiau să iasă la lumină.

-De ce nu vrea tata să-l vadă pe Ben?

-Încăpățânarea,a răspuns mama ei cu afecțiune,în ciuda celor spuse de Laura,tatăl tău este totuși încăpățânat.Rachel a râs mai mult,peu ce se aștepta la acest răspuns.

-Este singurul motiv? Mama ei s-a uitat enigmatic.

-Ce alt motiv ar putea fi? Dar furia tatălui care și-a găsit fata însărcinată? s-a întrebat Rachel în tăcere.

-Nu suportă să întâlnească bărbatul care-i va lua locul,a continuat Jessica.

Această schimbare îl rănește foarte mult.

-Da,a fost aici,pe post mult timp.Rachel s-a gândit că nu există motiv de îngrijorare.Bineînțeles,dacă cineva afla că Ben e tatăl Laurei,ea ar fi știut.

Împreună cu mama ei,a urcat scările la al doilea etaj,unde Laura și bunicul ei stăteau pe verandă.Lumina,ce venea prin ferestrele dormitoarelor,se reflecta pe fețele lor.Rachel s-a așezat pe o bancă lângă ei.

-Ce faceți?

-Privim lumina,a răspuns Robert.

-Bunicul spune că la noapte o să fie furtună,că se simte în aer mirosul ploii.

Rachel a privit lung pe cer,aducându-și aminte de o noapte asemănătoare,demult pe 15 august.Ea și Ben s-au ascuns după Science Halli.Ben voia să se întoarcă, dar Rachel era sigură că,în ciuda prezicerilor tatălui ei din acea seară,furtuna nu avea să-i prindă până dimineată.Și totuși i-a prins la mijlocul drumului către parc,iar Ben era furios.A spus că ea putea să răcească.Și cum putea ea să intre în casă arătând ca un șobolan înecat? Ar fi putut să vină cu ea să-i vorbească tatălui despre sentimentele lor.Vocea Laurei a readus-o la realitate.

-Cred că bunicul ar putea găsi o slujbă de meteorolog la TV.

-Nu fac nimic din ceea ce orice fermier din Iowa n-ar putea face,a spus Robert, strângând mâna Laurei,în semn de mulțumire.

-Meteorologul de la TV a spus că furtuna va trece la nord de noi,a subliniat Jessica.

-Nu,a spus Laura.Bunicul spune că o să plouă mai puțin de o oră și apoi va sufla vântul peste tot.Va fi ud dimineată,dar vremea va fi mult mai plăcută după aceea.

-Da? a întrebat Rachel.

-Nu mă cred,a spus Robert și s-a întins s-o sărute pe Laura pe obraz.

Sunt ca un consiliu al tutorilor aici,la colegiu.Un bărbat îmbătrânește un pic și imediat,spun toți că nu mai e bun pentru munca respectivă.Cred că o să mă întind,și sper că toți aceștia să fie prinși de ploaie.

-Tată,a protestat Rachel,dar Laura a fost mai iute.

-Eu cred că tu ești încă cel mai mare,cel mai bun.I-a întors sărutul cu o îmbrățișare puternică.Și am să-ți dovedesc asta pregătindu-ți micul dejun.Știu cum să fac omletă.

-Mai bine vorbește cu paznicul meu despre asta,a spus el ridicându-se din scaun. Jessica a chicotit.

-Bunicul tău urmează un regim pentru colesterol,iubito,care este foarte bun pentru inima lui,chiar dacă asta nu-l dispune.Vino jos la bucătărie să vezi despre ce este vorba.

-Bine.Laura a sărutat-o senină pe Rachel.Noapte bună,mami.

-Noapte bună,iubito,a sărutat-o și Rachel,dorind să aibă un motiv să mai rămână. Sau să se furișeze odată cu ea.Voia s-o întrebe atâtea.Ce credea despre Ben? De ce a fost atât de supărată la sfârșitul mesei? Dar Laura a plecat cu bunica ei.

-Doctorul Healey mi-a spus să-ți urez noapte bună,a strigat după Laura,dar fata a ridicat din umeri și a trântit ușa cu plasă.

Râsul lui Ben,bunătatea din zâmbetul lui,acei ochi de tigru,toate se strângeau în jurul lui Rachel.S-a ridicat și s-a aplecat peste balustradă.Tatăl ei stătea aproape și împreună au început să privească flăcările de lumină ce dansau pe cerul întunecat.

-Nu mai e mult,a spus ea.

-Aproape de miezul nopții,a insistat Robert.O să plouă torențial,dar nu pentru mult timp.Liniștea i-a înconjurat ca o ceață într-o câmpie scoțiană.Săgeți de lumină se rostogoleau și dansau ca niște colibri care se împerecheau pentru câteva clipe.Luminile farurilor unei mașini au străpuns întunericul.Apoi a fost din nou numai întuneric și tunetele îndepărtate ce prevesteau furtuna.

-Cine a fost el,Rachel? a întrebat Robert,și cuvintele lui au străpuns tăcerea,așa cum fulgerele străpungeau cerul.

-Cine a fost,cine? a întrebat ea enigmatic ca și când nu fusese atentă la conversație.

-Tatăl Laurei.Aerul a devenit din ce în ce mai greu de respirat,sau era din cauza cuvintelor lui care ajungeau din ce în ce mai greu la ea.

-Nu mai are importanță,a spus el încet.Toată lumea a plecat de aici și asta voi face și eu,în curând.Viața pe care am clădit-o pentru voi în Dubuque,s-a terminat și aș vrea ca înainte să plecăm,să știu asta.Rachel s-a înclinat,punându-și mâinile pe balustradă.Mai era încă puțină căldură de la soare,dar ea simțea în interior căldura lui Ben.A revăzut băiatul atent și amabil care fusese.A auzit vocea lui puternică și sinceră din noaptea aceea,vocea unui bărbat ce trecuse dincolo de visurile romantice,șoptite,sub un cer de stele.Tânjea după o adiere norocoasă, care s-o trezească din starea în care se afla.

-Tatăl Laurei a fost David.

-Rachel,știi ce vreau să spun.S-a întors să-și privească tatăl.Ochii lui erau ascunși de întuneric,și fulgerele nu reușeau să-l lumineze.

-Ai dreptate,tată,nu mai are importanță.A plecat demult.

-Și?

-Și nu e necesar să dezgropăm nume uitate.Nu câștigăm nimic dacă lăsăm ca furia să crească din nou.Laura e fata mea,iar David a fost un tată mai bun decât a sperat ea.Trecutul s-a dus.Cu Ben prin preajmă,era greu de crezut,dar trebuia,

pentru binele Laurei, pentru binele tatălui ei. Nu câștiga nimic deschizând cutia Pandorei. În câteva săptămâni, vor fi cu toții departe de locul acesta și vor începe o viață nouă.

-E târziu, a spus Robert. Trebuie să plec. Vocea lui era furioasă. Ajunsesse la ușă când ea a vorbit:

-Noapte bună, tată.

-Noapte bună, Rachel. Ne vedem dimineață. Vocea lui se liniștise, iar în urma sa ușa de plasă s-a închis încet. Rachel a mai rămas câteva minute în întuneric.

Fulgerele au continuat să brăzdeze cerul, dar ea nu mai găsea nimic interesant acum, în ritmul lor. Doar sentimentul unui pericol iminent, o putere și o furie care așteptau să fie eliberate. S-a întors în casă, unde televizorul și conversația cu ceilalți îi vor liniști tensiunile inimii.

11 și 48. Ceasul digital de pe masa de lângă pat a sunat odată. 11 și 49. Rachel s-a dezvelit, însă aerul îmbâcsit o deranja. S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră.

Furtuna era aproape, tunetele se auzeau mai clar, iar intensitatea fulgerelor creștea izbitor, împrăștiind Săgeți de lumină care treceau prin ea. S-a cufundat în scaunul *Chippendale* și a privit turla bisericii de deasupra bibliotecii.

Era ciudat că mama ei nu le încredințase mai demult aceste camere. Când era copil, în zilele ploioase, Rachel se ascundea aici și visa la viitor. Tot aici se afla și la șaisprezece ani, însărcinată, așteptând singură să găsească curajul să le spună părinților. Într-o duminică, a stat patru ore urmărind împodobirea campusului de Crăciun și căderea fulgilor de zăpadă. Jos, părinții organizaseră ceaiul facultății.

Când în sfârșit pleca și ultimul pasager, învingându-și temerile coborî și ea.

După ziua aceea, nimic nu a mai fost la fel. Tatăl ei era un om sever, dar între ei dăinuia o legătură plină de afecțiune. Noutățile pe care ea le-a adus au zdruncinat aceste legături. N-a iertat-o niciodată că nu i-a spus cine era tatăl copilului ei. De atunci n-au mai fost în stare să se înțeleagă. De ce nu i-a spus de Ben? Ciudat, nu-și mai putea aminti motivul, știa doar că fusese foarte singură și speriată.

Alături de Ben, teama nu exista. El a învățat-o să treacă peste ea, să-și dăruiască liber dragostea, și nu dragostea fizică în primul rând, ci pe cea sufletească. Să aibă încredere că și celălalt va face la fel, să zâmbească, să râdă, să dăruiască.

Bineînțeles, Rachel și-a dăruit trupul lui Ben și au sărbătorit dragostea unuia pentru celălalt, și niciodată asta n-a părut ceva imoral. A fost exprimarea liberă a sentimentelor lor, neglijând limitele. Limita n-a fost Laura, ea era împlinirea.

Limita a fost pierderea lui Ben.

A mizat crezând că dragostea lui era destul de puternică să reziste pe ascuns, nevoii ei de a o ține departe de tatăl ei. A mizat și a pierdut.

S-a întors de la fereastră brusc,și și-a frecat fruntea.În cameră eră o zăpușeală îngrozitoare.Oare l-a deranjat pe Ben întâlnirea de azi? De ce să-l deranjeze? Pentru el,trecutul nu reprezenta decât niște experiențe în parc.Nu știa de Laura.

În nopțile de vară,cămașa ei de noapte era răcoroasă,în noaptea asta însă îi părea încinsă și grea.S-a ridicat de pe scaun și a ieșit din cameră,peu că amintirile o urmăreau.Murea asfixiată dacă nu lua repede o gură de aer curat.

A ieșit prin ușa din față,direct în noaptea întunecoasă,și a simțit imediat o senzație rapidă de ușurare.Era mult mai rece afară.Se simțea minunat cu picioarele goale,pe podeaua de lemn a verandei.Vântul i-a răvășit buclele scurte,transmițându-i prin fiecare por o senzație de înnoire,care îndepărta amintirea atingerii lui Ben.A respirat adânc și și-a umplut plămâni cu aer curat.

Înțelepciunea puna din nou stăpânire pe ea.Relaxată și calmă,s-a sprijinit de o bancă dintr-un colț îndepărtat al verandei.Aerul era plin de umezeală.Tata avusese dreptate.În câteva minute începea ploaia.

O săgeată de lumină a fost urmată de o bubuitură puternică.Rachel nu s-a speriat,dar trupul ei a înregistrat violența din atmosferă.

A vrut să facă parte din ea și asta a făcut-o să-l revadă pe Ben.O foame puternică a izbucnit în trupul ei,alăturându-se furtunii din natură.

Vântul aducea picături uriașe spre fața ei.Nu s-a mișcat,și ploaia s-a năpustit udându-i parul și partea din fața a cămășii de noapte.Furtuna îi adusese liniștea de care avea atâta nevoie.Dintr-o dată un fulger a luminat o siluetă în ,cămașă de noapte ce alerga pe trotuar.Era întuneric,dar ea a auzit pașii urcând pe scară spre verandă.Și-a ținut respirația.O altă săgeată a străpuns cerul,și Rachel a văzut cine stătea lingă trepte.Era Ben.

CAPITOLUL 3

Când,puțin mai târziu,un nou fulger a strălucit,Ben a ajuns la Rachel.Apropierea lui îi dădea fiori,așa că s-a întors să privească.S-a înșelat crezând că furtuna o va liniști.Confundând trecutul cu prezentul și visele cu realitatea,amintirile pasiunii trezite au trecut peste ea.Cu mulți ani în urmă,atingerea lui Ben fusese un refugiu,dar acum el era un bărbat nou,puternic,ce stătea aproape de ea,și după care tânjea.Avea nevoie de timp să aleagă.

-Ce furtună! a spus el.Meteorologul a spus că o să ne ocolească.

-Tata a spus că o să înceapă înainte de miezul nopții.

-Oh.Ben a scuturat capul și și-a plimbat mâna prin părul ud,aranjându-l spre spate.Ar fi vrut să facă ea asta.Era așa de aproape.

Inima ei a început să reacționeze,iar respirația să-i pulseze puternic în gât.

-Trebuie să-mi termin curățenia din apartament,a spus el.

-Tata zicea că n-o să dureze mult.De ce a spus asta? Stând aici,se juca cu focul, în întuneric,cu Ben.Să fie singuri,noaptea și să-l dorească așa de mult.Spera că trecutul se va repeta?

-Oh,a spus el din nou.Ea n-a vrut să rupă tăcerea.Nu putea vorbi.Nu mai avea puterea să se uite la el.El și-a șters picăturile de ploaie de pe față.Rachel a observat cu coada ochiului această mișcare și a durut-o că fața nu-i era mângâiată în acest fel de degetele lui.Nu mai era o adolescentă care se lăsa păcălită de dorință.

-Cred că o să mai stau puțin,a spus el.Vocea lui era răgușită transmițându-i fiori pe spate.Dacă nu te deranjează compania.

-Nu,deloc,a spus.A fost surprinsă că vocea ei era liniștită,aproape normală, ascunzând tulburarea din interior.Fulgerele s-au rărit,iar ei au privit căderea ploii.Bătăile inimii lui Rachel au revenit la normal.Dar nu putea să uite cum stăteau acolo în noapte,numai ei doi.

-Era zăpușeală înăuntru și am ieșit afară,să iau o gură de aer,a spus ea.

-Trebuie să stai înăuntru când afară se face rece.*Nu așteptam nici un musafir și,în mod sigur,nu pe el*,se gândi ea,în continuarea celor spuse.

-M-am întâlnit cu câțiva avocați și timpul a trecut.Furtuna a început dintr-o dată și m-a prins.Ploaia se mai liniștise.Acum pleca? A simțit că furtuna apasă din nou asupra ei.Voia să fie liberă,să gândească.Aerul rece al nopții trebuia s-o ajute, dar nu dorea ca Ben să plece.Nu încă.

-Îți vizitezi des prietenii? a întrebat el.

-Nu atât de des cum aș dori.Am fost ocupată.

-Cred că îți ia mult timp să crești un copil.Părea relaxat,ca și când prezența ei nu avea nici un efect asupra sa.Atunci nici apropierea lui n-o s-o deranjeze.

-Laura nu a fost o problemă.Vocea ei-era crispată și rece.Îl ajutam pe David la magazine.El încheia afacerile,iar eu selectam capitalul și conduceam partea de marketing.

-Acum te ocupi singură de magazine?

-Nu,m-am hotărât să le vând după ce a murit David.Atunci nu mă pricepeam la afaceri,acum îmi pare rău că n-am încercat.Le simt lipsa.De fapt,îi lipsea munca, pentru că ea îi capta atenția,își spuse ea în gând.

-Așa sunt unele decizii pe care le iei.

-Altfel renunți la ceva.Ce ușor a spus asta? s-a gândit Rachel,amintindu-și hotărârea ei de a o păstra pe Laura.Părinții erau siguri că și-a dat copilul pentru adopție.Au consolat-o în problema mamelor care sunt singure,dar ea n-a fost în

stare să renunțe la rodul dragostei dintre ea și Ben. Chiar dacă el nu a ținut la ea, Rachel l-a iubit sincer, din toată inima. N-ar fi putut să trăiască fără Laura, așa că remarca simplă a lui Ben a trezit furia din sufletul ei.

Ce știa el despre faptul de a dăruia ceva? S-a întrebat furioasă. Ce știa ce înseamnă să-ți dorești tot ce este mai bine pentru copilul tău, că neoferindu-i șansa de a fi adoptat i-a refuzat poate șansa de a fi fericit? Câte nopți n-a dormit el așa cum a făcut ea, legănându-și copilul și blestemând patima de-a o păstra?

-Laura seamănă așa de mult cu tine, a spus el. O privești și parcă privești în trecut. Era ceva trist în vocea lui? Asta a făcut-o să se întoarcă spre el.

Înverșunarea ei a murit. Și-a amintit nopțile acelea din parc, clipele de iubire când aparțineau în întregime unul altuia, când credeau că dragostea lor va continua la nesfârșit. Își amintea cât de emoționată era să se furișeze din casă și să se întâlnească cu Ben în siguranța întinericului.

Și-a adus aminte de argumentul final, cuvintele dure care s-au spus și refuzul ei încăpățânat de a ceda. A fost numai greșeala ei, pentru care s-a simțit așa de vinovată. L-a înconjurat cu privirea plină de dragoste pe bărbatul de lângă ea, chiar dacă se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dus-o acasă, în noaptea aceea de acum cincisprezece ani, când i-a prins furtuna. Cămașa lui udă se lipise de corp, scoțând în evidență mușchii care deveniseră și mai puternici. Trupul ei a fost încălzit brusc de o dorință care nu avea nici o legătură cu amintirile. Îl dorea, acum. S-a uitat înapoi, spre ea, obraznic, plimbându-și privirea peste trupul subțire. Înainte, el o considera frumoasă, dar, acum, după atâția ani, ea se întreba dacă o găsea cel puțin atrăgătoare. În întineric, a avut impresia că a văzut gura lui schițând un zâmbet senzual, iar mâna lui ridicându-se s-o atingă și s-o îmbrățișeze. Atracția era la fel de puternică, indiferent de focul care se aprinsese între ei înainte, indiferent de dorința care i-a împins unul spre celălalt și care n-a dispărut cu trecerea timpului. De fapt, devenise mult mai convingătoare. Trupul ei tânjea după mângâiere, iar sufletul după îmbrățișarea lui. Undeva, în adâncul pasiunii, a început să apară un strop de înțelepciune.

S-au întâmplat în ultimii cincisprezece ani prea multe, iar numeroasele întrebări au rămas fără răspuns, ca ea să se arunce în brațele lui Ben.

Realizând că și cămașa ei albă era lipită de corp a pășit înapoi încet, și și-a încrucișat mâinile peste piept. S-a uitat la el și a fost surprinsă să observe ochii plini de dorință, chiar și prin noaptea întunecoasă. S-a întors. Prăpastia cuvintelor nerostite, care se deschidea în fața lor, aștepta să fie trecută.

-Laura are ochii tatălui ei, a spus ea, făcând primul pas în timp ce cuvintele

pluteau prin aer și-a oprit respirația.Ce avea de gând? Voia să-i spună lui Ben despre Laura,acum? I-a scris mai demult și nu i-a răspuns la scrisoare.A citit-o? Sau nici măcar n-a primit-o?

-David a fost un bărbat norocos,a spus el.Vocea lui i-a atras privirea.Nu știa. Indiferent ce s-a întâmplat,el nu citise scrisoarea.

-David a lăsat ceva din el în urmă,a continuat Ben cu vocea neliniștită,peu ce trebuia să facă un efort să vorbească.Când treci prin viață,este singurul lucru care contează.Ea și-a mușcat buza,o mulțime de senzații s-au amestecat în interior.Era oare timpul să-i spună că Laura era fata lui? El deținea un post,avea o slujba importantă.Nu era posibil ca un președinte de colegiu să aibă copii,în urma unor aventuri anterioare.Adevărul despre Laura putea să-l coste chiar slujba.

-Asta vrei să faci cu colegiul? a întrebat.Să lași acolo ceva din tine?

-Sper,a zis el.Tatăl tău a ridicat aici o instituție minunată,iar acum e nevoie de un plan de marketing puternic,de revigorare,asta vreau să fac.N-aș fi avut nimic de vânzare,fără eforturile tatălui tău.Ea a râs.

-Parcă vorbești de pastă de dinți sau de mașini uzate.El a ridicat din umeri.

-Unii privesc în miezul problemei.Multe colegii vor muri,și asta e o tragedie. Baza materială a studentului este în scădere și nu putem aștepta ca ea să ne caute.

-N-am vrut să...

-Colegiile mici și-au adus o contribuție unică,de-a lungul istoriei țării noastre,a continuat.Nu le putem lăsa să se distrugă.Trebuie să luptăm pentru ele. Altfel,munca unor oameni ca tatăl tău,va muri,iar atât nouă,cât și generațiilor viitoare ne va fi din ce în ce mai rău.

Ploaia curățase într-un fel imaginea lui sofisticată,și în fața lui Rachel a apărut,din nou,tânărul acela idealist de acum cincisprezece ani.Ochii lui străluceau de interes și răspundere.Părul lui era dat peste cap,ca atunci când avea optsprezece ani.Ar fi vrut să-i dăruiască dragostea ei atât fizică,cât și sufletească,să-l încurajeze și să-l susțină.Lumea avea nevoie de oameni ca Ben Healey,care să înlăture ignoranța și apatia,iar ea ar fi putut să-l ajute.Ar putea să-l liniștească,să-i reîncarce bateriile,ca astfel,puternic și încrezător,să țină piept greutăților.Deși o atrăgea și a făcut un pas mai aproape de ea,Rachel s-a îndepărtat.Lucrurile înaintau prea repede.Trecutul a învățat-o să fie prudentă,

-S-a oprit ploaia,a spus.

-Ce? a întrebat el,surprins și confuz.

-Ploaia,a subliniat ea.S-a oprit.El s-a uitat în întuneric.

-Așa e.Mânată de dorințe,privea cum picăturile de ploaie se scurgeau încet peste vița-de-vie,care înconjura un stâlp lateral al verandei.

-Ce ciudat cum ploile de august nu reușesc niciodată să răcorească definitiv.

-De aici,aerul e răcoros,a spus el.Ar fi mai bine să pleci,înainte să răcești.

S-a întors spre el.Ochii lui erau întunecați și ardeau încă de dorință.O mulțime de întrebări au izbucnit dintr-o dată spre ea.

Cum ar putea să fie rece vreodată,când pielea ei ardea de febra pasiunii? Dar și să stea aici,afară,însemna să se joace cu primejdia.

De prea multe ori,până acum,s-a lăsat dominată de sentimente.A crescut.Era timpul să se gândească,dacă asta era posibil.

-Da,voi pleca acum,a spus ea.Era înțelepciunea care vorbea sau frica? Norii de furtună dispăruseră,iar lumina neclară a lunii s-a așternut peste ei.Trupurile lor bolnave unul după celălalt chemau amintirile.Ben s-a apropiat mai tare,simțind o forță puternică asupra lor,încercând să-i unească într-o singură ființă.Doar o distanță mică îi despărțea și anii care trecuseră.Rachel știa că trebuie să fie tare.

-Noapte bună,Ben.El a ezitat.

-Noapte bună,Rachel.Era suficient să se aplece înainte și ar fi fost în brațele lui, dar o neliniște necunoscută a tras-o înapoi.

-Du-te înăuntru,a spus el.Cu o reținere ascunsă,i-a atins ușor umărul,apoi a coborât repede scările.

-Nu te simți bine în dimineața aceasta,dragă? Ești așa tăcută.E prea cald aici,sus? Rachel s-a uitat la mama ei,prin mansarda prăfuită.

-Mă simt bine.Ventilatorul,instalat deasupra lor,împrăștia aerul plăcut,răcoros,care pătrunsese înăuntru de la ploaia din noaptea trecută.Era o zi bună să scotocească prin lucrurile din mansardă.

-N-am dormit prea bine azi-noapte,a explicat Rachel și s-a întors să împingă un bufet vechi.A deschis un sertar plin cu haine de copil.Erau acolo bluze,jerseuri,chiar și combinezoane de bumbac,pe care le purtase când avea cincisprezece ani.

-Ce zici de lucrurile astea? a întrebat.Mama ei s-a uitat prin ele.

-Crezi că i s-ar potrivi Laurei? a întrebat ea,scoțând o bluză cu mâneci scurte,cu garnitură de dantelă.

-Oh,dragă,asta are o pată.Mă întreb ce este.

-Înghețată de ciocolată.Jessica s-a uitat la ea.

-Curios că îți aduci aminte după atâția ani.

Nu chiar,și-a spus Rachel.A purtat bluza la un picnic al facultății,când,dorind să

fie în altă parte,a apărut un tânăr înalt,cu cei mai frumoși ochi din lume,îmbrăcat scandalos,care ciocnindu-se de ea i-a răsturnat înghețata pe bluză.

-Nu cred că o să mai iasă la spălat după atâta timp,a spus Jessica.

Rachel a tresărit,apoi a realizat că mama ei pipăia încă pata.

-Mă îndoiesc.Și apoi,fata mea are alergie la lucrurile vechi,ținute în dulap.

Jessica a râs și a cules un braț de lucruri.

-Adevărat! Am uitat câte s-au schimbat.de Când erai de vârsta Laurei.

-S-au câte nu s-au schimbat,a meditat Rachel.O dura încă întâlnirea cu Ben,de la miezul nopții trecute.Era suficient o noapte sufocantă,și Ben devenea o combinație puternică.S-a concentrat din nou,chinuindu-și mintea,amintindu-și ce avea de făcut și a golit sertarul.Mormanul de lucruri din mijlocul podului creștea.Poftele ei nu trebuiau să mai continue.

-Și aceste cutii cu hârtii? a întrebat,indicând o grămadă dintr-un colț.

Trecutul era trecut și trebuia să rămână așa.De ce nu putea să oprească amintirile care o zgândăreau? Trebuia să le uite.Nu trebuia să lase,ca dorința din ea să ia proporții.Ducea o viață plăcută și se descurca destul de bine.Chiar dacă acum se simțea singură,de când murise David.O singurătate în care un tigru dorea să năvălească.

-Rachel,a spus mama ei.Sigur te simți bine?

-Mă simt bine.De data asta,nu s-a mai deranjat să-și ascundă nerăbdarea.Ce vrei să faci cu cutiile acestea?

-Ți-am spus că sunt hârtii de la colegiu.Tatăl tău le-a lăsat Departamentului de istorie,pentru arhiva lor.

-Oh.Rachel a inspirat adânc și a făcut curățenie în toate colțurile minții ei.Nici un urs,nici un tigru,nici un leu.Afară cu ei.Foarte bine.Ce mai avem de făcut?

-Trebuie să mergem jos să bem niște limonada.

-Mamă,ți-am spus că mă simt bine.Acum la muncă din nou.

Jessica a rezolvat situația.A oprit ventilația și a coborât la bucătărie.În timp ce ea pune limonada într-o cană,Rachel s-a uitat afară,pe fereastră,la grădina de legume.Doi iepurași mâncau salată verde.Să-i spună mamei sau să aștepte până se saturau?

-Ți-ai amintit de doctorul Healey,care a stat aici,la unchiul său,în vara aceea? a întrebat Jessica; și a pus un pahar cu limonada în fața lui Rachel.

Vedea figura mamei ca prin ceață.Rachel s-a întors.Doctor Healey? în acea vară era un băiat pe care-l chema Ben.Un băiat înalt,subțire,cu păr negru și o privire care i-a pătruns în suflet.Și i l-au furat.

-Oarecum,a răspuns Rachel privindu-și fix paharul.

-Bineînțeles,atunci era doar un băiat,a spus mama ei.Acum e un bărbat.
Da,este.Puternic,viril,plin de dorințe arzătoare.Femeile se simt atrase de el.
Singurul motiv pentru care Rachel se simțea mai puternică era că trecutul o făcea vulnerabilă.Trecând deja peste șocul produs de revederea lui,era în stare să-și controleze gândurile și trupul încăpățânat.Și-a ridicat privirea și a descoperit că mama ei o studia.

-Da,a spus ea neconvingător.S-a mai schimbat ceva în acești ani.

A scăpat de sub observația mamei,uitându-se înapoi în grădină,iepurii erau încă acolo.S-au săturat,pe ziua de azi.Ar fi trebuit să-i spună mamei,dar n-a vrut.Știa oare ea ce înseamnă să îți dorești ceva interzis,să-ți fie permis doar să guști din paradis?

-Se căsătorește,a spus Jessica.Se cuvine să se căsătorească.

-Cine?

-Doctorul Healey.Despre ce altceva vorbim?

-Oh,da.

-Sigur te simți bine? Trupul tău e aici,dar mintea pare foarte departe.

În loc de răspuns,Rachel a băut multă limonada.A pus paharul jos cu precizie, chiar în cercul care rămăsese liber în mijlocul mesei.

-De ce crezi că ar trebui să se căsătorească?

-Poziția lui de președinte al colegiului necesită două persoane.Sunt atâtea primiri de făcut și discursuri de ținut în fața unor oameni ce aparțin unor grupări diferite,încât un singur bărbat nu poate face față.

-Atunci ar fi trebuit să angajeze doi oameni,a spus Rachel și,din nou,privirea ei s-a îndreptat spre grădină,dar iepurii plecaseră.Nu erau vesele gândurile care o chinuiau.Avea Ben o logodnică? Sau avea măcar o prietenă,o iubită? Teama îi ardea stomacul,crescând în intensitate.Nu-i păsa dacă Ben era logodit.

-Un bărbat ca doctorul Healey trebuie într-adevăr să se căsătorească,a spus Jessica.Ascultând-o pe mama ei,a simțit cum zidul fragil,construit în jurul inimii sale,se dărâmă.Nu voia ca Ben să țină la altă femeie,să râdă,să iubească... pe altcineva,să fie acolo când femeia aceea avea nevoie de el.A înghițit cu greu,încercând să alunge durerea.

-Mamă,înțeleg foarte bine îndatoririle unui președinte al colegiului,dar nu pot avea controlul asupra statutului său de bărbat căsătorit.Nu mă poți convinge.

-Nu vorbeam tocmai de îndatoririle lui,a spus mama ei.El pare un familist.

-Familist?

-Da.Seamănă cu un tată adevărat.Are nevoie de copii,care să-l iubească.

Durerea a crescut până când a devenit insuportabilă.

Ben avea un copil, care să-l iubească. O fetiță minunată. Rachel a respirat adânc și s-a forțat să-și rețină lacrimile care stăteau să cadă.

-Ai dreptate, a spus, ridicându-se în picioare. Mă simt confuză în dimineața asta. Dacă poți să te lipsești de mine, cred că o să ies să mă plimb. Poate asta mă va trezi.

-Du-te, draga mea, a spus Jessica, dar Rachel ieșise deja prin ușa din spate. Aerul era rece și liniștitor, dar durerea persista.

În următoarea oră-a hoinărit aproape de campusul părăsit, lăsând căldura razelor de soare să alunge tensiunea ce apăsa pe umerii ei. S-a oprit în final, în fața clădirii sindicatului studenților și s-a așezat pe marginea fântânii din față. Și-a scos pantofii și și-a băgat picioarele în apă. Ce avea de gând cu Ben și Laura? Avea el dreptul să știe că Laura era fata lui? Bineînțeles, că avea dreptul. Dar cum și când îi va spune? Cum îi va spune Laurei?

Nu era nici o îndoială în mintea lui Rachel că dezvăluirea avea să fie făcută.

Paternitatea Laurei nu era ceva de care Ben s-ar împiedica. Chiar dacă Laura purta ochelari, și lumea văzuse adevărata culoare a ochilor ei, Rachel nu credea că cineva ar fi văzut vreoa asemănare cu ochii lui Ben. Nu, Rachel trebuia să găsească momentul și locul potrivit pentru a spune adevărul.

-Oh, Doamne, a spus tare. Mai bine stăteam acasă, unde viața era atât de simplă.

Și-a tras picioarele din apă și le-a atins de cimentul cald ca să se usuce. Siguranța tocmai punea din nou stăpânire pe ea, când o umbră a învăluit-o.

-Bună, a spus un bărbat.

CAPITOLUL 4

N-a fost nevoie să privească. Știa că e Ben. Simțurile ar fi avertizat-o, chiar dacă nu l-ar fi auzit. Și-a dat capul pe spate și l-a privit lung.

-Ai ieșit la plimbare? a întrebat-o. Rachel a privit în continuare fântâna, cu un umor forțat, încercând să înlăture tentația. Ben a râs, și s-a așezat lângă ea, prea aproape, ca Rachel să mai poată gândi coerent.

-Este un gând curajos pentru cineva obișnuit cu școala și cu regulile ei, a spus.

-De ce? Mă pot da afară! A privit supărată cele trei statuete din mijlocul fântânii, ca și când în ele se afla originea grijilor ei.

-Știi, se spune că acele femei toarnă în bazin virtutea, adevărul și cunoașterea, și dacă intri și te bălăcești în apă le absorbi.

-Deci, asta este povestea care ai auzit-o? Ben s-a uitat trist la ea și a scuturat din cap.

-Probabil s-a crezut că ești prea insensibilă, ca să ți se spună adevărul.

-Oh,și care este adevărul? Ben a privit lung statuile.

-Ele nu sunt adevărul,virtutea și cunoașterea,ci frumusețea,pasiunea și dorința.

Dacă te bălăcești în apa ce curge din urnele lor,te îndrăgostești de cel care se află cu tine,în bazin.

-Să fie pește sau pasăre? a râs Rachel,iar el s-a uitat mirat.

-Obișnuiesc să pună în bazin pești de aur.Îți poți imagina ce iubire ar țâșni?

-În regulă doamna-știe-tot,a spus el.Vrei să te bălăcești cu mine?

Provocarea din ochi și îndrăzneala din vocea lui i-au adus aminte de noaptea trecută,de dorința cu care a adormit singură,tânjind atât după furtuna de afară,cât și după cea din suflet.Și-a amintit de durerea și teama din acea dimineață,când mama ei i-a spus că Ben ar trebui să se căsătorească.De ce a trebuit să-l întâlnească,azi? Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă.

Atunci,de ce a ales să meargă spre campus? Dacă voia să-l evite pe Ben,de ce nu s-a dus în oraș,în zona magazinelor sau la docuri,de-a lungul râului?

-De fapt,ca și cum îi ghicise gândurile,ești chiar persoana pe care speram s-o întâlnesc.

-Oh? A apreciat păsuirea din provocarea lui,dar trupul i s-a încălzit,interpretând în felul său cuvintele inocente.

-Am probleme cu aranjarea biroului,și am nevoie de câteva sfaturi.

-Nu sunt sigură că mă pricep,a spus ea.Și-a mișcat picioarele și a privit cum soarele le usca urma udă,de pe ciment.

-Sigur te pricepi,a spus el.Vreau ca locul acela să fie cald și primitiv; asta a fost întotdeauna specialitatea ta.

Ce voia să spună? l-a fost teamă să întrebe,asa că a tăcut.

-Acum,tocmai mă duceam spre casă,poate putem aranja să ne întâlnim acolo.

Pentru că era un adult,și-a impus să reziste apropierii lui.Era momentul să și-o dovedească.Și-a luat pantofii și s-a ridicat.

-Ești sigură că ai timp? a întrebat el.

-Sigur!Însoțită de Ben,Rachel mergea,legănându-și mocasinii în mână.S-au strecurat prin umbra stejarilor foșnitori,prin spațiile însorite,unde trotuarul era încins.Nu era nimic altceva în înfățișarea și apropierea lui Ben; intimidă însă din ce în ce mai mult prin înălțimea și puterea sa.Gura lui Rachel s-a uscat când au trecut de Science Hall.Tăcerea părea apăsătoare,asa că s-a luptat să spună ceva.

-Cum s-a întâmplat de ai fost ales președinte,aici?

-Te îndoiești de calitățile mele? Vocea lui era veselă și deschisă; foamea din trup îi râdea în nas,îngreunându-i respirația.Cu o noapte înainte,ea a simțit dorința din trupul lui,ca pe o slăbiciune de moment.

-Eram doar curioasă,a spus.Trebuie să recunoști că este o coincidență.

-Poate nu.Au trecut pe lângă terenurile de tenis.Doi tineri jucau,râzând,și ratau mai multe mingi decât loveau.Oare pofta de Ben era tot atât de vizibilă ca și dragostea celor doi? se întrebă ea.

-Mi-a plăcut întotdeauna aici,a spus el,și când am aflat că se căuta cineva,care să ia locul tatălui tău,am dat câteva telefoane.

-Asta a fost tot?

-Asta a fost tot până când mi-au luat un interviu.A trimis spre ea un zâmbet cald,sâcâitor.Restul l-a făcut farmecul meu.

-Înțeleg.Cu toate că a încercat,n-a putut să-i zâmbească cu aceeași detașare.

S-au bucurat când au ajuns acasă.El a deschis ușa biroului și a lăsat-o să intre.

Bineînțeles că ieri,ea văzuse biroul și știa că acolo era aceeași mobilă pe care o avusese tatăl ei.Dar camera nu mai era așa de anostă.Oare tot ce atingea Ben se schimba? Avea putere magică; dădea strălucire și căldură lucrurilor mai mult ca aurul.În timp ce ea stătea lângă ușă,cu pantofii în mână,Ben a traversat încăperea.

-Camera e bine dimensionată! a spus el.Iar mobila e bună însă nu seamănă cu mine.Nu pot spune exact ce nu merge.

-Camera seamănă într-un fel cu tatăl meu.N-a fost ușor să ignore agitația din stomac,când ochii lui Ben i-au susținut privirea.Pot să-l văd încă,stând aici,cu ochelarii cu ramă aurie,costumul închis și gulerul alb,scrobite.Autoritatea lui plutește în fiecare particulă din aer.Toată lumea-cei de la facultate,eu-ne apropiam de biroul lui timid,cu pălăria în mână.Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreun zâmbet aici.Ben a pășit trist spre ea.

-Se pare că asta se întâmpla când erai adolescentă.Bineînțeles,tatăl tău a devenit mai puțin sever,pe măsură ce tu ai crescut.L-a privit fix,era la câțiva pași de ea.

Ochii lui erau tandri,iar vocea blândă.Își dorea să fie în brațele lui să-i înlăture confuzia.Dar îi despărțeau mai multe decât acești pași.Era oare momentul să-i spună că amintirile ei durau din vara aceea? Lângă amintirile frumoase în legătură cu Ben,erau și altele,iar biroul tatălui ei nu era locul cel mai potrivit pentru a dezvălui secrete ascunse atâta timp.

-Ce voi face,a spus,îndepărtându-se de Ben și de propriile-i dorințe,este să împart biroul în spații de lucru: unul destinat muncii personale,iar altul destinat relaxării,unde te-ai putea întâlni cu reprezentanți ai colegiului.Cam asta.

Ben a aprobat,din ochii lui dispărând orice urmă de consolare.Era acum președintele colegiului,șeful,bărbatul stăpân pe el.Privirea lui gânditoare era atrasă de încăperea,nu de Rachel,mai mult de ideile ei,nu de ea ca persoană.

-Sună bine,a spus el.Mai curajoasă acum,Rachel s-a îndreptat spre fereastra din spatele biroului.Covorul era moale,dându-i o senzație care mărea confuzia din sufletul ei.Studiind încăperea,era atentă să nu se uite spre Ben.

Privirea ei a întârziat asupra unui alcov micuț din spatele ușii.

-Ce-ar fi să-ți pui biroul acolo? a întrebat.Ben a privit atent locul arătat.

-Apoi ai putea să așezi cele două canapele aici,lingă fereastră.El a încuviințat.

-Și acolo unde sunt ele acum,ai putea pune o măsuță pentru conferințe.

-Nu sună deloc rău,a spus el.Crezi că biroul ar fi potrivit acolo,în spate?

-Nu-i rău? a repetat ea,prefăcându-se supărată.Tonul lui sfidător a rupt în cele din urmă vraja dintre ei.Înainte să fie iubiți,au fost prieteni.Poate vor fi din nou.

-Crezi că biroul îl putem muta?

-Dacă ce se vede sub cămașa ta sunt mușchi,atunci o să reușim,ai să vezi.

Privirea lui se îmbuna.

-Biroul acela vechi este greu.

-Putem scoate sertarele.Pentru un moment a privit-o lung,apoi a scos sertarele și le-a pus grămadă.Pe partea cealaltă,ea a făcut la fel.Apoi,când cărând,când târând au așezat biroul în alcov.Îi putea simți râsul,dar a refuzat să mormăie,sau să geamă.După ce s-au luptat atât cu biroul,Ben s-a dat înapoi ca să privească.

-Arată bine,și indicând un raft din spate a spus: Pot să-mi pun computerul acolo. Este și o priză dedesubt.

-Știu,l-a tachinat ea,m-am gândit la asta,asa că termină pauza și prinse un capăt al canapelei.

Timpul a trecut repede,pentru că au aranjat și restul mobilei.Au încercat să așeze canapelele în mai multe feluri,dar,în final,au ajuns la concluzia că varianta lui Rachel era cea mai bună.Când au terminat,obosiți,s-au așezat,râzând,pe una din ele.

-Credeam că viața unui președinte de colegiu va fi una cerebrală,a spus Ben cu o figură acră,după care și-a pus mâinile sub cap.De ce să-mi mai fac probleme cu școala,când mă ocup de mutarea mobilei?

-N-ai terminat,a spus Rachel.Mai ai nevoie de o masă pentru conferințe,și ceva între canapele.

-De acord,a spus el și s-a lăsat pe spate,închizând ochii.Anunță-mă,când le-ai pus la locul lor.

-Să te anunț? E treaba ta să-ți aranjezi mobila.Pentru ce crezi că au angajat pe cineva așa de tânăr pentru slujba asta? El a deschis ochii.Râdeau.

-Nu pentru farmecul meu? Era bine să rătăc din nou cu el.

-Ce farmec? Cu el și încă douăzeci și cinci de cenți ai putea să-ți cumperi o

ceașcă cu cafea.

-Chiar așa? Dintr-o dată s-au privit fix și râsul a murit. A fost o vreme când farmecul lui era puternic, când șoaptele lui îi aprindeau inima, în timp ce trupul tânjea după mângâierea lui. Noaptea ce trecuse i-a făcut pe amândoi să simtă puterea nevoilor lor, a dorinței ascunse, care dintr-o privire ar fi renăscut.

-Ben, a șoptit, o rugăciune în vânt, o durere din suflet.

El a atins-o și imediat i-a căzut în brațe. Buzele lui s-au întors acasă la buzele ei, având senzația că nu s-au despărțit niciodată. Dorul a devenit un foc arzător ce-i bloca respirația. Ea avea din nou șaisprezece ani și era îndrăgostită sălbatic.

Mâinile lui s-au mișcat pe spatele ei încet și au tras-o mai aproape. Dar Ben nu mai avea optsprezece ani. Un trup puternic de bărbat apăsa corpul ei.

Mâinile ei erau pe pieptul lui, pe umerii lui, apoi l-au încolăcit gâtul. Gura lui i-a poruncit gurii ei să se deschidă. Sărutul lui era un cântec al amintirilor. Și totuși, acesta nu era trecutul. Trecutul n-a fost niciodată atât de natural, de înflăcărat și de devastator. În sfârșit, buzele lui au eliberat buzele ei. Rachel și-a pus capul pe pieptul lui și a închis ochii. Brațele lui au îmbrățișat-o, îndepărtând grijile și lumea înconjurătoare. Era în siguranță, era acasă.

Dar la fel de repede cum a apărut acest foc mistuitor, tot așa a și dispărut. Rachel și-a revenit și s-a retras încet. Pentru câteva momente, ochii ei au întâlnit ochii lui, apoi privirile lor s-au despărțit. Stăteau în liniște și priveau, dincolo de fereastră, la biblioteca din depărtare, la pata uzată de pe covorul verde și la fâșiile de satin ce mărgineau canapeaua. Se uitau la orice, evitând să se privească.

Sunetul ritmic al ceasului din hol, al bunicului, era singurul zgomot care se auzea și mărea tensiunea.

-Cine ar fi crezut că o să ne întâlnim așa? a șoptit Ben.

Rachel a simțit cum i se usucă gura. Disperată, a căutat să spună ceva inteligent.

-Când am luat slujba, știam că voi avea șansa să te revăd. Calmul din vocea lui a făcut-o să-l privească. Privirea lui a pătruns-o. Nu eram sigur că aș fi vrut. Râsul din vocea lui n-a reușit să-i liniștească golul din stomac, o senzație asemănătoare cu cea pe care o ai într-un lift care urcă.

-Mulțumesc foarte mult, a murmurat. Ben și-a pus mâinile pe genunchi.

-Câteodată visele șterg realitatea și, apoi, vara aceea a fost deosebită și nu doream să descopăr că a fost așa numai în mintea mea. Rachel i-a zâmbit.

-Adică, dacă m-am îngrășat sau am încărunțit? El a scuturat din cap.

-Poate și asta. Nu voiam să descopăr că fata pe care am iubit-o a devenit rece, egoistă. Seriozitatea lui a înspăimântat-o și a stârnit-o în același timp.

Avea senzația că se afla pe marginea unei prăpăstii și Ben o striga, iar ea zbură

spre el.Asta a înveselit-o.

-Și cum ai putea ști că acum sunt ca înainte? Toți ne-am schimbat.

-Nu așa mult.Ea s-a ridicat și s-a dus la fereastră.Apropierea lui a făcut-o să fie conștientă de durerea golului din interior.Era mai ușor să lupte de la distanță împotriva tentației.

-Amândoi ne-am schimbat.Amândoi am crescut.

-Că am crescut nu înseamnă neapărat că ne-am și schimbat.

Pentru ea era la fel.Lumea ei sigură și protejată i-a dat puterea să înfrunte realitatea.În ultimii cincisprezece ani,a trebuit să se schimbe.S-a uitat afară la lumea din jur,pe care o cunoștea de atâta vreme.Dacă l-ar fi căutat pe Ben când a aflat că era însărcinată? Dacă el i-ar fi scris?

-Ai vrut vreodată ca lucrurile să fi fost altfel? a întrebat ea,tresărind pentru că vorbise cu glas tare.

-Sigur.Sinceritatea lui a blocat-o și l-a privit scurt.Era foarte aproape,putea să-l atingă,să-l strângă în brațe și să-l iubească,deși ochii lui erau departe.

-Când mi-am dorit un lucru,întotdeauna s-a întâmplat cu totul altceva, chiar când m-am confruntat cu lucruri neprevăzute.Ca de exemplu,s-o vadă pe Laura.Nu ne dorim cu toții să fim înconjurați de lucruri simple? a adăugat.

Ea s-a întors și s-a așezat la marginea ferestrei.O tulbura încă prezența lui,iar inima alerga după pasiunea din vocea lui.Nu se va lăsa păcălită.

-Vrei să spui de noi? a întrebat ea.Mă gândeam cum ne-am despărțit.Ai dorit vreodată să nu ne fi certat? De ce îl întrebuse asta? Voia să fie rănită? A privit pe furiș spre el.Se așezase pe brațul unui scaun,studiindu-și mâinile ca și când înțelepciunea se afla acolo.

-Eram foarte adânc implicați pentru niște copii.Cred că fiecare trebuia să se maturizeze singur.Ea n-a fost singură,a fost cu Laura.Pentru un timp,verișoara mamei i-a oferit un cămin și i-a găsit un soț când a prezentat-o vecinului ei, David Andres.Era un vecin liniștit,cu douăzeci de ani mai mare ca Rachel.El rămăsese văduv cu mult timp înainte de nașterea lui Rachel.David a fost omul de care avea nevoie,pe care se putea baza și care i-a alinat durerea.Dar asta a fost în primii lor ani.Mai târziu,când s-a maturizat,au apărut nopțile de nesiguranță, durere și vinovăție.Dintr-o dată trecutul a devenit un gol imens,prea mare,prea adânc,ca să-l poată trece.

-M-am așteptat să scrii,a zis liniștită.N-ai făcut-o.S-a uitat la ea,iar zâmbetul lui era trist.

-Nu pentru că n-am vrut,ci pentru că m-am gândit că e mai bine să n-o fac.

Ce voia să spună? Voia să-l întrebe dacă a primit scrisoarea ei,dar deja se

deschidea o prăpastie între ei. Dacă spune „da”, distanța devenea imposibil de străbătut. Un ciocănit a făcut ca Rachel să aibă răgaz să-și tragă sufletul.

S-a întors și a zărit-o în ușă pe Laura, uitându-se de la Ben la mama ei.

-Bunica a spus să vă anunț că masa e gata, a spus ea nervoasă. Era din cauză că bunicul mamei, deținea funcția de președinte al colegiului? s-a întrebat Rachel.

-Mulțumesc, dragă.

-Fata a plecat, luând cu ea tensiunea ce plutea în cameră, dar intimitatea dintre Rachel și Ben n-a mai revenit, i-a înconjurat o atmosferă stânjenitoare. Ben și-a dres glasul.

-Ar fi timpul să plec. I-am promis șefului Departamentului de Limbă engleză să ne întâlnim în jurul prânzului. Rachel s-a ridicat și ea.

-Îți mulțumesc pentru ajutor, a spus el vioi.

-N-ai pentru ce, a spus și ea, ridicând din umeri. Anunță-mă dacă vrei să mai muți și altă dată mobila. Nu mai era nici o întoarcere la umorul lor spontan, așa cum nu mai era nici o întoarcere la pasiune. Cu un zâmbet scurt, el a plecat, iar ea s-a uitat pe fereastră ca să-i vadă măcar umbra. Să-l iubească, să-i poarte copilul, să-i mute mobila. Și-a scuturat capul, dorind să înlăture ceața din ochi, și a plecat la masă.

CAPITOLUL 5

Zece mii de războinici Pshtigo, puternici, se aflau îngrămădiți în fața castelului prințesei pentru asaltul final. Peste trei sute de soldați muriseră pe pământurile din jurul castelului, iar căpitanul gărzii personale a prințesei zăcea în agonie, cu o săgeată în gât și o sabie înfiptă în stomac. Eroul, prințul unui regat de dincolo de munții cețoși, departe de drumul care trece prin pădure, avea piciorul prins sub calul său mort. Rachel a căscat și a pus cartea jos. Era așa de bine în grădina din spatele casei părinților, atâta pace și confort, că i-a fost greu să se concentreze asupra problemelor prințesei. A căscat din nou, apoi și-a pus mâinile sub cap și s-a întins pe spate în fotoliu. Uitase cât de frumos era aici. Nicăieri nu era mai frumos, într-o dimineață de august zăpușitoare.

Trecuseră cinci zile de când venise cu Laura, cinci zile de curățenie generală și tot atâtea în care l-a evitat pe Ben, dorind să-l vadă, în același timp. Mama ei plecase la o întrunire a clubului grădinarilor și Rachel era bucuroasă că avea, în sfârșit, o zi liberă. Pleoapele i-au coborât și a privit lung valurile de iarbă, unduind și sclipind în pajiștea verde. O libelulă a zburat prin grădina de legume. Ce făcea Ben azi? S-a gândit oare la ea? A visat-o așa cum i s-a întâmplat ei? A închis ochii și i-a văzut din nou privirea, zâmbetul tandru și mâinile delicate.

A alungat cu mâna un țânțar care-i bâzâia la ureche. Ciudat!

Stătea aici, în pavilion, și visa la fel ca atunci când era copil. Când locuia în casa părinților, în fiecare vară pavilionul era locul escapadelor ei, unde se întâlnea cu eroii din cărțile de povești. În fiecare vară, cu excepția ultimei. Apoi, a apărut prințul ei, Ben. În vara aceea, a venit aici și a visat la viitor, un viitor pasionant, plin de iubire, care nu a durat mai mult de seara în care s-au despărțit.

Acum era vară din nou, și din nou Ben îi acaparase toate gândurile. Nu se schimbaseră prea mult.

-Bună. Rachel a sărit în picioare, gata să țipe.

-Iartă-mă, a spus Ben, intrând în pavilion, trebuia să te anunț.

Ea s-a lăsat pe speteza fotoliului, încercând să-și liniștească bătăile inimii și inspirând adânc. Inima ei nu bătea numai pentru că se-speriase.

-E în regulă, a spus, visam.

-E o zi bună pentru asta. Ben s-a așezat lângă ea, mâna lui atingându-i accidental piciorul gol. A străbătut-o un curent. Și-a ordonat să rămână nemișcată.

Ca și cum ar fi știut cât de devastatoare era apropierea de ea, Ben i-a zâmbit, cu ochii luminoși. Rachel și-a întors privirea spre câmpie, evitându-l.

-Cum e cartea? Ea s-a întors, l-a văzut cum studiază coperta, care îl arăta pe eroul cărții cu sabia ridicată, și a avut revelația unui piept bronzat și gol.

-E bună.

-Eroul e tulburător? Ben a săgetat-o cu privirea ochilor lui verzi-albaștri.

Din nou Rachel s-a uitat în jos, la eroul de pe copertă. Avea privirea hotărâtă.

-Nu, a răspuns, de fapt, e chiar un tip obișnuit. Dar cine n-ar fi, în comparație cu Ben? Inima îi bătea încă foarte tare și s-a felicitat pentru că-și menținea calmul.

A mai respirat o dată, apoi a întrebat: Cum sunt eroinele tale?

-Obișnuite. Un zâmbet nevinovat i-a apărut pe buze, învăluindu-i umerii cu o liniște confortabilă. Obișnuite? De ce a mulțumit-o atâta răspunsul lui?

-Cum îi merge tatălui tău?

-Se pare că progresează.

-L-am văzut plimbându-se cu Laura. Arată bine.

-Da, cel mai bun medicament este s-o aibă pe Laura lângă el. Tatăl ei arată mai fericit și mai liniștit ca niciodată.

-Este o fată bună, a spus Ben.

-Da, a zis ea râzând. Mereu.

-Trebuie să fii foarte mândră de ea.

-Da, a spus ea, de data asta doar zâmbind.

-Tatăl ei a fost un om norocos, a continuat Ben. Este păcat că n-o vede cum crește și devine femeie. Rachel a îndrăznit să-l privească direct în ochii lui de tigru.

Tatăl Laurei putea s-o vadă cum se transformă numai dacă voia și dacă ea găsea puterea să-i spună. Și-a înlăturat temerile și a privit cu coada ochiului, pe furiș, spre Ben. El se uita direct în față, fixând mărul din fundul grădinii. Strângea din maxilare, în timp ce la o tâmplă o venă îi pulsa puternic. De ce era supărat? Era gândul că ea fusese măritată cu un alt bărbat? Voia să-i spună de Laura, dar s-a gândit că nu era încă timpul potrivit. Era încă prea multă tensiune între ei.

-Cum o duce noul președinte? l-a întrebat, încet, încordarea din corpul lui a dispărut. Maxilarul, s-a relaxat, iar pulsația venei s-a stins. Când a devenit din nou calm, s-a întors spre ea.

-Încearcă, dar nu găsește înțelegere. Tot consiliul de administrație a fost de acord, luna trecută, să mă angajeze, dar acum, de când tatăl tău se simte mai bine, jumătate din ei crede că s-a grăbit.

-Într-un colegiu mic, politica este la fel de dură ca în orice oraș mare, a spus ea.

-Nu e chiar așa. Sunt multe greșeli și se face mult rău. Nu vreau să-l înlătur pe tatăl tău, dacă el nu dorește asta, dar mi-ar plăcea să mi se ofere șansa să ajut școala să prospere. Mulți oameni au muncit din greu și au construit un colegiu remarcabil. Un loc minunat, unde studenților le este stimulată inteligența și sunt educați într-un spirit înalt. Așa cum s-a întâmplat și în noaptea cu furtună, cu câteva zile înainte, în locul bărbatului cu fața brăzdată de anii grei, a apărut băiatul atent, întreprinzător, preocupat să facă dreptate.

Rachel și-a amintit cuvintele lui impresionante, razele lunii strecurându-se printre ramuri, luminând doi ochi de tigru și transformându-i într-o pereche de licurici. Dragostea a înconjurat-o. Tandrețea, teama, dorința, promisiunea unei fericiri nesfârșite au înflorit în ea. Avea nevoie de singurătatea liniștită a acestor gânduri, ca să poată respira.

-Trebuie să le spun asta oamenilor, a continuat Ben. Trebuie să plecăm la colegii și la școli elementare. Să le spunem tuturor ce școală grozavă avem. Nu știe multă lume despre ea, iar în aceste vremuri, când se apropie declinul, putem muri. Și cred că lumea va fi mult mai săracă, dacă se întâmplă asta. Ben nu s-a schimbat deloc, s-a gândit ea, zâmbind. Vocea îi era mai groasă, privirea mai întunecată, dar tot Ben al ei era.

-Am nevoie să vorbesc cu tatăl tău.

-Este chiar acolo, a spus, ea arătând cu capul spre casă. De ce nu te duci înăuntru, să-i ceri să-ți vorbească? El a râs, frecându-și ochii și fața cu amândouă mâinile.

-Nu e ușor, a refuzat să mă vadă. Chiar dacă insist, poate în continuare să refuze să-mi vorbească. Cu siguranță, nu mă va ajuta până când nu va considera că e necesar.

S-a uitat la el și i-a văzut încordarea. Măcinată de propriile griji, Rachel a ignorat o mare parte din discuția lor în legătură cu schimbările de la colegiu. Acum vedea cât de serioasă era îngrijorarea lui. Lucrurile s-au întors spre trecut.

Comentariile critice ale Laurei, remarcile sarcastice ale tatălui, conversația în legătură cu școala. Era o luptă continuă, între cei bătrâni și cei tineri. Dacă lupta continua, pierdeau ambele părți, dar cel mai important lucru era că, în final, pierdea școala.

-Pot să încerc să vorbesc cu el, a spus ea încet. Ben era foarte îngrijorat, așa că Rachel s-a uitat în altă parte, dorind ca tensiunea din el să dispară. Voia să-l îmbrățișeze și să-i aducă pacea în suflet. Focul și pasiunea și apoi pacea.

-Hai să mergem până la Galena, a spus el, brusc. S-a întors să privească ochii lui de tigru și s-a pierdut în zâmbetul lui.

-Bine.

În mod normal, lui Ben îi plăcea drumul spre Galena, un oraș mic, atrăgător, din Illinois, nu departe de Dubuque. Fiecare vale și fiecare deal păreau un nou început. Cine știe ce locuri ascunse așteptau să fie descoperite? Azi, bucuria lui venea numai din faptul că Rachel era cu el. Din dorința de a descoperi, de a cunoaște, simțea că făcuse prea multe pentru școală, de-a lungul anilor, fără să se gândească la cineva căruia să-i aparțină.

Consiliul l-a angajat, dar ce înseamnă asta? Că acum nouă luni, nouă din cei șaisprezece administratori au ales să-i ofere o șansă. Acum, când doctorul Dupres s-a refăcut mai repede decât s-a sperat, câțiva dintre cei nouă administratori încercau să se eschiveze. De ce a vorbit Ben așa de mult despre publicitate și marketing? au întrebat. Doctorul Dupres n-a făcut niciodată asta. De ce Ben încă nu a încheiat contractele profesorilor? De ce nu s-a întâlnit cu consiliul? Doctorul Dupres termina aceste lucruri înainte de sfârșitul lui iulie. Poate dacă toți (inclusiv doctorul Dupres) ar fi fost mai cooperanți, nici el nu ar mai fi complicat lucrurile atât. S-a uitat la Rachel. Era ciudat că s-au întâlnit din nou. Ea a fost singurul lucru stabil în toți acești ani, în care căminul lui a fost școala, iar verile au însemnat plimbarea de la o rudă la alta. Când singurul sentiment de care era stăpânit a fost ura împotriva părinților, care au murit și l-au lăsat singur, a apărut Rachel, cu ochii ei albaștri și zâmbetul cald, și i-a alungat durerea. Încă avea putere asupra lui și dintr-o dată a simțit nevoia să-i vadă zâmbetul, să se prefacă măcar pentru câteva ore că își aparțin.

-Mă bucur că au dispărut ghetarii din această parte a statului Illinois, a spus zâmbind fugar. Îmi plac drumurile astea întortocheate, de coastă.

I-a zâmbit și ea,scuturându-și în glumă capul.

-De ce dai atâta importanță ghețarilor? Ei n-au nici o legătură cu asta.

-Nu?

-Evident,nu ai sânge de Kickapoo și deci nu le cunoști adevăratul motiv.

-Kickapoo?

-Nu râde.Știi că este un trib de indieni care s-a așezat aici cu mult timp înainte ca albi să transforme întinderea în mici zone artificiale,numite Illinois, Wisconsin,Iowa.

-Îmi pare rău.Au coborât în pantă,ocolind dealul.Pe fiecare parte,se întindeau văi adânci.Vocea ei îi aducea razele de soare deasupra,făcând să le simtă în sângele lui.

-Cu mult,mult timp înainte,a început Rachel,chiar înainte de apariția omului,din Casa Dimineții a apărut un uriaș,o fiară păroasă care era tatăl tuturor bivoliilor care rătăcesc azi pe Pământ.Cirezi de creaturi enorme au urmat soarele, străpungând pădurea și lovind cu picioarele suprafața Pământului.

-Așa s-au format marile câmpii? a întrebat Ben.Sper că n-ai avut asta ca temă de doctorat.Privirea ei a impus tăcerea,deși buzele tremurau,încercând să-i oprească râsul din interior.El nu-și dorea altceva decât să simtă buzele acelea peste ale lui,așa că și-a întors,brusc,ochii spre drum.Cum putea ea să aibă,încă,o putere așa de mare asupra lui? Trecerea anilor a fost o realitate sau un vis?

Rachel a continuat:

-Cerbii cei mai curajoși s-au luptat înfocat dar bivoliile erau mult mai puternici ca ei.Cerbii s-au retras aici și au ales un purtător de cuvânt,un țap tânăr,care se numea Hatay,adică Viitorul,ce trebuia să trimită rugăciunea lor *Marelui Spirit* Drept în fața lor era oprit un microbuz,plin cu vizitatori,pe lângă care Ben a trecut încet.Vocea lui Rachel s-a eliberat de nodul din gât,iar Ben s-a simțit mai relaxat și mai fericit ca niciodată.

-Hatay s-a dus la *Marele Spirit*,a continuat ea,și a pledat cauza animalelor pădurii.Dacă toate pădurile,dealurile și văile erau distruse,animalele pădurii ar fi dispărut de pe Pământ.*Marele Spirit*,a promis să salveze creaturile pădurii numai dacă ele vor face un sacrificiu:cerbul cel mai curajos va trebui să părăsească *Pământul Mamă* și să trăiască mereu în casa *Marelui Spirit*.Ea a făcut o pauză, iar Ben a privit-o.Rachel se uita drept în față,profilul ei,obrazul delicat,buzele ferme trezind dorința înăbușită din Ben.După un moment,ea a continuat: Hatay a văzut că nu mai avea nici o șansă și și-a luat rămas-bun de la *Apa Surâzătoare*,căprioara lui.Apoi s-a dus la casa *Marelui Spirit*,în timp ce căprioara s-a întors pe Pământ,cu inima grea.De aceea căprioara este astăzi o ființă atât de sperioasă.

Hatay n-a avut nici un copil,iar spiritul său luptător a rămas cu el,în casa *Marelui Spirit*

-Și *Apa Surâzătoare*? a întrebat Ben.Ce s-a întâmplat cu ea?

-Ea nu s-a măritat niciodată și a trăit singură în adâncul pădurii.

-Este cu siguranță un sfârșit dureros,a spus el,glumind,dar gândurile i-au devenit dintr-o dată pustii,mohorâte.Era vreun mesaj ascuns în această poveste,numai pentru el? Voia să-i spună că va plânge moartea lui David mereu?

-Este vreo morală la povestea aceasta sau mi-ai spus-o numai ca să înveselești atmosfera? Ea a râs și,când și-a întors fața spre el,nu arăta deloc tristă,ascunsă sau altfel.

-Sunt întotdeauna o mulțime de morale la poveștile astea vechi.Altfel de ce ar mai-fi nevoie să înveți?

-Cum ar fi să nu te am lângă mine,când am nevoie să râd? a întrebat Ben surâzând.

-Asta e o situație deosebită,a zis ea,prefăcându-se a fi bosumflată.Să vezi dacă mai ies cu tine vreodată.Liniștea care s-a așternut era confortabilă.Era ca un halat de casă familiar,comod,vechi și călduros.Voia s-o cunoască pe Rachel din nou, așa că a spus curajos:

-Cum l-ai cunoscut pe David? Simți nevoia să o privească.Voia să știe că este în regulă să vorbească de David.Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei.

-Nu,nu mă deranjează.Vocea ei sunase plăcut,ca de obicei,fără să-l ajute însă să-i cunoască sentimentele.El locuia lângă mătușa mea, așa că ne-am întâlnit când o vizitam pe ea.

-Oh! Răspunsul ei a fost dezamăgitor de obișnuit și Ben a făcut prostia să aștepte să afle mai mult.Continuă: Am crezut că l-ai cunoscut la școală sau la colegiu.

-Nu.Ce mai putea întreba? Și,în afară de asta,acum nu era sigur că ar fi vrut să știe.În ciuda soarelui și a adierii calde,ziua devenea urâtă, așa că s-a hotărât să înlătore mâhnirea.

-Povestește-mi de Laura,a spus el.

-Laura?

-Fata ta.S-a uitat la Rachel,încurcat de confuzia ei.Ea a privit drept înainte.Tu ești singura mamă care nu mi-a spart urechile povestindu-mi de copilul ei.

-N-am avut timp suficient,a spus ea încet.

-Ai acum posibilitatea,i-a zis Ben,zâmbind,Știu de la cine are înfățișarea atât de frumoasă,dar spune-mi dacă este la fel de încăpățânată cum ai fost tu.

-N-am fost niciodată încăpățânată! a protestat ea,dar protestul a fost mai mult un scâncet,care s-a transformat în râs,la privirea lui sceptică.Bine,hai, am fost de

câteva ori,dar nu așa de mult.

-Cum ar fi,de exemplu,că nu m-ai luat niciodată acasă,să-l cunosc pe tatăl tău.

Râsul ei a dispărut.

-Te-ar fi șters de pe fața Pământului dacă ar fi aflat de noi.Știi cât era de sever.

-De fapt,nu știi.L-am întâlnit doar de câteva ori,în trecere,lângă colegiu.Durerea din suflet,provocată de faptul că ea nu l-a dus niciodată la părinți,i-a revenit,însă a trecut peste ea.Era mai în vârstă acum,obișnuit cu sentimentul că este singur, fără familie,ignorând durerea pricinuită de pustiul din viața lui.

-Crezi că a știut tot timpul de noi și de aceea nu vrea să mă vadă acum? a întrebat Ben.

-Nu,a răspuns ferm.Crede-mă,dacă tata știa de noi,aș fi auzit.Acum suferă pentru că a pierdut colegiul.Ar fi avut aceeași aversiune față de oricine i-ar fi luat locul.

-Presupun.Au intrat în Galena și au parcat mașina.Sub soarele de august,cu dinți,s-au plimbat fără țintă,printre clădirile vechi,de-a lungul trotuarelor din cărămidă roșie.Frumusețea orașului împrăștia o vrajă asupra lor și,în curând,s-au luat de mână,șoptindu-și glume absurde ca niște vechi îndrăgostiți.

Ziua a devenit plăcută și Ben voia să savureze fiecare clipă.

-Oh,privește,a exclamat Rachel,când treceau pe lângă intrarea unui magazin de antichități.Masa aceea ar fi tocmai bună pentru spațiul din biroul tău,destinat conferințelor.

-Cred că da.Nu-l interesau câtuși de puțin lucruri ca mobila din birou sau colegiul,pentru că azi era ziua lor și nimic nu trebuia s-o tulbure.

-Hai să intrăm,să ne uităm la ea.

-Altă dată..

-Cum altă dată? Suntem aici și vrem să fac cumpărături.Ea l-a împins spre ușă. Femeilor le place la nebunie să facă cumpărături.

-De ce nu m-ai avertizat mai demult? a întrebat el,râzând.

-Un bărbat la vârsta ta nu are nevoie de avertismente.

-Am petrecut zece ani în acea mănăstire,sus,în munții Tibetului,a spus el.

Locuiam singuri în pelule săpate adânc în munte.O dată pe lună ne vizita un sfânt și discutam despre orice adevăr descoperit în luna aceea.Apoi la fiecare șase luni.

-Hai,lasă,a spus ea,încruntându-se.Mergem la cumpărături și apoi la masă.

-Da,mamă.I-a deschis ușa și au intrat în magazin.Coridoarele erau înguste,așa că brațul lui i-a încercuit mijlocul.Ea s-a apropiat mai mult,presându-i trupul cu moliciunea ei.Era parcă mult mai bine ca în trecut.Rachel a fost când timidă,când nesigură.Acum nu mai era un copil,ci o femeie,la fel cum el nu mai era un

băiat,ci un bărbat.Cum ar fi fost să se îndrăgostească din nou de ea? Să amestece bucuriile cu necazurile vieții,ca dragostea să fie mai dulce?

-Ce crezi? l-a întrebat.S-a uitat în ochii ei albaștri care-l devorau,la buzele pline,moi și umede.A crezut că a trecut de vârsta când pofta și dorința stăpânesc rațiunea,dar acum se simțea iar ca la optsprezece ani.Simțea cum se îndrăgostește din nou.Sau a fost mereu îndrăgostit?

-Cred că e cam scumpă,a spus ea,mai ales că trebuie rafinată.Rafinată? El a clipit repede și a realizat că stăteau în fața mesei pe care o văzuseră în vitrină.

Rachel aștepta răspunsul lui.

-Bine,a spus.

-Bine? Evident nu era un răspuns clar.

-Adică,ai dreptate.Cum spui tu.S-a uitat la el cu o privire stranie,apoi s-a întors spre vânzător.

-Ne mai uităm.Și-au petrecut restul dimineții căutând prin magazine,timp în care Rachel a comparat diferite măsuțe,iar el a făcut scurte comentarii.În final,ea s-a hotărât să cumpere prima masă pe care o văzuse.

S-au întors și au cumpărat-o.Lui Ben nu-i păsa ce făcea,atâta timp cât putea să meargă alături de ea,să se topească în umbra ei.

-Știi,am greșit,a spus el mai târziu,când își savurau sandvișurile din pâine prăjită și carne de vită.Am crezut că te-ai făcut mult mai frumoasă de când ne-am văzut ultima oară,dar constat că ai crescut și în egoism.Puteam să mor de foame cât timp te-ai agitat pentru masa aceea stupidă.

-E o masă frumoasă,l-a corectat ea,cu ochii strălucind.O să arate nemaipomenit în biroul tău.

-Probabil,tu știi,a spus.Tot ce știu eu este că mă dor picioarele și că eram pe punctul de a face un colaps cât timp te târguiaii.

-Sărmanul Ben!

-A fost un tremur în vocea ei care parcă a adus primăvara.A simțit cum se declanșează ceva în el,îndepărtându-i reținerile,l-a prins mâna peste masă.

-Sunt multe lucruri pe care le poți face pentru mine.Ochii ei au întâlnit ochii lui,iar buzele i s-au destins într-un zâmbet delicat,ca și cum ar fi știut ce putere avea asupra lui.

-Ca,de exemplu,să mut mobila? a întrebat.

-Ce rea ai devenit! a spus el,prefăcându-se a fi supărat,dar s-au ținut de mână până când au părăsit restaurantul.

CAPITOLUL 6

-Distracție plăcută! a strigat Laura,cu toată că bunicii erau deja la jumătatea drumului lor.Sper ca bunicul să nu aibă necazuri.

-Necazuri? a întrebat Rachel.Era obosită mai mult sufletește,decât fizic,din cauza excursiei la Galena,și a tresărit din somnolență la cuvintele Laurei.

Iubito,și eu am trecut prin asta.Crede-mă,o adunare neceremonioasă a administrației nu are deloc atmosfera unei încăierări.

-Mulți dintre cei care l-au votat pe doctorul Healey vor fi acolo,a spus Laura, încruntată.Rachel a zâmbit slab.De unde atâta antipatie față de Ben?

-Angajarea doctorului Healey,n-a fost o insultă pentru bunicul tău.El nu mai poate face față și își dă seama de asta.

-Nu i s-a dat nici o șansă după criza lui.Rachel a deschis gura s-o contrazică,dar a închis-o imediat.Ce mai era de spus? Laura avea prejudecățile ei și,apărându-l pe Ben,nu însemna decât s-o provoace.

-Ce program vrei să vezi la televizor? a întrebat,schimbând cu hotărâre subiectul.Avem posibilitatea să alegem între reluări.Laura stătea să izbucnească în râs,așa că Rachel nu s-a mai certat cu ea.În următoarea oră,au privit la televizor liniștite.Într-un târziu,când tăcerea ridicase un zid între ele,Rachel s-a hotărât să facă primul pas.Nu era o liniște tensionată,dar nici una confortabilă.

-Vrei să aduci parfeul de cireșe pe care l-a făcut bunica? a întrebat ea,după ce actorii s-au retras în spatele cortinei.

-Bineînțeles.S-au spălat,apoi s-au așezat la masa din bucătărie.De ce oare vorbea Laura așa de puțin cu ea de când erau aici? Din cauza ei? Poate din cauză că Ben îi ocupase timpul și gândurile.

-Mi-a spus bunica că ai cunoscut azi câțiva copii de vârsta ta.

Laura a ridicat din umeri,jucându-se cu o cireașă care-i sărise din farfurie.

-Meg și Betsy Forrester.Tată lor va preda aici matematica.

-Sunt drăguți?

-Cred că da.Conversația nu mergea deloc,așa că ciocănitul care s-a auzit la ușa din spate a făcut-o să respire ușurată.Era Ben.Un zâmbet i-a apărut pe buze și inima i s-a luminat.

-Ai uitat asta în mașină,a spus,dându-i ochelarii.L-a poftit în bucătărie.A salut-o pe Laura cu grijă,iar fata i-a răspuns șoptit.Rachel s-a încruntat la fiica ei,apoi s-a întors la Ben.

-Nu trebuia să te deranjezi să-mi aduci ochelarii,doar nu am nevoie de ei astă-seară.

-Nici o problemă,a asigurat-o,privind spre masă.Oh,norocul meu că am trecut pe

aici.Nu-i așa că n-ați auzit că cineva amenință parfeul de cireșe?

Rachel a pus ochelarii pe o tejghea.

-Un parfe de cireșe amenințat?

-Este binecunoscut faptul că parfeul atrage vampiri și de aceea nu trebuie să rămână nemâncat peste noapte.

-Oh,adevărat? Atunci cred că ne ajuți să mâncăm tot.Rachel era dispusă să se alătore tăcerii lui,dar Laura avea o expresie mohorâtă.Deci,s-a gândit că era acum o șansă pentru Laura să-l cunoască mai bine pe Ben,să-și formeze o părere despre el și să nu mai accepte orbește părerea bunicului.

-Laura,vrei să-i dai doctorului Healey o farfurie? A făcut ce a rugat-o mama ei dar fără bucurie.Rachel a fulgerat-o cu privirea,însă Laura a ignorat-o.

-Îți place Dubuque? a întrebat-o Ben.

-E în regulă,i-a dat mamei farfuria și lingurița,apoi s-a uitat la Ben.Vrei niște ceai cu gheață?

-Da,mulțumesc.Atentă la amabilitatea Laurei,Rachel s-a grăbit să înlătore atmosfera incomodă.

-Le-a cunoscut azi pe fetele Forrester.Cred că tatăl lor este șeful catedrei de matematică.Ben a aprobat.Laura a adus ceaiul și s-a așezat înapoi,la locul ei, ocupată să-și termine desertul.

-Mâine,ne ducem cu bicicletele în *Eagle Point Park*,a spus.S-a uitat direct spre Rachel să vadă dacă-i interzice.De ce aş face-o? s-a întrebat Rachel.Era bucuroasă s-o vadă pe Laura făcându-și prieteni aici.

-Poate-ți pregătește bunica ceva de mâncare.

-Sunt multe locuri bune pentru picnic,acolo,a spus Ben.Ai și o imagine largă a râului,a orașului și a unei grote izolate.

-Sună misterios,a spus Laura,ducându-și farfuria spre chiuvetă.Îmi plac locurile deschise.Am fost de acord cu ieșirea asta numai pentru că mâine,la prânz bunicul se duce la doctor și pentru că mi-a dat voie bunica.

-Dacă vrei,poți să te și distrezi,a spus Rachel.

-Cred că da.Laura stătea în picioare,spre ușa bucătăriei.Pot să mă duc acum să mă uit la televizor? Cum putea ea să-l cunoască mai bine pe Ben dacă se uita la televizor? s-a întrebat Rachel,uitându-se încurcată de la fată la tată.Servea acum la ceva s-o forțeze să stea?

-Sigur,iubito,a spus.

-Noapte bună,Laura,a strigat Ben.

-Noapte bună,a replicat ea peste umăr.După plecarea fetei,s-a așternut tăcerea.Frigiderul a făcut un zgomot atât de mare,încât cuburile de gheață au căzut în

tava congelatorului,în hol,răsuna tic-tacul ceasului bunicului.Rachel a împins farfuria deoparte.

-Îmi pare rău,a spus ea,de obicei Laura se poartă frumos.Mă tem că începe să simtă amărăciunea bunicului.Ben i-a luat mâna.Se simțea bine,ca și cum nu era așa singur pe lume,dar și în pericol.

-Ești sigură că numai asta o supără? Rachel l-a privit.El nu putea să știe,nu știa.

-Ce altceva ar putea fi? El s-a uitat la mâinile lor,la degetele împletite.

-Faptul că am petrecut toată ziua împreună și acum sunt din nou aici.Am dreptate dacă afirm că nu te-ai mai întâlnit cu nimeni de când a murit David?

-Da,dar...

-Deseori,copiii au necazuri când văd că singurul lor părinte începe să se întâlnească cu cineva.Ea a închis ochii,așteptând să treacă furtuna emoțiilor sale. Se întâlnește oare cu el? Cu toate că inima o avertizase,ei ieșiseră o zi împreună,o întâlnire semnificativă pentru amândoi.Încă mai simțea sărutul lui.Dar Ben nu era oricine,era tatăl Laurei.

-Da,poate ai dreptate.

-Se va obișnui cu ideea,a spus el și s-a ridicat.Dă-i timp.

-Cu ce trebuia să se obișnuiască Laura? s-a întrebat Rachel.Cu întâlnirile mamei ei,în general,sau doar cu întâlnirea ei cu Ben? L-a condus spre ușă,nepregătită să se despartă încă de el.

-Nu trebuie să pleci.

-Ba da.Trebuie să-i dovedesc Laurei că nu sunt o amenințare,asa că plec,iar tu te poți duce să te uiți la televizor cu ea.

-Știi ce emisiuni groaznice sunt în perioada asta de vară,la televizor? Mă trimiți la moarte.Dintr-o dată a fost în brațele lui,într-un paradis la care visase,unde era mult mai bine ca în visele ei.Lumea era plină de soare și de fericire și de...

Ben.Nu mai era nimic în afară de el și buzele lui întâlniră buzele ei,într-o explozie de dorință.S-a prins de el cu încântare și i-a cuprins cu brațele trupul solid,ca să-l țină la fel de strâns cum o ținea el.Gura lui a continuat să cucerească gura ei,să ofere,să insiste,să stârnească în ea promisiunea splendorii.A întâlnit pasiunea lui cu propria-i pasiune,adânc ascunsă în trupul ei.Există altă fericire,în afara celei din brațele lui? Din nou frigiderul a făcut zgomot și Rachel s-a depărtat încet.Luminile din bucătărie au trezit-o din visare.

-Era să devin sălbatică,a spus ea cu o voce ezitantă.Ne-am sărutat în biroul tatei și acum aici,în bucătărie.Ochii lui Ben străluceau de o poftă nepotolită.Privirea lui a prins privirea ei.Cu forța dorinței,o ținea captivă.Rachel tânjea după mângâierile și sărutările lui.Voia să-i simtă trupul gol apăsându-i trupul gol.A

citit pe fața lui același dor,ca apoi,brusc,el s-o elibereze.Ce-a văzut în ochii lui de tigră a făcut-o să înțeleagă că ce era între ei nu se terminase.

-Vrei să iei masa cu mine,mâine seară?

-Da,șigur.Cu un deget i-a mângâiat buzele moi și a plecat.A trecut mult timp, până ce Rachel a început din nou să respire normal și să stea în picioare,fără să se sprijine de ușă.Ce s-a întâmplat cu ea în ultimele zile? S-a simțit vrăjită.S-a îndreptat spre masă amețită și a luat farfuria lui Ben.O mișcare în spatele ușii i-a atras atenția.Laura stătea acolo.Rachel n-a avut nevoie să știe de când,peutru că a aflat imediat.

-Nu te mai uiți la televizor? a întrebat-o,nesigură ce atitudine să ia.

-Cum ai putut să te arunci în brațele lui așa? a întrebat Laura furioasă.Singurul lucru care putea să-l facă era s-o liniștească.

-Iubito,nu m-am aruncat în brațele lui,ne-am sărutat,pur și simplu,și asta a fost tot.

-Asta a fost tot.Vocea Laurei tremurase,ea fiind gata să izbucnească în plâns.Ar trebui să vezi cum arăți,fără vlagă și cu ochii cețoși

-Laura! Strigătul lui Rachel a străpuns aerul,fata a tăcut.A trecut mult timp până când Rachel a găsit cuvintele potrivite.Laura,a spus ea cu o voce calmă,dar fermă.Davit a murit de mai bine de un an.Mă simt singură chiar și cu voi toți în preajma mea.Câteodată am nevoie de un bărbat să mă sprijine.

-Tocmai el? Fusesse atâta venin în vocea Laurei,atâta ură,încât Rachel s-a înspăimântat.Ben era tatăl Laurei.Cum putea să-l urască atât de mult?

-Nu e vina lui Ben că bunicul a avut un atac de inimă,a spus Rachel.Nu e vina lui că a fost angajat în locul bunicului.Dacă nu era Ben,era cu siguranță altcineva.Bunicul tău nu mai este atât de puternic,să facă munca asta.

-Aș fi vrut să fie oricine altcineva,a zis Laura,plângând.Îl urăsc.

-Laura,nu vreau să spui asemenea lucruri.Și n-a mai spus nimic,privirea ei era cutremurată de teamă.Rachel s-a uitat mult timp la ea,apoi și-a mutat privirea.

Laura a ieșit din hol,iar mama ei a căzut,dărâmată,pe un scaun.Cum putea s-o facă să-l placă pe Ben,să vadă cât era de deosebit?

Ben a venit devreme pentru întâlnirea cu Rachel.Nu mai putea să aștepte.Era mai bine să stea pe veranda casei ei,decât în apartamentul său.Zâmbetul ei îl făcea să uite necazurile de la birou,bătăile de cap pe care acestea i le dădeau.

I-a deschis Laura,care s-a uitat la el ca la una din crăpăturile din trotuar,apoi l-a lăsat să intre.N-a primit nici un zâmbet până acum de la ea.

-Bună,Laura.Mama ta e gata?

-A spus că o să coboare într-un minut. Bunica mi-a zis să te las să aștepti în salon. A ținut neapărat să-i arate că amabilitatea nu era ideea ei.

-E în regulă. Să îndrăznesc să sper că o să-mi ții companie?

N-a răspuns, dar s-a trântit pe marginea canapelei, de unde putea oricând să fugă. Doamne, fata asta nu mă place deloc, s-a gândit el.

-Cum merge școala?

-E vară.

-Încercam să te întreb dacă-ți place școala, i-a explicat.

-E în regulă. Doar prin două cuvinte îi putea răspunde?

-În ce clasă ești? A șasea? A șaptea? Ochii ei violeți l-au privit cu dispreț.

-O să merg la colegiu, nu mai sunt un copil.

-Colegiu? Da, așa este. Cum putea deja să meargă la colegiu? S-a întrebat nu pentru că nu ar fi crezut-o, dar nu arăta mai mare de clasa a șasea sau a șaptea, înseamnă că Rachel nu și-a pierdut timpul să-l înlocuiască cu altcineva. N-ar trebui să-l deranjeze, dar îl durea ca și cum rana era proaspătă. Dragostea lor n-a însemnat nimic pentru ea? Oare ea fusese doar o fată frumoasă, rebelă, plină de pasiune, care s-a distrat cu el?

L-a cuprins amărăciunea. A dispărut tot ce a anticipat pentru seara aceea. Trebuia să nu fi întrebat nimic. Dorea să nu se fi întâlnit din nou cu ea, să nu se simtă vulnerabil.

-Bună, Ben. Ești gata să mergem? S-a întors și a văzut-o stând în ușă, îmbrăcată într-o rochie frumoasă, roz. Da, rozul îi dădea imaginea perfectă. Tentantă dar dureroasă pentru oricine se apropia prea mult.

-Da, sunt gata. Nu trebuie să știe ce durere are în sufletul lui.

Pneurile scârțâiau pe podul din East Dubuque.

Toată ziua Rachel a avut o stare de spirit care a oscilat între emoția din seara care trecuse, petrecută cu Ben, și tristețea pricinuită de faptul că Laura nu-l plăcea. De ce, când lucrurile mergeau aproape perfect, apăreau nori de furtună care întunecau cerul? Nu avea de gând să se lase toată seara obsedată de încruntarea Laurei. Va petrece minunat. Va simți din nou vraja din brațele lui Ben. Se va lăsa purtată în extaz spre stele. Se pare însă că el avea alte planuri. Nu era în apele lui. S-a întors și i-a privit profilul. Ochii de tigru scrutau drumul. Era încruntat și avea maxilarul încordat, chiar dacă asta nu se vedea pe buzele lui.

-Un ban pentru gândurile tale, a spus ea. El a zâmbit, dar zâmbetul era distant și politic. Degetele ei s-au mișcat nervos. Ești tăcut, a adăugat. Ai vreun motiv deosebit? El era concentrat asupra volanului așa că s-a uitat scurt la ea.

-Nu,mă gândeam doar la momentul când am stat ultima oară în Dubuque.

Adesea și ea se gândea la asta,dar amintirile o încălzeau.

-Îmi plăcea să stau la unchiul John,a continuat Ben.Vocea lui devenise distantă,

visătoare,era plin de veselie.Aproape în fiecare dimineață mergeam la pescuit.

Ne sculam în zori,luam micul dejun,rapid,apoi ne duceam jos,la fluviu,iar când răsărea soarele.Asta era tot ce-și amintea despre vara aceea?

Dar nopțile de dragoste,de șoapte și îmbrățișări desperate? Oare n-a simțit și el aceeași irezistibilă atracție,aceeași foame nepotolită?

-Prindeam ceva pește,pe care îl duceam acasă,și îl curățam.Așa aveam la masă pește proaspăt.Lucrurile astea le ții minte toată viața.

-Oh,a scâncit ea.Ce s-a întâmplat cu acel bărbat tandru cu care a mers la Galena? se întrebă.Cel care o făcuse să râdă,care o ținuse de mână și o mângâiase cu privirea? A visat totul.Ultima ei săptămână a trezit în ea atâtea amintiri! Oare nu fusese tandrețe acolo? Dar sărutările?

Mașina a început urcușul lung,întortocheat,până la *Timmerman*,restaurantul pe care-l alesese el.Ben ținea volanul neglijent.În cele din urmă,au tras în fața restaurantului,o clădire joasă,albă.Amintirile au reapărut.

-Cred că ai servit masa de multe ori aici,duminica,a spus Ben,oprind motorul.

-Da.Ceva mai dăinuia,încă,din vechea lor relație.El putea să-i citească gândurile.

-Unchiul meu mi-a spus că acesta era singurul loc unde nu se încălcau legile.

Trebuia să-i ferească Dumnezeu pe oamenii din Dubuque care se îmbătau.

Rachel se amuza.

-Îmi amintesc de Dean Healey că era un gentleman.Ben a râs.

-Sigur.A fost primul schizofrenic din Dubuque.Odată cu râsul lui,ea i-a cercetat ochii,sperând într-o schimbare în bine,într-o întoarcere la intimitate.Dar privirea lui era calmă,ca un câmp cosit dimineața,în luna iunie.

Când au intrat,au fost conduși la o masă lângă fereastră.Peisajul îți tăia respirația.Sub ei,fluviul Mississippi,unduind ca un șarpe,își urma drumul spre New Orleans.Peste fluviu,se vedea Dubuque și la nord *Eagle Point Park*.De aici,stejarii înalți păreau mici.Ben comandase vin alb pentru amândoi și l-au gustat în liniște,privind prin fereastră.Ben părea cufundat în gânduri.

-Ce zici de un ban? a întrebat Rachel.Și-a întors ochii spre ea,încet,zâmbind.

-Un ban? El a făcut o pauză și a mai băut puțin vin.Mă întreb dacă găsești locul acesta schimbat față de imaginea pe care ai văzut-o când ai stat aici ultima oară.

Era melancolie în ochii lui? Ea va juca același joc până ce va afla adevărul.

-Îmi aduc aminte că veneam aici când eram mică,împreună cu părinții.Ne așezam și ne uitam afară pe fereastra.De obicei,ne așezam acolo,i-a arătat

rând de mese și a precizat: Prima masă din rândul al treilea.

-S-a folosit tatăl tău de influența pe care o avea ca să obțină o masă la fereastră?
Ea a scuturat din cap,negând.

-Spunea că nu e corect să-ți folosești puterea în acest scop.

-Eu așa am făcut.A zâmbit și, pentru un moment,ea a văzut o emoție tulburătoare licărind în ochii lui,o întoarcere în timp la vara lor.Poate ar trebui să stea departe de Ben.Să stea departe de înălțimi.

-Sunteți gata să faceți comanda? Rachel s-a uitat mută la tânărul ospătar.Dacă mai aveți nevoie de timp de gândire,vin mai târziu.Parcă am din nou cincisprezece ani,s-a gândit Rachel.

-Nu,a răspuns,neputând să-și ascundă tristețea.Nu avem nevoie de nici un moment de gândire.Amândoi au comandat biftec și cartofi copti-salata era specialitatea casei.Același meniu pe care îl serveau părinții ei.Imediat,și-a adus aminte de copilărie.

-Cred că după ce ai plecat la colegiu s-a născut Laura,a spus Ben.

Ea s-a întors din nou în trecut,dar privirea lui Ben era la mare depărtare.

-Da,am plecat noaptea.

-O pasiune deosebită? Ea și-a dat capul pe spate.

-Arta,mai ales literatura engleză.Era ca la prima întâlnire,când faci un dialog politic,numărând minutele până când puteai să fugi.Ce nu mergea? Ieri lucrurile nu fuseseră așa de liniștite,inimile lor avuseseră alt ritm.

-Dar tu? a întrebat ea.

-Economie,drept.Au venit salatele și ei au intrat într-o apă a tăcerii.De la alte mese se auzeau râsete în timp ce ochii lor se îndreptau spre eternul fluviu.De ce era Ben așa de distant?

-Cred că,David a fost un bărbat deosebit,a rupt el tăcerea.

S-a uitat la el.Fiind în ceață,mintea ei nu funcționa.

-Nu este prea interesant,a replicat el.

-Mi-ai spus mereu că tatăl tău era foarte sever.Cred că David a fost un bărbat deosebit,dacă a obținut permisiunea să se căsătorească cu tine,imediat după terminarea școlii.A închis ochii,gândindu-se la David,la curajul lui,la insistența cu care a îndemnat-o să nu fugă de trecut,să nu-l ascundă.Datorită lui putea acum să înfrunte necazurile.L-a privit pe Ben.

-Până acum am vorbit mai mult despre mine.Ce-ar fi să discutăm despre viața și aventurile decanului Healey?

-Nu.De obicei,mint.Au râs amândoi și o parte din gheața ochilor lui s-a topit.

După ce a mai luat o gură de vin,Rachel a întrebat:

-Cum a fost la Dartmouth?

-Greu de spus,am stat acolo numai o săptămână.I s-a oprit respirația.

-O săptămână? a repetat ea.Era plecat când i-a scris că este însărcinată? se întrebă.

-Da,nu eram pregătit pentru colegiu,nu eram destul de maturizat,așa că m-am înrolat în marină,unde am stat câțiva ani.

-Atunci toate călătoriile tale din Orient,Mediterana...El a zâmbit.

-Am uitat să spun că a fost o experiență extraordinară și m-a ajutat să cresc.

Rachel a tăcut câteva minute,uitându-se cu durere la Ben.Credea că numai ea și Laura suferiseră.Acum a realizat că cei cincisprezece ani au fost pentru Ben tot atât de plini de durere,de luptă și bucurii,cum au fost și pentru ele.

-Te-ai dus mai târziu la Dartmouth? a întreat.

-Am fost la *Lawrence College*,în Appleton Wisconsin,apoi la Universitatea din Chicago,i-am scris unchiului meu tot timpul.Se uită în paharul cu vin,după care continuă: Prin el am aflat cine sunt; un băiat dintr-un orășel.Acesta este locul unde aş vrea să-mi petrec viața.La fel ca unchiul meu și ca tatăl tău.

Când le-a sosit cina,au mâncat în liniște.Se cunoșteau atât de bine și totuși erau atâtea pe care nu le știau despre ei.După ce li s-au luat farfuriile,Rachel s-a uitat mult la tatăl copilului ei.Se maturizase foarte mult de când fuseseră despărțiți.

Era mai calm,mai atent.Simțea schimbările din el, chiar dacă nu le vedea.

-Serviți desert? a întreat ospătarul.Avem o plăcintă cu brânză delicioasă.

Amândoi au ridicat capetele și s-au privit,iar Rachel a văzut că și Ben era la fel de zăpăcit ca și ea.Au servit desertul și-apoi s-au întors spre locul întunecos din parcare.S-au oprit să privească fluviul.

-Cred că *Eagle Point Park* nu s-a schimbat,a spus el.

-Nu.

-Acum puștii se plimbă acolo în mașini.

-Da.

-Viața merge înainte.Viața merge înainte,a repetat în sinea ei.S-a uitat în ochii lui,dar,în lumina palidă, imaginea îi era tulbure.A văzut-o pe Laura,nu pe Ben.

Într-adevăr, viața merge înainte.

CAPITOLUL 7

În camera ei întunecoasă,Rachel stătea la geam și privea cum noaptea învăluia campusul,luminile acestuia licărind ici și colo.Una din ele era a lui Ben.Oare s-a întors în camera lui,după ce seara lor s-a încheiat așa de trist? A observat asta? îi păsa? S-a întors de la fereastră.Ce n-a fost în regulă astă-seară?

Ieri, au petrecut o zi minunată, iar astă-seară ea l-a așteptat cu nerăbdare. De ce s-a schimbat? Îmbrăcată încă în rochia roz, s-a întins pe pat, privind luminile pieței proiectate pe tavan. Ce simțea Ben pentru ea? Simțea, oare, aceeași atracție pe care o simțea ea pentru el, o foame care-i făcea inima să alerge și, de atâta așteptare, s-o transforme într-o sălbăticiune?

Trecutul a revenit. Era o noapte aproape ca aceasta, caldă și cu o adiere blândă de vânt. Stelele râdeau, iar luna era exact pentru îndrăgostiți.

-Am priceput, i-a spus lui Ben.

-Ce-ai priceput? Era în brațele lui. Și-a sprijinit capul de pieptul lui gol, ascultând ritmul inimii, ca un cântec de leagăn, cu care ar fi vrut mereu să adoarmă, i-a mângâiat părul negru și pielea moale de pe piept; dorea să-i simtă trupul puternic care îl strivise pe al său cu câteva minute înainte, când făcuseră dragoste cu o furie și o foame necontrolate. Erau în grotă, ascunzișul lor preferat.

Vântul mișca ușor frunzele copacilor, făcând ca stelele să se joace de-a v-ați ascunselea. Luna răspândea o lumină strălucitoare. Erau în lumea basmelor, în care toate visele devin realitate.

-Am vorbit cu Ruth O'Brien, a spus ea. Ruth primește mereu corespondența familiei, așa că poți să-mi scrii acolo. Ben a împins-o. Îmbrățișarea lui a încetat.

S-a ridicat confuză.

-Ți-am spus că nu mă mai ascund, a spus nervos.

-Ben, fii rezonabil.

-Am obosit să fiu necinstit. Era în picioare. Luna, trădătoare, a luminat grotă și Ben și-a găsit pantofii și cămașa.

-Și care-i alternativa? a scâncit ea. Era speriată. Avea nevoie de Ben, era viața, speranța, visul ei. Știi cum e tata.

-Cum pot să știu asta? L-am întâlnit exact de patru ori, în total cam cinci minute, și niciodată n-am vorbit de tine.

-Ben! S-a ridicat și s-a împiedicat de pietrele din grotă. Te rog! Trebuie să înțelegi. O să fie furios dacă află cât țin la tine. Vrea să mă închidă într-un turn de fildeș.

-De unde știi? Ea se temea că el voia să plece și s-o lase acolo. N-o speria întunericul, ci încăpățânarea lui. I-a atins brațul.

-Ben, te rog! O să-i spun, îți promit. Lasă-mă să aleg momentul potrivit. Scrie-mi prin Ruth. El s-a retras și a mers spre marginea grotei, unde s-a sprijinit de peretele de piatră. Umbra s-a întins până la ea, lungă și neiertătoare.

-Ben, te iubesc, a șoptit. Nu face asta. S-a întors, dar fața lui era în întuneric și vocea lui n-a consolat-o.

-Nu mai fac nimic,și asta ar fi trebuit să fac demult.Mă duc să-l văd pe tatăl tău mâine,înainte să plec la colegiul Dartmouth.

-Mâine!Nu poți.Dă-mi răgaz.Îi voi spune,promit.Ben n-a spus nimic.Ochii lui nu se vedeau în întuneric și,după multe clipe-o eternitate-a trecut pe lângă ea.

-Ia-ți pantofii Rachel,trebuie să te întorci acasă.Ce însemna asta? Renunțase la luptă? Avea de gând să-i acorde răgazul necesar? Și-a luat pantofii și au părăsit parcul,fără să vorbească.El s-a oprit când au ajuns la bibliotecă,locul de despărțire.

-Deci,Rachel,cum rămâne? Să vin mâine să vorbesc cu tatăl tău sau ne despărțim aici? Teama ei s-a transformat în furie.Erau câteva lucruri pe care Ben nu le știa,în ciuda călătoriilor lui prin țară și a idealurilor înalte,lucruri pe care ea le cunoștea bine.

-Nu poți veni să-l vezi pe tatăl meu.Îți va interzice să-mi scrii sau să mă vezi.

Dacă mă iubești așa de mult cum spui,vei face cum doresc.Tăcerea lui era grea, dar știa că el va fi de acord.Trebuia.

-Bine,atunci la revedere,a spus el.Inima ei a vrut să se oprească,dar supărarea a făcut-o să meargă mai departe.

-Asta este,i-a spus,dându-i din buzunar o hârtiuță,apoi s-a aplecat să-l sărute pe obraz.E adresa lui Ruth.Mult noroc la Dartmouth.

A plecat,dar ea era sigură că-l va revedea în ziua următoare.Trenul lui pleca mâine seară.Ea va sta în pavilion,iar el va trece s-o vadă.

Toată ziua aceea lungă a stat în pavilion și nu s-a întâmplat nimic.Albinele au bâzâit,libelulele au zburat,iar ochii ei au plâns.

Când Rachel și-a revenit din trecut,era singură în dormitorul ei.A coborât din pat și s-a uitat la ceas.Era trecut de trei dimineața.Nu mai avea șaisprezece ani și nici Ben nu mai avea optsprezece.Cu trecerea anilor,vraja dispăruse.

-Îmi pare bine că te văd,George.

-Și mie,Ben.George Wickursham i-a strâns mâna lui Ben,apoi s-a așezat pe un scaun,trăgându-l încet în altă parte,ca soarele să nu-i bată în ochi.

Ben s-a așezat în spatele biroului.

-Am făcut ultimile retușuri la prezentarea programului nostru de marketing.Sper ca toată lumea să asculte cu atenție.Bătrânul bancher,care fusese aproape treizeci de ani președintele consiliului,privea șovăielnic imaginea campusului.Era acest birou din clădirea administrației așa de captivant,s-a întrebat Ben,sau lui George nu-i plăcea? Ceva nu era în regulă.Ben a simțit.Mai chestiona cineva acum decizia de retragere a doctorului Dupres?

-Relaxează-te,a spus George.Am anulat întâlnirea din această seară a consiliului de administrație.Localnicii sunt prea agitați.Ben a respirat adânc.

-Este inevitabil.Dacă-l vor pe doctorul Dupres înapoi,eu nu voi mai putea avansa.Ben și-a împins scaunul și s-a uitat pe fereastră.Dacă nu-i era sortit să rămână aici,atunci așa să fie.Drumul era liber.Toate visele lui despre Rachel nu erau decât fum.De ce să nu plece?

-N-o să dai înapoi,a spus George.Toți avem un sentiment de vinovăție.

Nimeni,nici chiar medicii nu s-au așteptat ca el să se refacă complet.Dar asta nu înseamnă că importanța colegiului scade.Avem nevoie de idei noi,de sânge nou; și alții vor gândi ca noi,în timp.Ben s-a întors.De ce se tortura cu visuri deșarte crezând că aparține acestor locuri?

-În care timp? a întrebat.Cât trebuie să mai aștept?

-Eram la conducere când l-am angajat pe doctorul Dupres,a spus George liniștit. Am făcut cel mai mare serviciu acestui colegiu,dar lumea se mișcă înainte.Eroii de ieri nu mai duc povara azi.

-El a construit un institut minunat aici,a spus Ben.

-Și dacă rămâne președintele acestui institut mereu,cum va fi?

-Nu știu asta.

-Fii rezonabil.Trebuie să recunoști că,peu a scoate colegiul din impas și a-i spori prestigiul,este nevoie de un bărbat întreprinzător.Vorbind din experiență,te asigur că,după câțiva ani,va fi mult mai bine.Ben n-a replicat.

-Voi organiza o întâlnire cu consilierii,săptămâna viitoare.Secretara mea te va anunța.Ben a încuviințat,apoi s-a întors spre fereastră.Ușa s-a închis încet; George plecase.Liniștea din încăperea era obsedantă și sfidătoare.Va găsi vreodată căminul pe care și-l dorea? Avea importanță dacă stătea aici sau în altă parte? Voia să meargă la Rachel,ca să-și descarce sufletul și să se liniștească.

Cine era ea de fapt?Era fata pe care credea că o cunoaște,care spunea că-l iubește mai mult decât orice pe lume?După discuția cu Laura din seara precedentă,nu mai era sigur.Rachel,pe care o iubise,nu putea să-l înlocuiască așa de repede.Iritat,a ieșit din birou.

-Mă duc să mă plimb,i-a spus secretarei.

-Fiți atent,doctore Healey,a strigat după el.Soarele arde îngrozitor.

-O să am grijă.Nu avea nici o țintă precisă,picioarele l-au dus însă spre zona rezidențială a campusului,jos spre Rialul fluviului,vizavi de chei.S-a așezat pe iarba și a început să arunce cu pietre în apă.După fiecare lovitură,urma un plescăit,apoi se formau liste cercuri care dispăreau spre fund.De ce-i spusese lui Rachel povestea aceea stupidă despre pescuit? Această zonă a fluviului i-a

stârnit amintirile. Dar nu despre pescuit. Erau amintiri legate de noaptea când Rachel a refuzat să-l prezinte părinților.

O senzație de usturime i-a cuprins ochii, s-a frecat ca să înlăture iritarea. Ea știa ceva, pentru că tatăl ei nu voia încă să-l vadă. Oh, Doamne! Ben a aruncat dintr-o dată toate pietrele. Ce se tot agăța? Ba de doctorul Dupres, ba de Rachel? Locul acesta nu i-a adus decât necazuri, atât în trecut, cât și în prezent. Și-a scuturat pantalonii, realizând că eră o prostie să plece. Inima lui a fost distrusă atunci când a plecat. Nu va mai trece din nou prin acea durere, era timpul să stea și să lupte pentru ceea ce dorea. Dacă Rachel nu l-a iubit suficient, nu conta. O va face să-l iubească acum.

După noaptea de nesomn, Rachel s-a hotărât. Ce-a fost între ea și Ben înainte, a fost, și-a zis ea. Chiar și prietenia la care sperase era imposibil de realizat; cina de la restaurantul Timmerman a fost o dovadă în acest sens. Va trăi fără Ben. Nu avea motive să fie deprimată.

Împreună cu mama ei, Rachel și-a petrecut toată dimineața scotocind prin cutiile cu fotografii. Erau fotografii cu ea la școală, cu ea și părinții sub pomul de Crăciun, câte una pentru fiecare an cât a stat aici. Cu Laura nu avea astfel de poze. Nu a fost nici un aparat de fotografiat la primul Crăciun din viața Laurei.

N-a avut bani pentru aparat, iar mai târziu, când s-a măritat cu David, a uitat obiceiul de a se fotografia. Acum, ar fi vrut să aibă mai multe fotografii cu Laura și David, care să-i amintească că fata ei a avut un tată. Jessica a plecat ca să pregătească prânzul, lăsând-o pe Rachel cu gândurile ei. Ea și Ben nu aveau nici un viitor împreună, în schimb el și colegiul, da. Trebuia să facă ceva cu încăpățânarea tatălui ei. S-a dus în camera lui.

-M-am gândit că poate voiai să jucăm o partidă de șah, pentru că în dimineața aceasta Laura nu este aici.

-Aș vrea. Ea a așezat piesele.

-Mi-a arătat azi mama fotografiile acelea cu satul de eschimoși. Sunt foarte frumoase. Tatăl său a început să mute.

-Eschimoșii au obiceiuri mult mai bune, a spus. Când bătrânii lor nu mai pot munci, îi pun pe un soi de gheață și-i împing spre mare. Societatea noastră ascunde bătrânii în așa-zisele case de odihnă, prelungindu-le agonia.

El a mutat un pion.

-Burlington este mult mai aproape de St. Louis decât Dubuque, a spus Rachel. O să ne vedem atunci mult mai des. Robert n-a mai zis nimic, iar Rachel s-a contractat asupra jocului. A mutat calul.

Liniștea era apăsătoare.Privirea ei trecea de la tablă,la tatăl ei.

-Avem mult de împachetat,a spus ea,într-un ziu.Cred că și tu ai ceva de făcut.

-Ca de exemplu? Să privesc cum un tip ciudat este lingușit de o mână de consilieri bătrâni? I-a ignorat amărăciunea.

-Sunt multe lucruri pe care le poți rezolva cu octorul Healey:contractele profesorilor,programele pe care le-ai început etc.

-Mi-a spus Laura că ți-ai petrecut timpul cu el.Tebuia să știu că ești de partea lui.Veninul Laurei era mult mai blând decât cel din vocea lui Robert.Calmul lui Rachel s-a transformat în furie.

-Nu sunt de partea nimănui,a spus,luând o gură de aer pentru a se calma.Nu este o problemă de părți aici,este vorba despre ce trebuie făcut pentru binele colegiului.Vrei ca programele la care ai lucrat din greu să cadă numai pentru că ești prea încăpățânat să le explici altcuiva? I-a aruncat o privire dură.Era gata de luptă.

-Bărbatul ăla mă dă afară din slujbă și tu te vezi mai mult cu el,decât cu mine. Rachel s-a forțat să rămână calmă.Nu-i va spune ce avea de spus,pentru binele lui Ben.

-Nu-i adevărat,tată.Și pe lângă asta,eu și Ben suntem prieteni vechi,nu e normal să ne vedem?

-Cu câți dintre foștii tăi colegi te vezi?

-Tată, toate astea mă obolesc.N-avem nici o legătură,nici eu,nici Ben,cu schimbarea ta.De ce te descarci pe noi? De ce-mi arunci mereu în față această schimbare din funcție,de câte ori ne întâlnim?

Ea tremura în sufletul ei și spera ca asta să nu se vadă.De cincisprezece ani era în război cu tatăl ei,iar acum îl înfrunta cinstit.

-M-am săturat.Am obosit să văd cum dai vina pe toată lumea pentru că îmbătrânești.E o prostie,te-ai dedicat toată viața acestei instituții,iar acum blochezi totul cu încăpățânarea ta.Cel mai mult mă deranjează ce-i faci Laurei.E un copil și nu e necesar să-ți împărtășească amărăciunea și ura.Fii trist,dacă vrei.Fii nostalgic,dar oprește-te să-mi transformi copilul într-un mic monstru al urii și intoleranței.Cuvintele au fost mai dure decât ar fi vrut și tăcerea care le-a urmat a fost dureroasă.Tatăl ei nu se mișca.Abia respira.A ieșit din cameră, având sentimentul că nu l-a ajutat pe Ben cu nimic.Dar a reușit să-l facă pe Robert mai furios și mai răzbunător.

CAPITOLUL

Masa a fost liniștită. Rachel nu era sigură cine era mai încăpățânat, refuzând să vorbească, ea sau tatăl ei. Abia aștepta să scape pentru a merge în salon să sorteze fotografiile și pentru a rămâne în compania gândurilor ei. Cum s-a schimbat viața, așa de brusc? Ieri la prânz, totul era perfect. Lumea ei era fericită, iar Ben făcea parte din ea. Se gândea la astea, și Ben a apărut. Stătea în fața ei cu un buchet mare de trandafiri.

-Ca să uiți că aseară am fost o companie mizerabilă, a spus. În ochii lui a revenit lumina pe care o știa Rachel, iar vocea i-a devenit din nou tandră.

-N-ai fost o companie mizerabilă, a protestat, simțind cum i se înroșește fața. Inima ei cânta de bucurie. M-am simțim bine.

-Putem să ne simțim și mai bine. S-a uitat în ochii lui și focul din ei a făcut-o să-și întoarcă privirea. Ce spusesse? Voia să încerce din nou, sau îi activa numai visele?

-Am o întâlnire cu arhivarul peste câteva minute așa că pot să mai stau. Am vrut să-ți ofer numai aceste flori și să te rog să-i dai asta tatălui tău. I-a înmânat o scrisoare, tipărită de oficiul de papetărie al colegiului.

-Nu este cumva demisia ta? a întrebat ea cu teamă.

-E greu, a spus el râzând. Îl rog să mă primească la sfârșitul săptămânii. Inima ei a început, din nou, să bată.

-Am încercat să vorbesc cu el, dar nu vrea să mă asculte. Cred că am înrăutățit lucrurile.

-Mă îndoiesc. S-a apropiat și a sărutat-o ușor: o simplă atingere a fost suficientă ca să-i înlăture amintirile urâte și să le înlocuiască cu o foame de el obsedantă. Dar el ajunsese deja la ușă.

-Am mulți ași în mânecă, a spus, așa că nu fi îngrijorată dacă nu-mi răspunde. Se va aranja totul. Cum s-a întrebat ea. A tras ușa, apoi s-a întors s-o mângâie cu zâmbetul lui.

-Întotdeauna obțin ce doresc.

Întotdeauna? a vrut să-l întrebe. Și ce dorea el? Dar plecase deja și nu credea că ar fi avut curajul să-l întrebe. A găsit o vază, a pus florile, apoi s-a dus să-și termine treaba, dar toată încăperea era plină de Ben și nu s-a mai putut concentra la fotografii. Era prea fericită.

Ben a revenit în ziua următoare, pregătit pentru picnic.

-Este prea frumos afară ca să stai în casă. Du-te și ia-o pe Laura și hai să ne bălăcim la fântână și să mâncăm.

-Ben,ești nebun,a spus Rachel râzând,iar inima ei cânta fericită.

Viața era din nou frumoasă și luminoasă.Nu mă bălăcesc la fântână cu tine.

-Deci,ți-e frică.Pasiunea a strălucit în ochii lui.Știi câtă putere are apa din fântână.Ți-e teamă că o să te îndrăgostești.

-Nu vreau să răcesc,zise ea,motivația fiind ridicolă pentru o zi așa de fierbinte.

El a făcut un pas mai aproape.Stomacul ei s-a dat peste cap,iar plămânii au uitat să mai funcționeze.

-Te las acum,a spus el răgușit.Dar curând,într-o zi,o să încercăm apele acelea.Vocea lui era provocatoare.Ce voia de la ea? Amintirile din trecut se confundau cu cele din prezent și nu putea gândi drept.

-Mă duc s-o iau pe Laura.Laura nu fu încântată de invitația lui Ben.

-Nu-mi plac picnicurile,zise fata,dar Rachel știa că minte.De câte ori plănuseră împreună să mănânce în parc,la câteva blocuri de casa lor?

-Nu vei păți nimic dacă-ți petreci o oră cu doctorul Healey,a spus Rachel,care avea nevoie de Laura s-o protejeze.Imaginația îi făcea figuri chiar și când era trează.Crede că nu-l placi,a adăugat.

-Așa este.

-Laura,vii cu noi și o să fi politicoasă.Fata s-a ridicat încet în picioare.Pentru o vizită la dentist,ar fi fost mult mai plină de entuziasm.Rachel avea nevoie de ea ca de o ancoră,dar fata n-o putea ajuta decât pe jumătate.Trebuia să fie fermă pe poziții,indiferent ce-ar fi simțit în vocea lui Ben.Au coborât.

-Bună,Laura,a spus Ben zâmbind.

-Bună.Un vânt de pe coasta Antarcticii ar fi fost mai cald decât vocea Laurei,dar Ben s-a făcut că nu observă și le-a condus afară.

-Mă tem că la ora unu am o întâlnire,a spus,așa că putem alege orice loc exotic.

-Ca *Eagle Point Park*? a întrebat Laura.El a râs.

-Dacă asta este ideea ta despre ce înseamnă exotic,atunci deduc că mama ta te-a ținut prea mult închisă în casă.

-Ăsta este ultimul lucru pe care l-ar putea spune,a zis Rachel.A trebuit s-o împing de la spate ca s-o fac să meargă la întâlnire.

-Numai în grup,mami,a explicat Laura.Era un refren familiar.

-Laura,nu este nici timpul și nici locul pentru asemenea discuție.

Laura s-a întors spre Ben.

-Nu crezi că sunt destul de mare să încep să mă întâlnesc cu cineva?

-Nu,categoric,a spus el.Rachel a râs de hotărâtea lui și de dezamăgirea de pe chipul Laurei,dar încet tristețea a pus stăpânire pe ea.Se purtau ca o familie și,fără să știe,Ben semăna cu un tată.

-Dar nu e drept,a continuat Laura.Mama vrea să mă țină închisă în casă.

Ben i-a zâmbit lui Rachel,razele de soare luminându-i ochii.

-Sună la fel ca argumentul pe care-l aveai și tu împotriva tatălui tău.

Laura l-a privit lung pe Ben.

-De unde știi?

-Doctorul Healey și cu mine suntem prieteni vechi,i-a spus Rachel, interceptându-i suspiciunea.Era bucuroasă că nu era nimeni prin preajmă.Voi spune tare oricui că tata a fost nedrept cu mine.

-Deci,admiți că nu ai dreptate,a spus Laura.

-Nu admit nimic.Aveam șaisprezece ani când mă certam cu tata.Tu ai numai...

S-a oprit și n-a vrut să spună mai mult.Ești mai mică,dar destul de mare ca să te întâlnești cu cineva.O să-ți permit asta,îți promit.

Mulțumită,Laura a lăsat lucrurile așa și au continuat să meargă în liniște spre fântână.Razele de soare se reflectau în apă,invitându-i să se relaxeze.Rachel și-a amintit de câte ori a vrut dar n-a îndrăznit să se bălăcească în apa rece.După regulile tatălui ei,nimeni nu trebuia să facă asta.Câțiva oameni,inclusiv ea,s-au îndrăgostit și fără ajutorul fântânii.

-Ce-ar fi să încercăm? a întrebat Ben.Să se îndrăgostească din nou?

-Am crezut că ne oferi prânzul,a spus,evitând subiectul.

S-au așezat pe marginea fântânii și Ben a deschis coșul pe care-l cărase.

-Vreau să vă amintesc faptul că am pregătit totul singur,asa că fiți îngăduitoare.

Sandvișurile erau cu unt de alune și jeleu.

-Ce desfătare!!-a tachinat Rachel,negând vocea din interiorul ei care voia s-o convingă că era,într-adevăr,o desfătare: să fie aici cu el,să-l cunoască din nou...

-Cum de nu te-ai căsătorit doctore Healey? a întrebat Laura,uitându-se la sandvișul ei.

-Oh,n-am întâlnit femeia potrivită,la momentul potrivit,a spus senin,privirea lui săgetând-o pe Rachel.Ea nu căuta dragostea,s-a gândit.S-a întors la Dubuque să-și vadă părinții.Dar dacă dragostea îi va ieși în cale,o va ascunde cu amândouă mâinile și n-o va mai lăsa să plece iar.A luat un suc de grapefruit din mâna lui Ben și și-a înfipt mai puternic picioarele în pământ.

-Pentru sănătate,a spus Ben,am adus morcovi,sticksuri,mere și cartofi prăjiți.

-Cartofi prăjiți? a zis Rachel.Un nou mod de a-ți păstra sănătatea,nu?

-Este modul meu de a-mi păstra sănătatea,a spus el,desfăcând punga cu cartofi.

Rachel s-a bucurat văzând că Laura ia și ea câțiva.Asta era tot ce dorea să se întâmple: ca Laura să-l cunoască și să-l placă pe Ben.

-Știi,a spus fata,credeam că cineva care iubește destul copii,ca să lucreze într-un

colegiu, ar trebui să fie căsătorit și să aibă proprii lui copii.

-Nu lucrez direct cu studenții, a explicat, mă ocup de management și marketing.

Urmăresc să măresc succesul acestui colegiu făcând prospecțiuni printre studenții cu inteligență deosebită, membrii consiliului etc. Când eram la colegiu, nu mă consideram un copil. Nu, pe atunci nu era un copil, s-a gândit Rachel. Nu voia să mai facă nici un pas spre acele amintiri periculoase.

-Ți se pare campusul schimbat, față de cum îl știai? a întrebat, căutând un subiect neutru și sigur.

-Mai mic, a spus el și au râs amândoi.

-Multe dintre modificările care s-au făcut nu se pot vedea de aici. Laboratoarele au fost modernizate, peste tot sunt computere, dar clădirile sunt aceleași.

-Doar puțin mai bătrâne și cu mai multă iederă pe ele.

-Asta a făcut timpul cu noi toți, a spus ea.

-Ne-a acoperit cu iederă? a întrebat Ben, făcând-o pe Laura să râdă.

-Nu, multe din schimbări s-au făcut în interiorul nostru. Putem arăta ca acum câțiva ani, poate puțin mai albiți pe la tâmpile, dar în interior, putem fi foarte schimbați față de cum eram înainte.

-Ce vrea să-mi spună? a întrebat-o conspirativ Ben pe Laura. A fost computerizată? Laura a dat din cap, și a mai luat niște cartofi prăjiți.

-Ai dreptate, e o mamă bionică. Nici nu știi ce bună e la mutat mobila.

-E bună la multe lucruri. Se simțea o notă de sfidare în vocea Laurei, chiar furie. Zâmbetul lui Ben dispăru.

-Sunt sigur. Atmosfera se schimbă din nou, iar Rachel s-a bucurat când a privit ceasul din turnul bibliotecii. Era aproape ora unu și trebuiau să se întoarcă.

Liniștea campusului devenise deprimantă.

-A fost frumos, a spus Rachel, uitându-se la Laura.

-Îți mulțumesc pentru invitație, a spus Laura, ca o lecție pe care o repetase de mai multe ori.

-Putem s-o repetăm, a promis Ben. Laura a alergat în casă, în timp ce Rachel a mai întârziat cu el pe verandă.

-Mă bucur că te-ai gândit și la ea.

-Va fi mai bine? a întrebat el râzând. Nu știu de ce nu mă place. Mulți oameni mă consideră plictisitor de respectabil. Poate asta e problema.

-O să-și revină, l-a asigurat Rachel. Ți-a mâncat mâncarea și a vorbit cu tine, asta înseamnă că începe să te placă. Ben i-a luat mâna și i-a ținut-o delicat, dar ferm să nu-i scape. Era hipontizată.

-Și tu mi-ai mâncat din mâncare. Asta înseamnă că și tu începi să mă placi?

A vrut să-și tragă mâna,dar atingerea lui era așa de plăcută,de tentantă,încât a simțit cum o căldură insuportabilă i-a cuprins brațul.Voia să scape înainte ca ea să-i ajungă la inimă.Când și-a mișcat mâna încet,el i-a strâns-o mai mult.

-Ben,nu fi absurd.

-Cum adică absurd? Vocea lui fusese inocentă,dar lumina din ochi era cu totul altceva.Un tigru se odihnea acolo.Vreau să știu: deci nu mă placi și totuși mi-ai mâncat prânzul.Nu vreau să-mi irolesc untul de alune și jeleul.

-Te plac,știi asta,a spus ea,cu greu.

-Sigur,dar cât? S-a apropiat de ea,ochii lui punând stăpânire pe ochii ei.O străbăteau tot felul de senzații:gustul buzelor lui,mirosul de mosc al after-shave-ului,puterea îmbrățișării.Dar nu,astea erau numai amintiri.Sau visa la ce dorea acum?

-Mă placi mai mult decât sucul de ananas?

-Ce? a sărit ea surprinsă.

-Mai mult decât plăcinta cu mere,cartofii copti sau porumbul?

-Păi despre porumb nu știu nimic,a spus ea râzând.

-Deci asta e rivalul meu.I-a ridicat mâna spre buze și i-a sărutat-o.Sărutarea ardea și căldura devenea insuportabilă,alergându-i prin tot trupul.Acum că știu, Trebuie să-mi dau silința să-l distrug.Gâfâind,era pierdută în vraja cu care Ben o înconjura.

-Iowa este ținutul porumbului.Nu cred că cei de acolo te-ar lăsa.

-Am puteri necunoscute.Ea știa.Genunchii care-i tremurau,înima care-i bătea și amintirile prețioase din ultimele zile,toate i-au spus asta.El i-a eliberat mâna și i-a atins buzele cu buzele lui,înainte ca ea să se mai poată mișca.

-Ce zici de o baie în fântână,la noapte?

-Ben!Rachel s-a depărtat de atingerea și de puterea privirii,încercând să-și recapete siguranța.O să întârzii la întâlnire.Ne vedem mai târziu.

-Ai stricat distrația.El a plecat,iar Rachel a fugit în casă,sperând să-și revină și să-și înceapă treaba.A ajutat-o pe mama ei să curețe bucătăria și n-a vorbit cu Laura până când n-a simțit că este stăpână pe ea.Asta s-a întâmplat abia când amândouă se aflau la spălătorie.

-Te-ai simțit bine la picnic? a întrebat-o.Fata aruncă o bluză și o cămașă de-ale bunicului într-o grămadă de rufe albe.

-Cred că o duci bine cu Ben.Laura a început să pună lucrurile în mașina de spălat.

-Bunicul mi-a spus să fiu politicoasă.

-Și e greu? Rachel i-a înmănat un prosop,iar Laura l-a aruncat în mașina de

spălat. Ben e un tip drăguț, cu care te poți înțelege.

-Da, cred. Laura a luat detergentul de pe un raft și a început să toarne în cana de măsurat.

-Dă-ți o șansă, a spus Rachel, și o să vezi că o să-ți placă. Fata s-a uitat la mama ei.

-Mami, am promis să fiu politicoasă, dar nu te aștepta la mai mult. N-o să-mi placă tipul niciodată. Apoi a aruncat detergentul peste prosoape, iar Rachel a pornit mașina.

-De ce? Ce nu-ți place la el?

-Nu pot să-ți explic. Se juca cu cutia de detergent, ca să nu privească în ochii mamei. N-am încredere în el. Spune că-i plac oamenii, dar nu-l pot crede. A dat oamenii la o parte, le-a făcut rău nu-i pasă.

-Rachel a apucat-o de brațe și a întors-o cu fața spre ea. Trebuia s-o facă să înțeleagă.

-Iubito, n-are nici un sens ce spui tu. În primul rând Ben nu l-a înlăturat pe bunicul tău. Consiliul de administrație l-a înlocuit, înainte să-l angajeze pe Ben.

Sunt două lucruri diferite. Ben n-are nici o legătură cu retragerea bunicului. Și greșești când spui că nu-i pasă. Știe cât de greu îi este bunicului și încearcă din răzputeri să ușureze situația.

-Oh, mami, nu înțelegi! a strigat Laura, înclinându-se spre mașină și împingând mâinile mamei.

-Nu, nu înțeleg. A văzut încăpățânarea din ochii ei, aceeași încăpățânare care-l stăpânea pe Ben când scormonea ceva. Simțea oare Laura legătura de sânge?

-Laura, a strigat Jessica, a venit Meg Forrester. Laura s-a uitat la Rachel. Era doar un copil supărat și rănit. S-a întins spre ea și i-a mângâit părul.

-Atât tu, cât și bunicul aveți nevoie de timp. Du-te și distrează-te, nu te mai gândi.

CAPITOLUL 9

I-a fost foarte greu lui Rachel să urmeze și ea sfatul pe care i-l dăduse fetei, când seara următoare Ben a venit la cină.

-Ce zici dacă vă iau, pe tine și pe Laura la film? a întrebat el. Și vă promit, două pungi cu floricele. Rachel a zâmbit, dar când a urcat să-i spună Laurei, reacția ei a adus din nou norii pe cer.

-Sunt obosită. Mă gândeam să mă culc devreme. Era pentru prima dată, în ultimii zece ani, când Laura a ales să se culce devreme. Cum putea s-o facă să vadă cât de special era Ben? Să vadă bunătatea în care credea? A vrut să insiste să meargă cu ei, dar de ce să complice situația?

S-a întors la Ben,întrebându-se dacă a fost înțelept să fie calmă cu ea,sau trebuia să aibă o confruntare?

Ben a trecut peste refuzul Laurei și au ieșit împreună.Oricât de mult își dorea să fie cu el,nu putea să îndure necazul fetei.N-o rănise destul în trecut?

-Nu știu,Ben,a spus,în timp ce se plimbau pe străzile liniștite,spre teatrul din centrul orașului.Inima ei voia să cânte pentru că era cu Ben,dar ochii Laurei i-au înlăturat veselia.Poate nu trebuia să ies nici eu.

-Și ce-ar trebui să fac,ca să mă placă mai mult?

-Lucrurile avansează prea repede.Să ies cu tine o dată pe săptămână e una,dar să ne vedem zi de zi este cu totul altceva.Poate ar trebui să-mi petrec timpul mai mult cu ea decât cu tine.

-Rachel,dar te are de ani întregi, chiar și acum ești cu ea toată ziua.Câteva ore nu contează.

-Nu știu.Poate ei i se pare că-mi petrec tot timpul cu tine.Poate de aceea interpretează greșit seriozitatea relației noastre.

-Și așa e? Rachel nu dorea să continue,să exploreze cu el acest drum.Voia să fie prieteni și Laura să crească și să-l iubească.Atât spera.Tremurul genunchilor ei, visele despre el care-i bântuiseră somnul nu însemnau decât că odată fuseseră foarte legați unul de celălalt.Ea nu căuta în mod special dragostea,nu voia să repete trecutul,indiferent ce spunea inima ei,indiferent de febra care o ardea când o atingea Ben.Au mers în liniște pe lângă casele curate,unde oamenii stăteau pe verandă.Copiii se jucau cu mingea în grădină,sau de-a v-ați ascunselea.Peste tot,în jurul lor,pluteau râsul și dragostea familiei.A simțit o durere în inimă și a vrut să fie printre ei cu Ben și Laura.

Peste stradă,un tată își învăța fata să prindă o minge mare,roșie.El o arunca mereu.Așa cum aștepta cu mânuțele întinse,fetița era foarte drăgălașă.Când Laura era de vârsta ei,cam de trei ani,nu a avut pe nimeni care s-o resfețe și să se joace cu ea.Rachel,care învăța noaptea la colegiul local,nu avea mereu timpul necesar și energia ca să se joace cu ea.

-Timpul nu este mereu un cadou,a spus Ben,aducând-o pe Rachel în prezent.

Aveam atâta timp când eram adolescenți,a continuat,dar n-am realizat cât de prețios era.Acum,mai avem câteva săptămâni până te întorci la St.Louis și nu este suficient să ne cunoaștem din nou.Rachel s-a forțat încă o dată să vorbească.

-Dar pentru ce motiv? a întrebat.Modurile noastre de viață sunt foarte diferite.De ce este așa urgent să reluăm prietenia noastră?

-Prietenia n-a fost singurul lucru pe care l-am împărțit.

Nu,n-a fost,dar amintirile acelor nopți erau dureroase.Împreună cu extazul,a

apărut și agonia singurătății.Nu dorea să se repete.

-Am crescut dincolo de *Eagle Point Park*.Au trecut strada,lăsând în urmă căldura și râsetele căminelor,apoi s-au apropiat de birourile societăților de asigurare și de firmele de contabilitate.Aerul era mai răcoros.

El i-a prins mâna și a forțat-o să se oprească și să-l privească în față.

-Nu vorbeam despre sex,a spus el sever.Vorbeam despre relațiile-dintre noi, despre sentimentele pe care le-am împărtășit.Am crezut că a fost ceva special, ceva ce putem să încercăm să redescoperim în noi.Am greșit cumva?

Și ea credea că totul fusese special,dar ce voia el să spună prin să redescoperim?

-Nu,n-ai greșit,a spus după mult timp.Lângă ei,era un zid mic ce închidea parcare.Ben a lăsat-o să se așeze pe el.Ea a lovit absent cu piciorul pietrișul de ia baza zidului,în-cercând să-și exprime temerile.Când s-a uitat la Ben a văzut în ochii lui băiatul de altădată.Dar ea nu mai era fata de atunci,se simțea bătrână, obosită și speriată.

-Să ne întoarcem în trecut nu e posibil,a spus,nu putem șterge anii care s-au scurs.

-N-am spus că vreau asta.I-a luat mâna și i-a prins-o între mâinile lui.Pentru tot ce-am împărțit împreună,acordă-mi șansa să aflu cine ești acum.Poate vom fi prieteni,poate mai mult.Cred că merităm asta.

-Oh,Ben.El nu avea nici cea mai vagă idee pe cine costa mai mult această „șansă”.Putea să-i spună direct că ar fi vrut să nu-l mai vadă niciodată?

I-a ridicat mâna spre gură și i-a sărutat-o,apoi-a întors palma și a sărutat-o din nou.Ea și-a ținut respirația,pasiunea furnicându-i-trupul.Fără să gândească,și-a ridicat cealaltă mână și a trecut degetele prin părul lui des,obligând-o să-și ridice capul.S-a uitat la ea și focul care-i ardea în priviri i-a topit toate îndoielile.

-Rachel,a șoptit,întinzându-se s-o sărute.L-a primit bucuroasă,înconjurându-i gâtul cu brațele,în timp ce limba lui a trecut încet peste buzele ei moi.

Sărutul s-a adâncit tot mai mult până când buzele lor s-au deschis și au început să se exploreze unul pe celălalt,cu aceeași pasiune nestăvilită ca în adolescență.

Numai claxonul unei mașini a reușit să-i trezească la realitate.S-au privit lung, fără cuvinte.Rachel a fost șocată de reacția ei față de Ben și de emoția adânc trezită de sărutul lui.

-Așa cum am spus,a murmurat el,cu vocea groasă,trebuie să cercetăm din nou.Cred că o să savurez asta.A râs împreună cu el și l-a lăsat s-o ajute să coboare de pe zid,apoi,mână în mână,au mers la cinematograful.Era disperată pentru că se îndrăgostise din nou.

Când Rachel a pășit pe pasarelă,ținută strâns de mână de Ben,vaporul s-a mișcat încet.

-Știi,când eram mică,credeam că acesta este cel mai minunat restaurant.Și-a plimbat privirea în jur și a văzut bătrânele bărci cu vâsle.Mi-am dorit întotdeauna să-mi serbez ziua de naștere aici,dar tata n-a fost de acord.Pe lângă asta,era deschis numai pentru petreceri particulare.

-Și acum este la fel,i-a șoptit Ben,în timp ce maestrul de ceremonii,îmbrăcat cu smoking,s-a apropiat de ei.

-Bine ați venit pe *Delta Dream*,a spus.Comitetul de organizare vă invită să serviți băuturile sus.Vom pleca într-o jumătate de oră și apoi vă vom servi cina. După asta,urmează dansul.

-Sună minunat,a spus Ben,mulțumindu-i,apoi,pe pentru că alt cuplu era în spatele lor,a luat-o pe Rachel de braț și au mers mai departe.

-Comitetul nostru de organizare? a șoptit ea.Ce se întâmplă aici?

-Nimic.Am știut că o să-ți placă,așa că am aranjat și am luat bilete pentru cursa următoare.

-Cu ce grup? a întrebat ea,atentă la cuplul care-i privea.

-Oh,nu-mi amintesc exact,cred că reuniunea absolvenților colegiului.Un alt cuplu mai în vârstă i-a privit insistent.

-Ben,n-avem ce căuta aici.

-Ba da.A bătut-o ușor pe mână,apoi a condus-o prin interval,spre puntea de deasupra.Am cumpărat bilete.Ei nu le-au vândut pe toate,așa că au lăsat și publicul larg să cumpere.Barul era pe punte.Deasupra,era așezat un drapel pe care scria Bine ați venit la reuniunea absolvenților colegiului-1947.Rachel se simțea foarte stânjenită,dar,desigur,ea și Ben fuseseră așteptați.La fiecare masă, erau etichete albe și albastre,având înscrise numele invitaților.Era o masă oficială.

-Voi doi vă țineți bine,a spus un tip din comitetul de organizare,în timp ce le oferea paharele cu puncti.Ați fost în clasa noastră?

-Poate părinții noștri,a spus Ben,iar bătrânul a râs.

-Speri ca lumina lunii și dansul sub stele să topească inima doamnei,nu?

Obrajii lui Rachel s-au înroșit încet și nu din cauza cuvintelor bătrânului,ci pentru că inima ei îi aparținea deja lui Ben.Numai atingerea și zâmbetul lui erau suficiente să o cucerească; luna și dansul nu erau necesare.

-Am știut că succesul e garantat,de când am cumpărat biletele,a spus Ben.

Bărbatul a râs.

-Locul să-l ai asigurat,restul depinde de tine.

-Promit să fac tot ce pot,a spus Ben dar cuvintele îi erau adresate lui Rachel.

A îmbrățișat-o cu privirea lui caldă.

-Sunt deja impresionată.Cuvintele ei dulci pluteau în aerul plăcut al serii.

-Așteaptă doar.După o noapte romantică,sub clar de lună,nu o să mai avem nevoie să ne aruncăm în fântână.Cine mai avea nevoie de vechea fântână? s-a gândit ea.A zâmbit doar,apoi au mers în spatele șalupei să urmărească pregătirile pentru plecare.Focul din-ochii lui n-o mai speria pe Rachel,ci încălzea și o consuma.Cu toate acestea,nu putea renunța la prudență,altfel risca să se piardă în vraja pe care Ben o răspândea asupra ei.S-a întors să privească fluviul în timp ce vaporul se îndepărta de mal.Era impresionată de viteza cu care se mișcau podurile pe sub care treceau,dar gândurile ei erau departe de toate lucrurile astea.Erau numai zece zile de când se întorsese la Dubuque și-l întâlnise pe Ben? Oare numai noaptea trecută a realizat cât de mult îl iubește? Timpul era un vârtej în care erau aruncați,în care orele,bilele,nu mai aveau nici o importanță.Era doar Ben și vraja cu care o înconjura.

Dar o umbră de îngrijorare mai plutea încă.Oare cum putea s-o facă și pe Laura să împărtășească această bucurie? Nu-și dorea decât timp și înțelegere.

-Cred că putem găsi masa noastră,a spus Ben.I-a prins mâna și a condus-o spre puntea de jos.Mișcarea vaporului îi împingea unul spre celălalt,dar căldura pe care o simțeau crescând nu avea nici o legătură cu acesta.Nu lumina lunii a făcut-o să vadă dorința din ochii lui și nici vântul nu i-a îndemnat trupul să tânjească după atingerea lui.Au găsit locurile lor,la capătul unei mese pentru opt persoane,apoi imediat au început să discute cu doi bătrâni de lângă ei.

-Ne iubeam din școală,i-a spus femeia,apoi ,ne-am despărțit.

-Asta nu s-a mai întâmplat de atunci,a spus bărbatul,am fost destul de norocoși să ne întâlnim din nou și vom rămâne împreună.

-Plutește ceva în aer,i-a șoptit Ben la ureche.Nu putea fi ce gândea ea.Putea cel mult să creadă că timpul nu era o piedică în calea iubirii lui.Cina a fost delicioasă,cu fripturi și vin,plină de râsete și încălzită de dragoste.Ochii lui Ben,mângâierile lui,au ținut-o într-o emoție continuă.Îl dorea să revină în viața ei,în atmosfera fermecată a serii totul era posibil.Toate problemele se puteau rezolva.Când cina s-a încheiat,era deja întuneric.Luna aruncase o pată de lumină pe apă,deschizând calea vaporului,iar stelele o înconjurau.Pe partea din față a șalupei,o formație interpreta cântece vechi,de dragoste.Ben și Rachel s-au alăturat perechilor care dansau.Luminile s-au micșorat,iar corzile argintii ce înconjurau ringul de dans străluceau.

-Parcă e Crăciunul,a spus Rachel.Un Crăciun vrăjit.

-Plutește o vrajă aici, într-adevăr, a spus Ben, dar niciodată nu am avut un Crăciun în care să mă simt așa de bine. N-am fost niciodată mai fericit ca în ultima săptămână petrecută cu tine. Știa ce vrea să spună și se topea în brațele lui.

Muzica îi învăluia, apropiindu-i mai mult. Noaptea era a lor, să exploreze dragostea, să viseze, iar visul să devină iar realitate.

Au dansat într-una, într-o îmbrățișare mută, plină de pace, siguranță și promisiuni nerostite. Pofta de el creștea odată cu nevoia de el. Numai în brațele lui, viața părea o ghicitoare la care știai să răspunzi. Zâmbetul lui însorit înlătura orice neliniște și aducea mulțumirea și pacea.

Rachel s-a trezit din visare numai când muzica s-a întrerupt pentru o pauză scurtă. Perechile colindau pe la alte mese, unde întâlneau prieteni vechi. Rachel și Ben au urcat pe puntea de deasupra, evitând barul, și s-au îndreptat spre partea din urmă a vaporului. Acolo era mai întuneric. Au trecut încet, spre pasarelă, pe lângă perechile de îndrăgostiți ce stăteau îmbrățișați pe bănci. În urma vaporului, pe fluviul adormit, stelele păreau o dâră de diamante strălucitoare.

Dintr-o dată, liniștea ce-i înconjura a fost întreruptă de întoarcere vaporului care a făcut ca apa să se miște neliniștită spre țarm.

-Am făcut o jumătate de drum, a spus Rachel trist. Era o noapte specială și nu dorea sfârșitul ei

-Nu, abia a început, i-a șoptit Ben. Și nu se va sfârși niciodată.

Ea s-a întors și s-a aruncat în brațele care o așteptau. A sărutat-o ca nimeni altul. Pământul nu s-a mai învărtit, soarele, luna, stelele au dispărut în locul lor a explodat lumina iubirii. S-a agățat mai tare de el, mai aproape, ca o șoaptă, pentru totdeauna. Buzele ei cântau dragostea, aparținându-i. Cum putea viața să mai însemne ceva fără el? Cum putea râsul să mai existe fără soarele din mângâierea lui? Gurile lor tăceau, buzele li se contopeau. Era vară, era noapte. Era acum.

Dragostea și nevoia se împleteau, învăluind sufletul lui Rachel. Avea mai multă nevoie de Ben acum decât în trecut. Avea nevoie de mângâierea, pasiunea și înțelegerea lui. Voia ca viața să fie mai mult decât „a exista” pur și simplu, să fie plină de bucurie și inima să-i delireze în puritatea și spiritul celui alt.

-Ești gata să te bălăcești în fântână astă-seară? i-a șoptit.

-Fântână? Ce fântână? a întrebat ea, odihnindu-și capul pe inima lui care acum era inima ei. Ritmul iubirii lui a cucerit-o. Ne-am bălăcit deja.

-Poate, a murmurat Ben, iar buzele lui le-au căutat din nou pe ale ei. Era timpul să nu se mai prefacă. Dragostea îi descoperise din nou.

CAPITOLUL 10

-Ieși din nou cu el,nu-i așa? a întrebat-o tatăl ei într-o după-amiază.Era la o săptămână după cina aceea liniștită de la *Timmerman*,cinci zile de când descoperise că era încă îndrăgostită de Ben și la patru de când nu-și mai făcea griji pentru viitor,la lucrurile așa cum sunt,și-a zis ea.

-Da,a răspuns,urmărindu-l pe tatăl ei cum joacă șah cu Laura.Ben trebuie să sosească.Deși în ultima săptămână,Ben se apropiase mai mult de Rachel,el nu reușise să progreseze în relația cu tatăl ei.În fiecare zi,îi lăsa o scrisoare,pe care Robert o ignora.Mergem la *Alpine Music Festival*,în New Glarems.

-Bunicul spune că o să fie furtună,a anunțat Laura.Rachel s-a uitat pe fereastră.Soarele încălzea,iar cerul era senin.Presimțea repetarea primei lor nopți.Nu puteau trece peste ea? Toată această vizită părea sfârșitul urzelii timpului.

-Cred că ploaia ta n-o să pornească până mâine dimineată,a spus.

-Nu va fi așa,a zis tatăl ei.Vocea lui era categorică.

Pentru că Laura era foarte rigidă,Rachel și-a ascuns nerăbdarea.Nu,în seara asta nu voia să se certe nici pe tema vremii,nici a altui subiect.

-Atunci o să ne luăm umbrele,a spus ea senin.

-Nu veți face față potopului care va veni,a replicat Robert.Cred că ar trebui să stai acasă.Rachel s-a întors de la fereastră.Oare nu se va sfârși niciodată? Era aici,îndrăgostită din nou de Ben și Laura nu suporta să-i menționeze nici măcar numele.Mereu,în ultima săptămână,au invitat-o să meargă cu ei,dar i-a refuzat de fiecare dată.Piese de șah sunau sec pe tabla de joc.

-Ha,a strigat tatăl lui Rachel.Te-am prins,domnișoară Istețime.

-Bunicule,nu te bucura a scâncit Laura.Știi că n-am fost atentă la jocul ăsta.

Rachel l-a zărit pe Ben venind.

-A venit Ben,a spus.Ești sigură Laura că nu vrei să vii cu noi? Nu e târziu să te răzgândești.Și-a pus puloverul și și-a luat geanta.

-Sunt sigură,peutru că eu și bunicul avem planuri mari pentru seara aceasta.

Laura nici măcar n-a privit-o,a continuat să-și așeze piesele pe tabla de șah pentru jocul următor.

-Avem? a întrebat bunicul încurcat.Nu văd cum a juca șah și a urmări programul de la televizor este mai interesant decât să vezi un festival de muzică!

-Îmi place șahul,a insistat Laura.

-Și mie,a spus el.Dar cu siguranță că aș putea juca altădată,dacă aș avea șansa să merg la festival cu mama ta și cu doctorul Healey.

-Bunicule,te rog.Rachel s-a apropiat de ușă.Ce avea oare de gând tatăl ei?

Deci,aveți grijă de voi,a spus încet.Vin târziu.

-Oh,Rachel.Vocea tatălui a ajuns-o la mijlocul drumului ei spre ușă și tăcerea care a urmat-o era îngrijorătoare.Apoi el spuse: Mă gândeam că ar trebui să-l inviți pe doctorul Healey mâine la cină.Sunt multe lucruri pe care vreau să le discut cu el înainte să plec.Rachel a rămas înmărmurită.

-Tată! a bâiguit.

-Bunicule! a protestat Laura.Se auzea soneria de la intrare.Tatăl ei a început să-și așeze piesele pentru un nou joc și Rachel a știut că n-o să mai spună altceva.

-Mulțumesc,tată,a zis.S-a întors să-l sărute pe obraz,apoi a coborât să-l întâlnească pe Ben.Era o noapte de sărbătoare.Așa simțeau Rachel și Ben.

Invitația tatălui ei era o parte a sărbătorii,pentru că mai era ceva în aer,o tensiune care o făcea să tremure de încântare.Cele două ore de muzică au trecut cât ai clipi.Stăpânită de nevoia de a-l vedea mereu pe Ben,de a-i ține mâna,învăluită în splendoarea prezenței lui,au ajuns în parc.

Știa că au vorbit tot drumul,dar nu-și putea aduce aminte nici un cuvânt.Ochii lor și-au co-unicat alte lucruri-căldura,nevoia de dragoste,tandrețea-în timp ce mâinile se căutau,iar curentul iubirii trecea printre ei.Parcul era aglomerat,dar au reușit să găsească un mic loc liber pe iarbă,la adăpostul unui stejar bătrân.Ben a întins pătura cu care venise și,pentru că orchestra răspândea căldura muzicii în jur,a desfăcut coșul și a scos mai întâi șampania.

-De unde știai că tata o să te invite în seara asta? l-a întrebat Rachel.

-Cine spune că am adus șampanie să sărbătorim lucrul acesta? Zâmbetul lui era o mângâiere,vocea,o îmbrățișare.Nu putem să sărbătorim doar faptul că suntem aici împreună?

-De ce nu? a zis ea,râzând și luând un pahar.Ochii lor se întâlneau chiar în momentul când mâinile se mângâiau încet,aprinzând focul pasiunii ce creștea constant.Când s-a înserat,s-au relaxat mâncând brânzeturi,bând șampanie,în timp ce muzica îi învăluia.Vorbeau mai mult cu mâinile decât cu vocile,descoperind magia iubirii lor de la șaisprezece ani.

La jumătatea concertului,stelele au fost acoperite de nori,dar ploaia n-a început imediat.La ultimile acorduri ale unei melodii din folclorul german,toată lumea s-a ridicat să-și strângă păturile și coșurile cu mâncare pentru că,în scurt timp,ploaia s-a pornit,devenind rapid torențială.Atât Rachel,cât și Ben au ajuns la mașină râzând,uzi learcă.

-Tata a avut dreptate din nou,a spus ea.

-Nu e nimic rău în câțiva stropi,a spus Ben,cu blândețe în glas.

-Nu.Ploaia puternică i-a înconjurat,blocând mașini în jurul lor,închizându-i în întuneric și mister.

-Gândește-te ce bucurie pe fermieri,a șoptit Ben cu vocea răgușită.

-Mă bucur pentru ei.Era prea întuneric să-l vadă clar,dar trupul ei simțea dorința plutind în aer.S-a aruncat în brațele lui,înfometată.

Buzele lor s-au unit,iar lumea s-a învârtit.Era furtună sau mângâierea lui Ben? Pentru Rachel nu avea nici o importanță,era același lucru.

Sărutul lui era brutal,trezind dorință,era o întoarcere în trecut dar,în același timp,diferit.Înconjurând-o cu forța lor,buzele lui cerșeau blândețe și căldură.El atingea,căuta,încânta.Nu mai erau adolescenți,erau adulți,cu dureri și nevoi. Dintr-o dată,au fost orbiți de lumină și s-au despărțit brusc,gâfâind și cu inimile bătând la unison.Mașina din spatele lor claxona insistent.

-Cred că e rândul nostru,a spus Ben,pornind mașina.

-Da.Dorea să fie rândul lor,nu să plece din parcare,ci să găsească fericirea,visurile pe care le-au împărtășit în trecut puteau să devină realitate,dacă și dragostea lui era la fel de puternică ca a ei.Tatăl ei,Laura,adevărul pe care trebuia să-l știe Ben despre Laura,toate necazurile ei se îngrămădiseră acolo,în mașină.Dar Rachel a înlăturat grijile,noaptea aceea era a lor.

Au urmărit celelalte mașini,drumul fiind blocat.După o oră erau numai la zece mile de locul unde se desfășurase festivalul.Tensiunea creștea,Rachel avea încredere cum conducea Ben,dar nu în celelalte mașini,care puteau oricând să le apară în față de oriunde.

-Cred că ar trebui să ne oprim,a spus Ben.Poate găsim un restaurant și bem o cafea,în timp ce ploaia se va mai potoli.Dar erau puține restaurante în zonă și la distanțe mari.În cele din urmă,au văzut în față lumina unui motel.

-Nu e cum am plănuit,a spus Ben,îngrijorat.Dar trebuie s-o facem chiar dacă tatăl tău va trebui să anuleze invitația la cină.Cu furtuna asta,nu pot conduce mai departe.

-Tatăl meu va înțelege,l-a asigurat Rachel,deși nu era așa de sigură.Ar fi periculos să nu ne oprim.Ben a oprit mașina și a fugit înăuntru,lăsând-o pe Rachel singură,cu ploaia și gândurile ei.Va înțelege tatăl ei? Laura? Nu aveau altă soluție.Era un duș înșelător,cum ar fi spus el.Nu era nici o cale să se poată întoarce.O lovitură în geam a făcut-o să tresară.Era Ben,cu apa și roindu-i pe față,care-i făcea semn să deschidă geamul.

-Din păcate,nu au decât o cameră,a spus.O poți lua tu,iar eu o să dorm în mașină.

-Nu fi prost,a spus ea.Du-te și ia-o,să scăpăm de ploaia asta.Gura lui s-a deschis,apoi s-a închis.

-Du-te și ia camera,Ben.Rachel a închis geamul,terminând discuția.Bărbatul a bombănit.Partea din față a bluzei și a fusteii erau ude,peu ce deschisese geamul.Curând,Ben s-a întors alergând și-a sărit în mașină.Era ud fleșcă.N-au vorbit până nu au ajuns în fața intrării.

-Mă duc să deschid ușa,a spus el.Rachel și-a scos sandalele,urmărindu-l cum fuge pe trotuar.O lumină s-a aprins în ușă.A sărit din mașină și a alergat spre cameră.Cu picioarele goale prin apă,se simțea ca o fetiță.Râdea.

În camera mică,era un pat dublu,o masă de toaletă și un birou cu un scaun.Nu aveai loc decăt pentru dormit.Râsul ei a dispărut încet,o căldură plăcută l-a înlocuit.Păi erau câteva lucruri pe care le putea face înainte să doarmă...

-Voi pune niște prosoape aici,lângă perete,a spus Ben,și voi folosi pătura drept pat.

-Vrei să-ți scoți hainele? a spus ea ferm.Instalația de aer condiționat funcționa, iar Rachel începuse să tremure.O să faci pneumonie.

-Voiam doar să aranjez cumva să putem dormi.N-am plănuit asta.Nu vreau să crezi că...

-Aruncă hainele,i-a ordonat ea,oprind instalația de aer condiționat.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare.Erau singuri,împreună.Nu se putea-gândi decăt la încântarea ce-o cuprinsese,iar Ben se juca de-a prințul nobil.

S-a întors spre el,nu se mișcase.

-Ai trei secunde să-ți scoți hainele și să faci un duș fierbinte,l-a avertizat,sau ți le rup.Aproape a crezut că o să-i ofere plăcerea asta.Ochii lui de tigru s-au întunecat,când a privit-o amenințător,dar faptul că alergase prin ploaie,în picioarele goale,i-a dat curaj.

-Unu,a numărat.Sprâncenele lui au avertizat-o.

-Doi.El s-a mișcat repede,dar cu demnitate,apoi a trântit ușa de la baie, închizând-o în urma lui.Rachel a simțit o putere,încălzind-o.Și-a șters stropii de ploaie și s-a dus la telefon.L-a sunat pe tatăl ei.

-Tată,ne-a prins furtuna,probabil nu ne vom întoarce până dimineață.

-Ți-am spus că va ploua.

-Știu,trebuia până acum să fi învățat să te ascult.S-a lăsat tăcerea,apoi tatăl ei a vorbit mult mai blând:

-Prefer să vii acasă în siguranță dimineață,decăt să conduci prin furtună.Va mai dura câteva ore până se va liniști,așa că stai până ești convinsă că poți pleca.

-Așa vom face,tată.Transmite dragostea mea Laurei și mamei.Și fă-o pe Laura să înțeleagă,a adăugat încet,închizând telefonul:

-Prosoape,a strigat o voce.Rachel a deschis ușa și în fața ei,a apărut brusc o figură cu haină și pălărie de ploaie,galbene,încălțată cu cizme.

-V-am mai adus niște prosoape,a spus femeia.Sunt prosoape mari,de plajă.

-Mulțumesc.Rachel a luat cutia cu prosoape din mâna ei.

-V-am adus și o gustare.Rachel a luat tava,plină cu plăcintă cu cireșe,farfurii, furculițe,două cești și două pliculețe cu nes.

-Puteți încălzi apa la baie,a adăugat femeia.

-Mulțumesc foarte mult,a spus Rachel și a închis ușa.A pus tava pe birou,a scos un prosop mare dintr-un sac de plastic și a ciocănit la ușa de la baie.

-Ben,a strigat,am niște prosoape uscate pentru tine.

-Ușa nu e încuiată.Nu era răspunsul pe care-l aștepta.A intrat cu inima bătând.

Și-a imaginat sub duș trupul lui musculos,plin de spumă,cu apa curgând în șuvoaie peste el,cu pielea și părul strălucind în lumină.S-a mișcat cu greu,a prins mânerul ușii,dar l-a scăpat imediat ce curajul a părăsit-o.

-Le voi lăsa aici,pe podea,a spus,ignorând râsul lui liniștit.

Cu excepția ploii care cădea pe acoperiș și a mașinilor care treceau din când în când pe drum,în cameră era liniște.Rachel stătea pe pat,așteptându-l pe Ben.O dorință necontrolată îi alerga prin tot corpul,transformându-i sângele într-o lavă incandescentă,iar mâinile în gheață.Oare o bucățică de plăcintă cu cireșe ar putea s-o ajute să nu înnebunească?

S-a dus la fereastră să privească afară,dar n-a văzut decât râuri de apă coborând pe sticlă.A auzit,în spate,ușa de la baie deschizându-se.Trebuia să fie Ben care își lua prosoapele.După mult timp,ea a avut curajul să se întoarcă,cu inima bătând să-i spargă pieptul.Ben avea un prosop mare în jurul mijlocului,care scotea în evidență trupul sculptat,abdomenul plat și pieptul musculos,cu păr în mijloc doar cât atingi cu mâna.Până și genunchii lui erau fantastici.

A înghițit cu greu.

-Ți se potrivește? Ochii lui verzi-albaștri erau ca valurile mării pe furtună.

-Tu să-mi spui.Cum putea să-i spună ceva,fără să dezvăluie dragostea pentru el? Era prea curând descoperită,ca să o împartă sau să o expună.A ales retragerea,în locul șanseii ca ceva în ochii sau vocea ei s-o trădeze.

-Mă duc să fac duș,a spus.A trecut pe lângă el și a intrat în baie,închizând ușa.

Singurătatea n-a avut nici un efect asupra bătăilor inimii ei.

-Nu mânca toată plăcinta,a strigat.Avea nevoie de o baie să se relaxeze,să se întoarcă la rațiune.Avea nevoie de cineva care să-i aducă aminte că e matură și nu o adolescentă iresponsabilă,dornică să petreacă o noapte pasionantă în brațele unui bărbat.Singurul lucru la care se putea gândi,era Ben și patul de dincolo și

noaptea lungă care se deschidea în fața lor.Îl dorea,avea nevoie de el,îl dorea cu aceeași intensitate ca în trecut.Nu,era chiar mai puternică acum tentația.Dorea să se cufunde mai mult în îmbrățișarea lui,să primească și să ofere mai mult.

Dar aici nu era o baie confortabilă,ci un simplu duș din plastic care nu se putea numi nici măcar țeava.S-a spălat repede,sperând ca apa să-i răcorească și sufletul,nu doar pielea.Apoi și-a prins prosopul peste șani și,respirând adânc,a deschis ușa.Au întâmpinat-o aburi fierbinți,deși camera trebuia să fie răcoroasă.

Aerul părea încins,ar fi topit un bloc de gheață.

-Ți se potrivește? a întrebat Ben calm.Nu era nevoie de nici un răspuns,ochii lui i-au spus exact cât de bine i se potrivea.Pământul stătea nemișcat,iar Rachel simțea cum se putea prăbuși într-un abis al tăcerii.

Privirea lui a ținut-o în dreptul ușii,apoi s-a apropiat încet,înclinându-și capul.

-Am să fac cafeaua,i-a șoptit, respirația lui mișcându-i câteva fire ude din părul de.lângă ureche.Stai la masă,a adăugat arătându-i singurul scaun de lemn care era acum lângă pat,cu tava pusă,apoi a intrat în baie trecând pe lângă ea.Când Rachel a început să se miște,el a vorbit din nou:

-Rachel.Ea s-a oprit brusc.

-Da?

-Tu tai bucățile și eu aleg.Surprinsă,s-a destins.În ea ardea un foc mornit și,de fapt,asta dorea: o noapte de vrajă și împlinire.A tăiat plăcinta în două și a pus câte o furculiță în fiecare farfurie.Ben a terminat de făcut cafeaua și s-a așezat pe podea.

-N-am vrut să fie așa,a spus.

-Știu.I-a oferit o bucată mare de plăcintă.Dar ne-am împotmolit aici,așa că trebuie să facem ca totul să fie perfect.A sunat mai ciudat decât ar fi vrut,așa că a privit fix plăcinta din farfurie.

-Nu ai nici un motiv să te simți rău din cauza asta.El i-a luat lărfuria,i-a prins mâinile și,încet,a forțat-o să se așeze pe podea în fața lui.Căldura,ritmul respirației lui au făcut-o să se simtă din nou încrezătoare.Avea nevoie de forța lui.

-Relaxează-te,a spus el.Dacă tu nu vrei,nu se va întâmpla nimic.

Dar dacă voia să se întâmple ceva?

-Știu,a spus ignorându-și gândurile.

-Nu vreau să te simți ca și când suntem aici ca să...

-Că suntem aici ca să ce?

-Relaxează-te,a repetat el.Râsul lui a făcut-o să zâmbească nervos.Plăcinta pe care i-a întins-o a determinat-o să râdă mai tare.Mănâncă.Au mâncat în liniște,

evitând să se privească. Plăcinta era bună, dar îi sătura numai stomacul. După ce a terminat, Rachel și-a pus furculița pe farfurie și a luat ceașca de cafea. Ben nu s-a atins nici de plăcintă, nici de cafea.

-M-am gândit mult la tine, a spus dintr-o dată.

-Oh?

-Adică vreau să spun, înainte să ne reîntâlnim. M-am întrebat ce făceai și unde erai. Tăcerea îi invita spre trecut. Spune-i, scâncea o voce în interiorul ei. Spune-i că are o fată. Vocea ei nu putea să spună nici un cuvânt. Cine avea dreptul să știe mai întâi, el sau Laura? Era prea greu să rezolve aici și acum dilema asta.

-Și mie mi-a fost dor de tine, a spus ea, neconvingător.

Nu se știe cum piciorul ei mângâia piciorul lui. Atingerea o ardea și cu toate astea nu putea să înceteze. Oh, cum îl dorea! N-avea nici o legătură cu trecutul.

Strigătele de odinioară erau un ecou slab pe lângă dorința de azi. Avea nevoie de el în seara aceasta, să se simtă vie în îmbrățișarea lui, să se trezească sub mângâierea lui.

-Toarnă afară, a spus el. Ea a încuviințat.

-Norocul nostru că am găsit locul acesta. Brusc, privirile lor s-au întâlnit și tot așa s-au despărțit. Tigrul din el mârâia flămând, promițând pacea și mulțumirea, forța și siguranța. Dar ei îi era teamă să se dăruiască din nou. Teamă să-l iubească total, ca în trecut. Durerile acestea nu se vor sfârși niciodată. Nu putea fugi, nu putea să se ascundă. Ben era destinul ei. Viața ei.

-Ben. Îi rosti numele ca o întrebare, ca un pretext pentru a întârzia un răspuns.

El s-a mișcat încet, spre ea. Buzele lui au luat buzele ei într-o mângâiere suavă care promitea atâtea, care liniștea durerile. Din nou, gura lui a atins gura ei, de data asta spunându-i de bucuriile pe care le puteau împărți, de locurile necunoscute pe care le puteau explora împreună. Simțea pe piele respirația lui caldă, buzele lui ademeneau dulce dorința din ea, alungându-i temerile. Cum putea să nu-l iubească pe acest bărbat magic, care o cutremura până în adâncurile sufletului ei? Tot ce doreau și tot ce conta pentru ei era dragostea. Nimic în afara acesteia n-avea importanță. Inima ei era mai deșteaptă ca mintea ei. Știa că Ben va fi mereu o parte din viața ei, o parte din ea.

Mâinile lui au înconjurat-o încet, oferindu-i siguranța, dar și arșița focului din el. Trupul ei s-a aprins sub atingerea lui, iar sânii au fost striviți de trupul lui. Dragostea ei, mângâierea lui pricepută, nevoile ei cântau un cântec despre extaz. Mâinile lui, pe spatele ei, o trăgeau mai aproape. Mâinile ei s-au strâns în jurul lui, degetele încântându-se de moliciunea pielii, de mușchii rotunzi și tari, care erau bucuria și siguranța ei. I-a atins pieptul.

Părul era aspru,iar trupul solid.Cu ochii închiși,ea s-a pierdut în timp.Ploaia,pe acoperișul motelului,se schimbbase în vânt.Atingea,cerceta și aducea căldură împreună cu el.

-Oh,dragostea mea,a murmurat el,trezind puteri neștiute în ea,ascunse,descoperite acum.Lui îi căzuse prosopul care-i ascundea trupul.

Cu buzele,a trasat o dără fierbinte pe gâtul și pe sânii ei.Gura lui o venera,săruturile și mângâierile c încântau-până când o făceau să strige.Voia să țipe,în splendoare,agonie și pasiune pură.În timp ce buzele lui o purtau pe culmi de extaz,mânile coborau moi,spre mijlocul ei și apoi mai jos.Căutau căldura dintre picioarele ei,știind perfect mângâierea care o făcea să se arcuiască și să-l înfrunte mai tare..

-Rachel,a găfâit el,cu ochii întrebători.Du-mă în paradis cu tine.

Ei aparțineau unul celuilalt și acolo era paradisul.Buzele ei au prins buzele lui,cerând și oferind în același timp.Cum putea să mai suporte viața fără râsul lui Ben? Fără pasiunea lui?

-Oh,Ben,ce dor mi-a fost de tine! Era un semn,un strigăt purtat de vânt.Nu știa dacă a auzit-o,dacă a spus cuvintele cu voce tare,dar ceva l-a făcut să se grăbească să-i îplinească toate nevoile arzânde,până la incendiul total.

A ridicat-o în brațele lui și prosopul ei a căzut pe podea.

-Te iubesc,a murmurat în timp ce o așeza pe pat.Ești inima mea.Mâinile lui erau sigure,știa ce să facă,unde să atingă,atunci când cuvintele,gândurile deveneau imposibile.Erau prinși împreună,uniți în bucurie de foamea,nevoia și dragostea lor.L-a tras mai aproape,împingându-l spre căldura,spre miezul ființei ei,și au devenit un singur trup,așa cum de atâta timp erau un singur suflet.Au transformat împreună amintirile de ieri,le-au contopit cu gândurile și simțămintele de azi,dragostea lor explodând în sunet,încântare și lumină,în simfonia splendorii,a luminii ce erupe,a sunetului cu profunde ecouri.Apoi s-au întors din această splendoare.Deși căderea lor a fost dulce și minunată,somnul nu i-a ocolit.

Rachel s-a trezit cu mâna lui Ben pe o coapsă.A deschis ochii să întâmpine privirea lui de tigru,gata s-o devoreze.

-Bună dimineața,a șoptit,înconjurându-i gâtul cu brațele,ca să-l tragă mai aproape.Părul de pe pieptul lui îi mângâia sânii,trezându-i la viață.Te cunosc de undeva?

-Probabil.Buzele lui i-au atins gâtul și umerii.

Mângâierea lor era ușoară,sărutul soarelui de dimineață care o făcea să ardă

Nu ești tu cumva doamna care a împărțit cu mine plăcinte cu cireșe,aseară?

-Deci,acolo te-am mai văzut.Mâinile lui s-au mișcat spre adâncurile întunecoase dintre picioarele ei,în timp ce gura a coborât încet,de pe umeri spre sâni.

Mângâierea tentantă a trezit în ea tot ce trebuia trezit: dorințele adormite,focul care o mistuia.Mâinile ei au alunecat peste pieptul lui perfect,peste abdomenul plat,apoi au dansat mai jos,înfierbântându-l.

-Ești mult mai bună decât mașonul cald englezesc,ca să mă trezesc,a murmurat el.

-Ce compliment! a zis ea,râzând în hohote.Oprește-te,până nu mă simt flatată.

Mângâierea lui și-a atins țelul.A adus încântare,căldură,dorința fără margine de a le împărți din nou cu el.Nu avea puterea să-l oprească și nici nu dorea.

-Vrei într-adevăr să mă opresc? i-a șoptit,mâinile lui continuându-și incursiunea.

-Nu.Gura lui i-a prins gura într-un sărut devastator,care a înlăturat orice gând coerent.Apoi buzele lui s-au mișcat în jos,transmițându-i săgeți de foc de-a lungul gâtului.Sânii s-au trezit din somn la simpla atingere a limbii.

Mâinile lui au devenit mai îndrăznețe,cerând mal mult.I-au cercetat întregul trup,împingând ici și colo,până când ea s-a agățat de el,revendicându-l.Când l-a convins cât de urgent era să-i potolească foamea,a pus stăpânire pe ea complet, cu tandrețe și magie fierbinte.Lumea s-a învârtit,s-a transformat,apoi mii de stele s-au oprit.Timpul a stat în loc.

-Știi,a spus Ben,întins lângă ea.Câteodată mă gândesc ce minunat este că ne-am regăsit.A trecut un deget peste abdomenul ei.Și după atâta timp,să simțim la fel pare imposibil.Ea și-a lăsat degetele să se joace prin părul de pe pieptul lui,incapabilă să se miște,să gândească,să viseze.

-Suntem norocoși.El s-a ridicat cu ochii în flăcări și a spus brusc:

-Hai să nu mai lăsăm nimic la voia întâmplări.Rachel,te iubesc.Mărită-te cu mine.Somnolența ei a dispărut.

-Să mă mărit cu tine? zise,apoi se întrebă în sinea ei: Nu asta visa de atâta timp? Visele ei au purtat-o spre el,l-au căutat și au făcut să se întâlnească din nou. Acum se uita în ochii ei și ea nu putea vedea decât problemele care-o despărteau.

-Nu știi,Ben,a spus.Îmbrățișările fierbinți au reînviat în inima ei,așa că s-a ridicat din pat,sperând ca atingerea covorului să-i aducă stăpânirea de sine.

El i-a prins mâna,oprind-o.

-Mă iubești,știu asta.Ea a stat pe marginea patului,atât de aproape de paradisul zâmbetului lui,incapabilă să se îndepărteze.S-au privit.

-Da,te iubesc,a recunoscut.Dar nu este numai asta.

-Asta e cel mai important.

Rachel și-a înclinat capul.Noaptea fusese o vrajă continuă,lumina zilei era suficientă însă s-o împrăștie.A ridicat prosopul pe care-l purtase și l-a prins în jurul ei.

-Nu numai dragostea este importantă.Mai sunt Laura,tata și colegiul.

Ben a sărit din pat și i-a prins umerii,înainte ca ea să mai spună ceva.Ochii o susțineau mai mult decât ar fi făcut-o mâinile.

-Dacă ne iubim,putem face ca toate lucrurile să meargă.Laura are nevoie de timp ca să mă cunoască,să se obișnuiască cu ideea că tu ești acum cu un alt bărbat decât tatăl ei.Oh,Doamne,ce încurcătură.Rachel voia să se arunce în brațele lui, voia să fugă,să se ascundă,să plângă.

Nu,voia să facă parte din viața acestui bărbat,să trăiască fericirea pe care ochii lui i-o promiteau și pe care a regăsit-o după atâta vreme.Dar îi datora Laurei adevărul.Laura,pe care egoismul ei o rănise în trecut.

-Ben,trebuie să vorbesc cu Laura.Nu pot lua o decizie acum.

A luat-o în brațe,iar Rachel și-a sprijinit capul de pieptul lui solid.Bătăile inimii lui ar fi trebuit s-o liniștească,dar nu s-a întâmplat așa.Tot ce simțea era teama că putea pierde ceea ce devenise important pentru ea în ultimele săptămâni.Teama că adevărul putea să distrugă lumea ei.

-Nu poți s-o lași pe Laura să hotărască pentru tine,a spus el.Mâinile lui îi frecau spatele,răspândind o vrajă care o trăgea mai aproape.S-a îndepărtat de el.

-Nu spun că așa va fi,a protestat,dându-i prosopul.Trebuie să vorbesc întâi cu ea,ca să-ți dau un răspuns.Lumea se învârte prea repede pentru mine acum.

-Am risipit prea mulți ani,Rachel.Nu putem pierde nici măcar o secundă.

-Știu.Degetele ei au înnodat prosopul.Ne-am mișcat foarte repede acum cincisprezece ani.O explozie de pasiune.Și...și totul în mine s-a întors.De data asta,trebuie s-o iau încet.

-Bine.A sărutat-o atât de dulce,ca o ceață care ar fi învăluit-o.S-au îmbrăcat și au pornit spre casă.

CAPITOLUL 11

De necrezut cât de repede s-au putut întoarce acasă.Cum ar trebui să-i spună Laurei despre Ben? Ce ar trebui să-i spună? N-avea nici o idee cum ar putea să înceapă.Curând,Ben a ajuns în fața casei părinților ei și astfel timpul necesar pentru ea,ca să-și aleagă cuvintele potrivite,s-a scurtat.

-Vrei să merg cu tine? a întrebat-o.

-Nu,a răspuns,deși o durea să se despartă de el.

Când Ben era departe,frica o înconjura.Trebuie s-o văd singură pe Laura.

A încercat să coboare din mașină,dar mâna lui Ben a oprit-o.

-Hei,frumoaso.S-a întors.Ochii lui erau îngrijorați.Ținte minte,te iubesc foarte mult,a spus el.

-Și eu,a șoptit ea.S-a întins,și a sărutat-o,dăruindu-i speranța,forța și siguranța că fericirea va veni.Când s-au depărtat,ea avea zâmbetul pe buze și în inimă.Totul o să fie bine,și-a spus.Ca și ea,Laura va crește,iubindu-l.

-Ne vedem diseară,la cină,a spus el.Rachel a încuviințat și a coborât din mașină.O parte din curajul ei a rămas cu Ben,restul a fost suficient ca să poată intra în casă hotărâtă.Și-a găsit mama în bucătărie.

-Bună,draga mea,i-a răspuns Jessica,răsfoind cartea de bucate.Ți-a plăcut concertul? Ce păcat că vremea ți-a stricat plăcerea.

-Da,la amândoi.Rachel a răspuns absentă.Pentru că petrecuse noaptea cu Ben,nu prea avea de ce să-i pară rău.Unde e Laura?

-Cred că e afară,a răspuns Jessica,privind pe fereastra din spate.Da,este în pavilion.Apoi zâmbindu-i: Țin minte că și tu îți petreceai vara acolo,ore întregi.

-Ai dreptate.Rachel s-a forțat să râdă,apoi a ieșit.Laura stătea întinsă pe burtă,în fotoliu,cu mâinile sub cap.Avea ochelarii de soare.Nu s-a mișcat nici când Rachel s-a așezat lângă ea.Dormi?

-M-am trezit,a spus brusc.

-Oh,e bine,a zis Rachel,deși nu era prea sigură cum să intre în subiect.Cu fiecare clipă care trecea,liniștea devenea mai apăsătoare,asemenea unui zid prea înalt care nu te lasă să vezi,și prea lat,ca să-l dărâmi.

-Ne-am distrat bine,noaptea trecută,a spus în sfârșit.Când s-a gândit însă la noaptea trecută,Rachel a simțit cum i se înroșesc obrazii.Laura nu a răspuns,a continuat să privească fix ,zidul din partea de sud a bibliotecii.Rachel a făcut o nouă încercare de a rupe tăcerea.

-Din nou,tu și bunicul ați avut dreptate în legătură cu ploaia.Laura continua să tacă,iar Rachel își frământa agitată mâinile.Cum de s-au îndepărtat atât de mult una de cealaltă,în ultimele două săptămâni? Niciodată n-au fost bariere între ele.Zâmbind curajos,Rachel s-a gândit să mai facă o încercare,cât timp va putea să reziste.

-Dacă luam în serios avertismentul vostru și-l anunțam pe Ben,aseară eram acasă.Laura s-a întors.Avea încă ochelarii la ochi,iar buzele afixau un zâmbet sarcastic.

-Hai,mami,nu fi naivă.Chiar dacă termin acum școala,știu și eu cum sunt băieții după.

-Ce înseamnă asta? a întrebat Rachel, aproape speriată de ceea ce spusese Laura. Laura s-a ridicat și și-a pus un picior gol sub ea. Cu părul care-i cădea pe umeri, părea mai mare de paisprezece ani.

-Înseamnă că toți bărbații încearcă să se distreze. Dacă nu era furtuna, doctorul Healey al tău ar fi găsit altă scuză, cum ar fi, de exemplu, că i s-a stricat mașina.

-E groaznic ce spui, a exclamat Rachel. Nu era supărată de tonul cu care-i vorbea Laura, ci pentru că avea astfel de păreri despre tatăl ei. Să știi, a adăugat, Ben nu e așa.

-Nu? Laura s-a întins și i-a luat mâna. Mami, te iubesc foarte mult, hai să privim lucrurile în față. Nu judeci bine bărbații. Chiar și David și-a dat seama și a fost îngrijorat că, după moartea lui, vei suferi din nou, pentru ce ai pățit în trecut.

Rachel începea să se înfurie.

-Ben vorbește frumos...

-Mami, este un profitor, la de la oameni tot ce dorește și apoi își vede de drum. Nu-i, pasă cine suferă. Laura vorbea cu cinism, ca un adult care avea inima sfărâmată. Durerea adâncă din vocea fetei a făcut să dispară și ultimile rămășițe de iritare din inima mamei, care și-a întors capul încet și a spus:

-Vreau ca Ben să-ți placă. Nu poți să încerci?

-Nu. Laura i-a împins mâinile, apoi s-a întors să privească grădina, având spatele rigid, așa cum îl avea întotdeauna când nu dorea să cedeze. Era tulpina care nu se înclină în fața furtunii. Toată încăpățânarea și convingerea ei tinerească erau moștenite de la Ben. De ce oare nu simțea legătura de sânge?

-E o persoană drăguță, a spus Rachel. Ține la mine, ține la noi.

-Oh, mamă, tu crezi orice auzi, de la oricine, strigă Laura ridicându-se în picioare. David avea dreptate să fie îngrijorat. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

-Trebuie să-i dai o șansă lui Ben, a insistat Rachel. Trebuie să termini cu încăpățânarea de a refuza să vezi ceva bun în el. E important, Laura.

Vrea să ne căsătorim. N-a vrut să spună asta atât de brutal, dar, oricum, pe Laura n-a șocat-o.

-Adevărat? Asta ți-a spus înainte sau după ce l-a invitat bunicul aici?

-Laura, nu admit asta. Rachel s-a ridicat îndurerată și furioasă. Aștept să-ți ceri scuze.

-Scuze? Niciodată. Dar pot să te asigur că el n-o să te mai rănească niciodată.

După asta, a ieșit din pavilion și s-a îndreptat spre bibliotecă.

-Laura, a strigat Rachel pornind după ea, dar s-a oprit imediat, pentru că nu avea nici o șansă s-o ajungă. Laura avea paisprezece ani și alerga cu picioarele goale,

Rachel avea treizeci și unu de ani și era în situația de a-și pierde sandalele. Trebuia să aștepte ca fata ei să se întoarcă acasă. Rachel s-a îndreptat spre casă. Ecoul cuvintelor furioase ale fetei îi răsuna încă în minte. A intrat în panică. Laura a promis că Ben n-o s-o mai rănească niciodată. Niciodată? La ce se referise? Nu avea cum să știe de trecutul ei. Așa era? Rachel s-a uitat în jurul campusului, dar Laura nu se vedea nicăieri. Ce trebuie să facă? Era ca o lovitură pe la spate. Era un copil rănit și înspăimântat, care va sfârși făcându-și și mai rău. Rachel nu putea aștepta acasă liniștită. Trebuia s-o găsească pe Laura cât mai repede.

După ce a băut în fugă o ceașcă mică cu cafea, Ben s-a îmbrăcat și s-a grăbit spre biroul lui din clădirea administrației. Prima întâlnire era cu trei dintre suporterii doctorului Dupres, din consiliu, și cu puțin noroc ar putea să-i convingă să-i ofere o șansă, ca președinte. De mult noroc avea nevoie însă mai târziu.

A regăsit-o pe Rachel, a făcut-o să-l iubească din nou. Voia să se mărite cu el? În legătură cu Laura, nu avea nici o îndoială că și ea va fi alături de ei. Cu toate că acum era pe o pistă greșită, Laura era un copil drăguț care, imediat ce se va obișnui cu ideea unui nou tată își va reveni. A deschis ușa biroului și a rămas surprins. Laura și secretara lui se certau de zor. Helen, l-a văzut prima.

-Oh, doctore Healey, a scâncit ea, bucuroasă că e salvată. Această tânără a cerut să vă vadă. Poate o să vă creadă pe dumneavoastră că aveți o zi foarte încărcată.

El i-a zâmbit Laurei.

-Sunt sigur că am timp pentru ea. Cred că am câteva minute libere înainte de întâlnirea cu consilierii. Gura Laurei era severă și nu a schițat nici măcar o intenție de a-i zâmbi și ea. Cu ochelarii de soare la ochi, avea un aer tensionat și supărat. Inima lui Ben a început să bată mai repede. Nu s-a așteptat ca Laura să fie de acord cu căsătoria, dar nici să aibă o atitudine atât de negativă.

-Intră în birou, Laura. Când a închis ușa, în cameră s-a lăsat o liniște insuportabilă. Vrei să bei ceva? Limonada? Sifon?

-Nu, mulțumesc. S-a așezat într-un scaun mare, în fața biroului. Ben a urmat-o, așezându-se la biroul lui.

-Ce mai faci?

-Bine, mulțumesc, a replicat ea, deși se vedea clar că nu era așa. Mâinile ei au strâns brațele scaunului. Era ca un arc comprimat, gata să sară. Ar fi vrut ca ea să-și scoată ochelarii, să-i poată vedea ochii. Nu era capabil să afle ce-o deranjează, dacă avea la ochi două reflectoare. Pentru că ea nu spunea nimic, a întrebat-o Ben:

-Cu ce te pot ajuta? Ea s-a uitat mult timp la covor și la degetele de la picioarele ei goale,apoi și-a ridicat privirea.

-Este vorba de seara aceea,când bunica te-a invitat la cină și a spus că ai mai fost pe aici.

-Bunica? a repetat Ben încet.Laura era la fel de drăgălașă și caldă ca și Rachel. Da,am stat o vară aici,la unchiul meu,care pe atunci era decan.Un fel de vicepreședinte.

-Știi ce înseamnă decan,a spus ea rece.

-Iartă-mă.Râsul lui a dispărut.Laura adusese în cameră o tensiune care-l apăsa, încercând să-i înlăture orice șansă de a colabora cu ea.

-A fost acum cincisprezece ani? a întrebat ea.Gura ei era ca o linie dreaptă și Ben a simțit că situația devenea foarte serioasă.

-Cred că da.

-Cum poți să spui-cred că da? Au fost cincisprezece ani sau nu?

Ben și-a încruntat sprâncenele dese și s-a forțat să nu comenteze.Putea să-i răspundă la întrebări și să-i înlăture grijile,dacă ar fi știut la ce se referă.

-În regulă,au fost cincisprezece ani.Și ce-i cu asta?

-Ai...A ezitat,apoi,luând o gură de aer a întrebat: Ai cunoscut-o pe mama mea,atunci? Deveni nervos.Ce legătură avea asta cu căsătoria?

-Da,într-un fel.

-Ai făcut ceva cu ea?

-Se poate.Cincisprezece ani înseamnă mult,Laura.E foarte greu să-mi aduc aminte tot ce am făcut în vara aceea.

-Ieșeați împreună? Ce fel de întrebări erau astea,pe pentru o fată? Dacă și-ar scoate măcar ochelarii.A luat un creion și l-a învârtit între degete.

-Sunt lucruri pe care nu le țin minte.Altele sunt...personale.

-Câteodată lucrurile personale nu rămân lucruri personale!

Nervos,a prins creionul cu ambele mâini și a spus:

-Laura,nu cred că...Ea și-a scos ochelarii,dar ochii ei nu erau violeți,cum se așteptase Ben,ci verzi-albaștri și acuzatori.Ochi verzi-albaștri plini de lacrimi.

-Laura!exclamă el,dar nu înțelegea ce voia fata și ea nu era în stare să-i explice.

Și-a prins pâinile de marginea biroului și i-a aruncat în față cuvinte pline de ură:

-Știi totul despre tine.Știi cum ai chinuit-o pe mama acum cincisprezece ani,dar nu se va mai repeta.Ochii ei îl vânau, străluceau și erau-plini de durere.Îi erau foarte familiari.

-Laura,te rog.El avea nevoie de timp,ca să înțeleagă gândurile de necrezut ce-i treceau prin cap.

-Mă obișnuisem cu gândul că te voi întâlni într-o zi,a continuat ea.Mă obișnuisem să cred cât de minunat ar fi să formăm o familie,dar m-am înșelat.

Ben a ocolit biroul și a ajuns lângă ea.

-Laura,ce vrei să spui? S-a uitat în ochii ei plini de ură.

-Am spus că o dată e suficient.Ai rănit destui oameni,aici.Du-te și lasă-ne în pace.Știa adevărul.Știa prin ce durere trecea Laura și prin ce temeri trecuse Rachel,pe pentru că și inima lui suferise.Dar nu putea crede.A luat-o pe Laura de umeri și a întors-o spre el.Parcă privea în propriii ochi.

-Sunt tatăl tău? Ea și-a întors privirea pentru că atingerea lui o ardea.

-Nu! N-am avut tată până la patru ani,când mama s-a măritat cu David.N-a avut pe nimeni nici unul dintre noi.El se simțea de parcă fusese lovit cu piciorul în stomac.Plămânii lui uitaseră să respire.De ce nu i-a spus Rachel? Durerea Laurei o reflecta și pe a lui.Ar fi vrut s-o mângâie,s-o aline,dar se temea de reacția ei.

-N-am știut,Laura,a spus încet.

Lacrimile curgeau pe fața ei,dar nu le băga în seamă.Supărarea curgea liberă.

-Am locuit cu o verișoară,până a terminat mama școala.Tu unde erai când ea încerca să facă o familie? Vocea Laurei era plină de amărăciune.Te-ai dus la colegiu,ai călătorit în întreaga lume și te-ai distrat.

-Laura,trebuie să mă crezi.N-am știut.

-Mama ți-a scris și ți-a spus.El a mângâiat-o pe cap.

-N-am știut.M-aș fi întors,dacă aș fi știut.

-Sigur,a spus ea sarcastic.Dacă ți-ai fi amintit numele ei.Asta a fost.Fusese rănit,dar nu se putea da toată vina pe el.A prins-o din nou de umeri.

-M-aș fi întors într-o secundă,dacă aș fi știut de tine.Am iubit-o pe mama ta și încă o iubesc.

-Nu știi ce înseamnă dragostea,a spus Laura hohotind de plâns.Nu știi decât să rănești.L-a împins și a ieșit din birou alergând.Încet,Ben a mers spre ușă.Pășii lui erau grei,durerea îi apăsa sufletul.De ce nu i-a spus Rachel? Unchiul lui știa unde era el în orice moment.Ea putea să-l găsească,dacă voia.

Pașii lui se grăbeau pe măsură ce furia creștea.De ce nu i-a spus acum? Cu siguranță că,în ultimele două săptămâni,ar fi putut găsi un moment să-i spună,dacă ar fi vrut.În acel moment,Ben a ieșit din birou trântind ușa.A trecut pe lângă Heien și s-a oprit în hol.

-Doctore Healey,a strigat Heien.Întâlnirea dumneavoastră,consilierii așteaptă...

De ce Rachel nu i-a spus? Avea dreptul să împartă cei cincisprezece ani,dacă nu cu amândouă,măcar cu Laura.Era fata lui.

Cuvintele îi cântau în inimă și-i bubuiau în creier.De ce nu i-a spus?

Tocmai când el traversa podeaua vestibulului, din clădirea administrației, Rachel a intrat în grabă, prin ușile duble ornamentale.

-Oh, Ben, a strigat ea. Ai văzut... S-a oprit. Laura a fost aici, nu-i așa?

De ce nu mi-ai spus? a vrut el să zică, dar întrebarea a rămas în mintea lui. Putea să aștepte, s-o lase pe Rachel să-i explice.

-A fost aici, acum câteva minute. A aruncat o bombă și a plecat.

Rachel i-a cercetat fața, iar el și-a păstrat-o nepăsătoare. Întotdeauna și-a ascuns sentimentele față de toată lumea, în afară de Rachel. Se pare că ea nu reușise să-i vadă tulburarea din inimă.

-Era supărată?

-Hai să spunem că sentimentul a fost reciproc.

-Oh, Ben. I-a atins mâna cerșind căldura și înțelegerea lui, dar el n-a putut să spună nimic. Atunci, Rachel și-a retras-o.

-A spus unde se duce? a întrebat, uitându-se la el cu îngrijorare, apoi prin vestibulul pustiu. El a scuturat capul, l-a putut vedea teama că nu știe ce hotărâre să ia: să se duce după Laura sau să rămână să-i vorbească. Numai Rachel avea puterea să-i unească, să formeze o familie, și numai ea trebuia să aleagă.

-Ben, trebuie s-o găsească. E doar un copil și era așa de supărată...

-Înțeleg, a spus el încet. Brusc, a realizat că Rachel nu are nevoie de el. N-a avut nevoie în trecut când era însărcinată și nu avea nevoie de el nici acum, s-o ajute să-și găsească fata. Fata lor. O va face singură, așa cum dorea. N-a spus nimic și ea s-a întors spre ușă. S-a întors și el încet spre birou. Mai era un singur cadou final pe care putea să-l ofere, înainte de pleca.

-Poftește-l pe George Wickursham, i-a spus lui Helen.

Rachel a ieșit din clădirea administrației. Trebuie să iau cea mai bună decizie, și-a spus. Singura, îl iubea disperată pe Ben, dar Laura era copilul ei. Orice a făcut Laura a făcut pentru că era un copil rănit, necăjit și încurcat. Și asta doar pentru că mama ei, s-a gândit că se poate juca cu adevărul.

De ce nu i-a spus Laurei de Ben, când a întrebat-o pe drum? De ce nu i-a spus când s-a întâlnit cu Ben? Din dorința de a păstra tot ce iubea mai mult, i-a făcut să sufere. A făcut ca fata ei să trăiască o stare de agonie.

S-a uitat peste tot. În clădirea sindicatului studenților, pe terenurile de tenis, în bibliotecă. *Science Hall* era deschis, iar mirosul de podele spălate cu detergent a făcut-o să se grăbească să urc, scările. Laura nu era nici acolo. Portarul nu văzuse pe nimeni toată dimineața. A încercat și *Le Fine Arts Building* și *Social Sciences Building* dar toate erau încuiate.

S-a întors acasă, sperând ca Laura să fie acolo.

-Nu, n-am văzut-o toată dimineața, a spus mama ei. De când te-ai dus după ea în pavilion. S-a întâmplat ceva, dragă?

-Ne-am certat. Putea să vină pe altă ușă și tu să nu știi?

-Presupun. Jessica a ajutat-o să caute în toată casa. Asta l-a trezit pe Robert care a venit în hol să vadă ce se întâmplă.

-Ce este? a întrebat.

-Laura și Rachel s-au certat, iar fata a dispărut. Du-te și te culcă, dragă.

Rachel era obosită de toate minciunile, decepțiile și jumătățile de adevăr. Laura și Ben știau. Trebuie să știe toată lumea.

-Laura a aflat că Ben e tatăl ei, a spus. Tăcerea i-a înconjurat. Părinții s-au uitat la ea, fără să spună un cuvânt. Numai ceasul bunicului se auzea din hol, ticăind.

-Nu s-a bucurat, a adăugat Rachel, cuvintele ei străpungându-le inimile.

-A fost Healey? a strigat tatăl ei. Fiul unui.... Furia lui era mai mare decât în ziua când l-a anunțat că era însărcinată. Și a avut curajul să se întoarcă aici, ca și când nu s-a întâmplat nimic!

-Tată, n-a știut, a spus Rachel repede, regretând că a fost sinceră, i-a atins mâna ușor, sperând să-i liniștească, i-am scris la colegiu, dar era la marină.

-Nu e bine...

-Robert! Vocea Jessicai era ascuțită. Acum e important s-o găsim pe Laura. S-a întors spre Rachel și, privind-o cu blândețe, a spus: Ai căutat-o peste tot? Ai încercat și la Forrester?

-Nu, am uitat de ei. Laura nu prea e apropiată fetelor, dar trebuie încercat și acolo.

-Mă duc să dau telefon, a spus Jessica, îndreptându-se grăbită spre bucătărie.

Rachel a rămas cu tatăl ei. S-a uitat cu greu la el, apoi în podea.

-Tată, a fost mai mult greșeala mea. Știam ce fac. Oricât de grei au fost acei ani, dacă aș fi avut de ales, aș fi făcut altfel. O iubesc prea mult pe Laura.

-Aș vrea să...

-Familia Forrester n-a văzut-o azi, a spus Jessica, aruncându-i lui Robert o privire scurtă. Apoi s-a întors spre Rachel, precizând: Cred că a părăsit campusul.

Doamne, putea fi oriunde. Dubuque nu era prea mare, dar te puteai pierde în el.

Și-a dus mâinile la obraji, încercând să se gândească mai bine. Unde se putea duce Laura? S-o fi învârtind fără țintă sau a fugit într-un loc anume? Avea creierul blocat.

-Iau mașina și mă învârt prin jur, poate descopăr ceva.

-Noi vom aștepta aici, i-a spus mama ei. După o jumătate de oră de căutări inutile era înnebunită. Unde dispăruse? Nu erau multe locuri pe care Laura le cunoștea,

pentru că venise de puțin timp în oraș.Campusul,zona magazinelor și *Eagle Point Park*.Bineînțeles,și-a zis Rachel,în parc trebuie să fie.

A întors mașina spre parc,aflat în partea de nord a orașului,așteptându-se s-o întâlnească pe Laura în locul unde se opriseră în prima zi.Nu a găsit-o,dar Rachel a ieșit totuși din mașină,să se uite în jur.Simțea că Laura era acolo.A mers încet pe malul fluviului,pe lângă cei care veniseră la picnic.Amintirile au învăluit-o,încercând să-i distragă atenția,s-o amăgească cu iluzica că minciunile ei nu puteau răni pe nimeni.Acum,știa mai bine.

Cărările se despărteau.A ales-o pe cea care mergea în interiorul parcului,pe lângă adăpostul amenajat pentru picnic.Mai avea de trecut un deal și gata.Iată grotă,unde acum câțiva ani se ascundea cu Ben.Laura stătea pe peretele de piatră,plângând cu capul pe genunchi.Rachel s-a apropiat și i-a înconjurat umerii.

-Bună,iubito.Laura,cu ochii ei frumoși de tigru,scăldați în lacrimi,a privit-o.

Când a văzut că Rachel nu era supărată,s-a aruncat în brațele ei,plângând în hohote.

-Îmi pare rău,mami,am fost groaznică.

-Nici eu n-am fost mai grozavă,a spus Rachel încet.

-Trebuia să te las pe tine să-i spui.

-Am avut atâtea ocazii s-o fac,draga mea.Îi mângâia părul,cu mișcări lungi și tandre.

-Atâtea ocazii pe care le-am ratat.

-Nu,nu-i așa.I-ai scris când ai știut că ești însărcinată.Rachel i-a zâmbit.

-Dar el n-a găsit scrisoarea.Am crezut că a plecat la *Dartmouth*,abia săptămâna trecută am-aflat că renunțase la școală și se înrolase la marină.

-Pentru o clipă,zgomotul pădurii le-a înconjurat și au ascultat păsările ciripind și vântul prin frunze.

-De ce nu i-ai scris la rudele lui? a întrebat Laura.

-Unchiul lui lucra cu bunicul tău și mi-a fost frică să dau o scrisoare pentru Ben oricui mă cunoștea.

-Crezi că bunicul ți-ar fi deschis scrisorile? Rachel a râs.

-Nu mă gândeam la nimic,mi-era numai frică,în timp ce Laura a încercat să se liniștească,s-a făcut din nou liniște.

-Ben e supărat?

-Nu știu,dar are tot dreptul,să fie.Am făcut atâtea greșeli.Rachel i-a întins o batistă să-și șteargă obrajii.

-Cum ai aflat? a întrebat când Laura și-a mai revenit.Fata a ridicat din umeri.

-Nu știu, în primul rând, ochii lui. Apoi mi-ai spus că tatăl meu și-a petrecut vara aici, la rudele lui, și asta mi-a spus-o și el. Știa că bunicul nu te lăsa să te întâlnești cu cineva. Cât timp a povestit, Laura și-a plimbat degetele pe marginea aspră a pietrei. N-a privit în ochii mamei sale.

-Dacă știai, a întrebat Rachel, de ce nu-ți plăcea? Parcă la început voiai să-l găsești. Mult timp, Laura n-a spus nimic. Râsul unui copil ce se juca undeva a răzbit printre copaci, până la ele. Păsările cântau și se chemau. O veveriță a trecut în fugă prin fața grotei, apoi a sărit într-un copac.

-El nu mă cunoștea. E ciudat, dar aș fi vrut ca el să știe că sunt fata lui. Vocea ei exprima teama unui copil care căuta ajutor.

-Ce-ar fi crezut el? Știi că nu l-am căutat niciodată, a spus Rachel.

-Știam că este tatăl meu, a spus Laura, cu o voce groasă. Trebuia să mă cunoască.

-Oh, Laura. Rachel a tras-o în brațele ei și a strâns-o plângând în hohote, cu ochii închiși. Asta n-are niciun sens.

-Știu, dar doream asta foarte tare, a forșat Laura. Și pe urmă, când ne-a povestit de călătoriile lui și ne-a spus cât de mult s-a distrat, am simțit că înnebunesc. Nu-i păsa de loc. Un nou val de plâns a urmat și Rachel a lăsat-o să se descarce.

-Iubito, n-a vrut să te rănească. Nu avea cum să știe. Am inventat multe minciuni, care să ne protejeze.

-Știu. Cel puțin mintea mea știa asta. Rachel a râs.

-Așa cum creierul meu mă avertizase să va spun adevărul și eu nu știam cum s-o facă.

-Am rezolvat eu această problemă, a spus Laura. Rachel a râs din nou și soarele i-a inundat inima.

-E amuzant că ai venit tocmai aici, a spus ea, uitându-se în grotă. Arăta mai mult murdară și incomodă decât romantică. Aici veneam cu Ben.

-Știu. Rachel a fost surprinsă.

-Ai o memorie fantastică.

-Mami, a fost singurul loc din parc pe care Ben l-a menționat, a spus Laura, precipitat. N-a fost prea greu să țin, minte. Rachel a luat-o pe după umeri și au pornit spre mașină.

-Trebuie să fii mai atentă față de ce am să spun în preajma ta.

Laura a râs. S-au întors acasă în liniște, dar, când a pășit înăuntru, ea a ezitat.

-Bunicii știu? Rachel a încuviințat.

-Bunicul s-a înfuriat? A sperat mereu că nu va fi nevoită să vadă frica în ochii fetei sale.

-Da, a fost foarte supărat.

Nu mai aveau de ce să aștepte și,ca s-o încurajeze pe fiica ei,Rachel a deschis ușa din spate zâmbind.

-Tu ești,Rachel? Mama ei veni repede în bucătărie.Ai găsit...

Când a văzut-o pe Laura timidă,în spatele lui Rachel,s-a dus și a strâns-o în brațe.

-Slavă Domnului! Dar știi că ne-ai speriat.Ce ți-a trecut prin minte să fugi așa? În timp ce Jessica o dojenea,din ochii lor cădeau lacrimi fierbinți.

-Jess,Rachel a găsit-o?

Când bunicul a intrat în bucătărie,Laura s-a depărtat.Atmosfera era încărcată de o tăcere dureroasă.Laura îl privea fix.Ochii lui erau întunecați și Rachel n-a putut să-și dea seama dacă erau așa din cauza furiei sau a durerii.

CAPITOLUL 12

-Te rog,bunicule,nu mă urî,a spus Laura.Curajul a părăsit-o și din nou lacrimile au început să-i curgă râuri pe obrajii murdari și aprinși.Robert s-a întors și a tras-o pe Laura spre el.Hohotele ei de plâns s-au înăbușit în cămașa lui.

-Nu te urăsc,iubito.Nu urăsc pe nimeni,a spus el.Un nou val de lacrimi i-a cuprins pe toți.Cu toată înțelegerea pe care i-o arăta tatăl său,trebuia să vorbească cu Ben.Trebuia să fie sigură că și el va înțelege.

-Mamă,a început Rachel,dar a fost întreruptă de telefonul și de clopoțelul de la ușa din față,care au sunat în același timp.L-a recunoscut pe bătrânul încărunțit,șeful consiliului de administrație al colegiului.

-Intrați,domnule Wickursham.

-Mă bucur să te văd,Rachel.Tatăl tău este liber? Nu vreau să-l deranjez,dar este foarte important.Zăpăcită de vocea lui agitată,Rachel a încuviințat.

-Da,desigur.Mă duc să-l chem.A vrut să-l conducă în biroul tatălui ei,dar și-a adus aminte repede că acum era biroul lui Ben,așa că s-a oprit.Apoi l-a invitat în salon.Mă întorc imediat,a spus,și s-a grăbit spre bucătărie.Lacrimile se opriseră, iar Laura și bunicii ei stăteau ținându-se de mână.Și,când a intrat Rachel,și-au ridicat privirile.

-Tată,domnul Wickursham vrea să te vadă,spune că e urgent.

Surprins,Robert a luat-o și pe Laura cu el.

-Unde merg eu,merge și familia mea.Împreună cu mama sa,Rachel i-a urmat.

-Era Ben la telefon,i-a spus Jessica.S-au oprit.

-A vrut să vorbească cu mine?

-Voia să știe dacă am găsit-o pe Laura.Era și el îngrijorat.

Rachel și-a înlăturat durerea și a încuviințat.Bineînțeles că și el era îngrijorat.

Au intrat amândouă în salon.Domnul Wickursham nu și-a arătat nedumerirea că trebuie să vorbească în fața întregii familii.Mesajul lui a fost scurt:

-Doctorul Healey a demisionat.

-Ce! a strigat Rachel.

-Asta înseamnă că părăsește postul? a întrebat Laura.

Domnul Wickursham a aprobat.

-Îți returnează locul,Robert.

-Dar bunicul nu-l dorește!Cu ochii plini de afecțiune,bunicul a înfruntat-o.

-Pot să vorbesc și singur,domnișoară.Nu sunt încă neputincios.S-a întors către George.Nu vreau slujba asta.Știu mai bine ca oricine ce înseamnă ea,dar nu mai pot să fac față.Nu mi-a plăcut că m-ați trimis la păscut.

-Doctorul Healey a spus că administrația vrea ca tu să te întorci, așa că el se retrage pentru binele școlii.Am încercat să discut cu el,dar era foarte hotărât.A zis că e timpul să plece.

-E numai greșeala mea,bunicule,a șoptit Laura,fiind pe punctul de a plânge din nou.

-Nu spune prostii,a certat-o el.Sigur că Laura spunea prostii,s-a gândit Rachel.

Dacă era greșeala cuiva,atunci era a ei.Trebuia să-i spună lui Ben adevărul cu mult timp în urmă.Dacă este cineva vinovat,atunci ea este acea persoană.

-Mă duc să vorbesc cu el,a spus ea.S-au întors cu toții spre ea și a simțit cum se înroșește.Colegiul are nevoie de el.O să-l fac să înțeleagă asta.

Frumoase cuvinte,dar oare cum putea să facă ce-a spus? s-a întrebat cu tristețe Rachel,intrând în campus.În clădirea administrației era liniște.Pășii îi răsunau pe treptele de marmură din vestibulul imens și pustiu.Era liniște și întuneric.S-a îndreptat spre dormitorul în care Beh își avea temporar reședința.Era pustiu peste tot,dar,când a deschis ușa de la primul etaj,a auzit zgomote la capătul Holului.El era acolo.Curajul a ajutat-o să se miște.Se apropia din ce în ce mai mult de camera lui Ben și uitase deja cuvintele pe care voia să i le spună.S-a oprit la ușa apartamentului pentru consultații.El era în dormitor,dincolo de sala de așteptare.

-Bună,a spus ea.Împacheta,i-a aruncat o privire în fugă.

-Bună.

-Eram civilizați cândva,a spus ea,intrând în dormitor.În cameră era o mobilă obișnuită,fără personalitate.Nici o urmă a trecerii lui Ben pe acolo.

-De ce să nu fiu civilizat? a întrebat el,cu amărăciune.Este Era civilizației,nu-i așa? El a ridicat de pe pat un teanc de șosete și le-a pus în valiză.Ciudat,lui Rachel i-au dat lacrimile pentru că el nu aparținea nimănui,nu avea pe nimeni

care să-i adune șosetele și care să aibă grijă de el.Și-a adus aminte de singurătatea lui și de sentimentul de izolare care-l stăpânise,cu care trăise în trecut,și a simțit durerea mai adânc.N-a dorit,dar,din păcate,l-a rănit exact acolo unde era mai vulnerabil.

-Ben,îmi pare rău,a spus ea simplu,el continuând să stea cu spatele.Apoi a intrat în baie.Rachel a putut auzi zgomotul sticlelor pe care le strângea.

A căutat cuvintele magice care să-l facă să înțeleagă,dar n-a găsit nici unul.

Atunci s-a apropiat de teancul de șosete și a încercat să le împerecheze.

-Ce naiba faci? a strigat el.Rachel și-a ridicat capul și a văzut că ochii lui erau plini de furie,nu era nici o urmă de dragoste în ei.

-Șosetele tale,a spus ea,luând încă o pereche,dar i-a fost smulsă,brusc,din mână.

-Vrei să termini? a strigat el,aruncând prin-cameră teancul de șosete care au aterizat lângă ușă.Vrei să lași naibii lucrurile așa? N-am nevoie să fie perechi.

Urăsc lucrurile curate,călcate și așezate.Furia lui a dispărut,la fel de repede cum a izbucnit.A urmat o tăcere lungă,timp în care s-au privit.Ochii lui erau plini de durere.Și-a întors privirea și s-a trântit în pat,cu capul în mâini.

-De ce nu mi-ai spus? a scâncit el.

-Am încercat.Agonia o istovea,dar vocea îi era liniștită și aproape sub control.

Ți-am scris la școală,imediat ce am fost sigură că eram însărcinată,dar n-am primit nici un răspuns.A privit-o.

-Nu mai eram acolo.Rachel a ridicat din umeri.Era foarte tulburată și,ca să se liniștească,s-a îndreptat spre fereastră,de unde putea privi în voie pacea campusului.Pentru a-i povesti lui Ben totul,trebuia să treacă din nou prin clipele de spaimă și durere ale acele zile.Și-a strâns mâinile,încercând să-și oprească tremurul vocii.

-Știu că acum,dar apoi...

-În fine,nu știam ce să cred.Tot ce știam era că nu mi-ai răspuns.Ai primit scrisoarea și ai aruncat-o la coș,necitită? Ai citit-o,dar nu ți-a păsat?

-M-aș fi întors,dacă aș fi știut.

-Acum știu.

-Trebuia să iei legătura cu mine,prin unchiul John.

-Și asta știu acum,l-a aprobat ea.El a sărit în picioare.

-Hai,lasă,nu erai așa naivă la șaisprezece ani.Nu voiai să te încurci cu mine.

-Pentru Dumnezeu,Ben,a strigat ea.Aveam șaisprezece ani.Eram însărcinată și speriată îngrozitor.Și de fapt pe tine nu te-a interesat,mi-ai întors spatele.Nu mi-ai scris niciodată,n-ai luat legătura cu mine.Nu știam ce să fac.

A făcut un semn spre ea,apoi și-a trecut degetele prin păr și s-a îndepărtat.

-Asta nu explică tăcerea ta. Vocea lui era mai calmă, dar persista amenințarea. De ce nu mi-ai spus nimic în ultimele două săptămâni?

Rachel a înghițit cu greu și și-a privit mâinile care aveau degetele înțepenite.

-Am încercat. La asta mă gândeam de câte ori eram împreună. Trebuie să-ți spun? Cum trebuie s-o fac? Apoi tata a fost supărat pe tine, au apărut problemele cu consiliul și mi s-a părut că niciodată nu va veni timpul potrivit,

-Timpul nu este niciodată potrivit, a spus el. Și așa, ai mai tras de timp, ca să nu știu de fata mea.

-Ne-am înșelat cu toții, Ben. Toți am suferit din cauza deciziilor mele: tu, eu, Laura. El s-a întors s-o privească. Ochii lui, vocea lui erau pătrunzătoare.

-Dar nu și David. Rachel îl iubea pe Ben, dar erau și limite peste care nu se trecea.

-Te rog, David a fost bun cu noi. Nu știu dacă ne-am fi descurcat fără el.

Urăște-mă, dar pe el nu-l urî. Nu-l învinovăți pentru greșelile mele.

Ben s-a întins spre biroul lui și a început să strângă ciorapii, așezându-i în valiză. Asta avea o semnificație groaznică pentru ea.

-Te gândești încă să pleci, nu-i așa? De frică, gura ei se uscăse.

-Ce motiv aș avea să rămân? Laura mă urăște, tu n-ai nevoie de mine, iar colegiul îl vrea pe tatăl tău. Pentru mine e clar. A deschis un sertar și a tras afară un teanc de cămăși curate.

-Nu sunt acelea adevăratele motive, a spus ea, așezându-se pe un scaun deoarece picioarele nu-i mai susțineau corpul care tremura. Pleci pentru că nu poți să mă ierți. De ce nu recunoști că așa este? El a lăsat cămășile să cadă pe pat și a înfruntat-o.

-Iertarea nu este o soluție. Adevăratul motiv este că tu nu ai nevoie de mine. N-ai avut niciodată și nici nu vei avea. Ea s-a ridicat.

-Ben, nu e adevărat. Te iubesc.

-N-ai nevoie de mine. S-a întors și și-a continuat împachetarea cămășilor, fără să-l intereseze lacrimile care-i curgeau ei pe obraji. Ea le-a înlăturat nervoasă.

-Știi că nu e adevărat. N-am fost niciodată mai fericită ca în ultimele două săptămâni cu tine.

-Dar tot n-ai nevoie de mine. După ce a pus cămășile în valiză, a mai verificat baia o dată. Când n-ai știut unde era Laura, te-ai dus s-o cauți singură. Nu m-ai rugat să te ajut.

-Dar sunt obișnuită să fac lucrurile singură.

-Asta am vrut să spun. A închis valiza, a încuiat-o, apoi a așezat-o pe podea lângă pat, unde mai era o valiză.

-Deci asta e tot? a întrebat ea.Lacrimile au început din nou să-i cadă,dar nu le-a băgat în seamă.Tu chiar vrei să ne părăsești din nou?

-Aș vrea să țin legătura cu Laura,nu pentru că ar vrea ea.Poate pot să vă ajut financiar.

-Da,absența tatălui este foarte obișnuită astăzi.

-A fost alegerea ta,a spus el.

-Dar acum este a ta.Acum,tu ești cel care a ales să ne părăsești pe mine,pe Laura și școala.

-Laura nu se va supăra.El a deschis debaraua.Cu excepția unei perechi de pantofi,era goală,i-a pus într-o cutie.Poate ar vrea să mă ajute să-mi încarc mașina.

-Greșești.Are nevoie de tine.A fost rănită pentru că tu nu vedeai că este fata ta.

El și-a luat ceasul și lampa de birou și le-a pus într-o cutie.

-Și colegiul? Presupun că o să-mi spui că administrația a votat din nou și mă vor înapoi.

-Tatăl meu nu vrea postul.Nu-i venea să creadă.

-Nu voia să plece,dar și-a dat seama că nu se putea descurca.

Ben i-a aruncat o privire adâncă,dureroasă și îngrijorată.

-Dacă aș ști că mă iubești și ai nevoie de mine,măcar un pic din cât te iubesc eu și am nevoie de tine,aș rămâne.Pentru prima dată,Rachel a văzut o licărire de speranță și aceasta a încălzit-o.

-Recunoști că mă iubești?

-Bineînțeles că te iubesc,a spus el,aproape impacientat.Te-am iubit mereu.De aceea mă doare așa de tare să văd că nu ai nevoie de mine.

-Atunci,cum poți fi fericit dacă pleci?

-Cum pot fi fericit dacă stau și nu sunt o parte din viața ta?

Voia să țipe,să-l scuture,să-l oblige să creadă că ea îl iubea.

-Ben,ne învățăm în cerc.Dar el nu asculta.Și-a ridicat cutia și s-a mai uitat o dată în cameră.Trebuia să-l oprească.Dacă nu făcea repede ceva,el și-ar fi luat bagajele și ar fi ieșit pe ușa aceea.Cheile de la mașina lui erau lângă ea,pe birou.Le-a luat repede.

-Hai să nu ne jucăm,Rachel,a spus,apucând-o de mână.

-N-am să te pierd din nou,a zis ea,și s-a întors spre fereastră.A împins puțin și aceasta s-a deschis.

-Rachel!A dat drumul cheilor care,cu o plescăitură de satisfacție parcă,au căzut în fântână,între Adevăr și Cunoaștere.

-Asta nu schimbă nimic,a informat-o Ben,părăsind încăperea.

-Te iubesc,a strigat,alergând prin hol după el.Vocea ei a răsunat în liniștea înconjurătoare,dar nu l-a oprit.Am nevoie de tine.Și Laura la fel.De data asta,n-o să scapi așa ușor,Benjamin Healey.Când ea a ajuns la fântână,el era deja descălțat,cu ciorapii scoși.

-Am uitat cât de drăgălașe sunt picioarele tale,a chicotit ea.El a privit-o crunt și și-a ridicat pantalonii.Ea și-a scos sandalele și a sărit în fântână,înainte lui.Apa era caldă.S-a mișcat cu atenție.

-Ce ai de gând să mai faci de data asta? Să cauți cheile?

-E o idee!El n-a zâmbit.Ea căuta cu atenție.Și Ben era în apă,dar ea trebuia să găsească prima cheile.

-Eo prostie,a murmurat,căutând pe fundul fântânii.

-Arăți caraghios.Cu cămașă,cravată și pantaloni suflecați.Dar drăgălaș.

-Rachel! a averitzat-o el.Ochii ei au observat ceva aproape de Onoare și s-a repezit acolo.

-Sunt cheile,a spus el.Le vezi,nu-i așa? Venea spre ea.Cum putea să-l oprească să i le ia? s-a întrebat.Erau prea mari ca să le înghită,așa că singurul lucru pe care-l putea face era să stea pe ele.Apa i-a învăluit pieptul,iar în spate îi curgea pe gât din urna Onoarei.

-Rachel,dă-mi cheile.

-Ia-le dacă le vrei.

-Rachel! a zis privind-o cu neîncredere,i-a zâmbit inocent.

-E adevărat că stau pe ele.Dacă le vrei,ia-le și pleacă.

El s-a apropiat mai mult.Un pas,doi și era lângă ea.A mai făcut un pas,apoi a început să caute cu mâna prin apă.Ea i-a prins mâna și l-a împins.Picioarele i-au alunecat și a căzut.Mâinile i-au mai atenuat căderea,însă fața și pieptul erau ude learcă.Apa s-a împrăștiat în jurul lui și ea zâmbea.

-Bună,i-a spus,în timp ce el se ridica scuipând.

-Rachel,care e scopul tău? Era ud learcă și nu era așa supărat,cum ar fi trebuit să fie având în vedere că îmbrăcămintea nu o mai putea purta și Adevărul își răsturnase mâna pe umărul lui.Apa reușise să-i înlătore durerea și supărarea.

-Știu ce se întâmplă cu cei care se bălăcesc în fântână,a șoptit ea.

Un zâmbet ușor i-a înflorit pe buze.

-Nu ne bălăcim.

-Suntem mai presus de asta,deci suntem mai mult decât îndrăgostiți.

Ochii lui erau triști și atunci ea s-a apropiat de el în genunchi.

-Ben,te iubesc,a spus,mângâindu-i fața cu mâinile.Am făcut multe greșeli în trecut,dar tu ești totul pentru mine.Nu-mi pot imagina să trăiesc fără tine.

Până să ne întâlnim, vedeam în Laura multe părți din tine-ochii, încăpățânarea ei. Iubind-o pe ea, te iubesc pe tine. Acum, că te-am găsit, nu mă pot mulțumi numai cu amintiri. Am nevoie de tine, în mine, lângă mine. El a ajuns la picioarele ei.

-Aș vrea să te cred. Aș da tot ce am să fiu-în stare să pot să te cred.

Ea a sărit din apă, simțind pumni în spinare.

-Fir-ar să fie, Ben. Te duc să-mi cunoști părinții. Ce mai vrei?

Dintr-o dată, ochii i-au strălucit, iar fața i s-a destins într-un zâmbet larg. A strâns-o lângă el.

-Nu prea știu cum, dar mă voi gândi.

-Nu-ți forța norocul, băiete, a murmurat ea, zâmbind de satisfacție pentru că a reușit să-i apropie capul de al său. Buzele lor s-au unit, iar mâinile lui au tras-o mai aproape. Ajunsesse în paradis. Gura lui era însăși dragostea, atingerea lor promiteau fericirea pe care urmau să-o împartă.

-Nu știu, bunicule, s-a auzit vocea Laurei. Mi-e rușine, știu că în fântână asta nu este permis să se bălăcească cineva. Ben și Rachel s-au despărțit repede. Cât timp s-au întors spre Laura și bunicul ei, mâinile lor au refuzat să se desfacă. Rachel a simțit cum Ben se încordează. Nu înțelegea motivul îngrijorării lui. Mâna ei a coborât și i-a prins mâna, apoi au ieșit pe marginea fântânii.

-Tată, l-ai cunoscut pe doctorul Healey? Este noul președinte al colegiului.

Tatăl ei s-a înclinat solemn de parcă era la o întrunire oficială și Ben nu avea costumul ud.

-Sunt încântat să vă cunosc și mândru să vă iau locul.

-Deci ai renunțat la prostii? a întrebat Robert, uitându-se direct la Ben. Dacă nu te superi, aș putea să mă ocup de educație la o clasă sau două, am și eu câteva programe și mi-ar plăcea să închei un contract. Dar sunt prea bătrân.

-Cred că putem rezolva împreună ca toată lumea să fie fericită, a spus Ben.

Rachel i-a mângâiat mâna și s-au întors spre Laura.

-Laura, acesta este tatăl tău. Mult timp Laura n-a spus nimic. Se uita doar fix în ochii lui Ben. N-avea ochelari, așa că ochii verzi-albaștri, priveau în ochii verzi-albaștri. Rachel a observat stânjenala și nervozitatea de pe chipul fetei, dar mai era ceva. Speranță? îngrijorare? Laura a vorbit prima.

-Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, zise ea cu o voce tristă, dar liniștită. Adevărul este că mi-am ieșit din fire. Mama are probleme cu mine.

-Laura! Nu-i adevărat, a protestat Rachel.

-Ba are nevoie de ajutor, ca să mă crească.

-Ești sigură Laura că vrei să rămân? a întrebat Ben. Ea a încuviințat.

-Adevărul este că eu sunt aceea care-i face necazuri mamei.

Eu sunt cea care are nevoie de ajutor.

-Laura! Rachel râdea.

-Te înțeleg perfect,i-a spus el.Mi-a aruncat cheile de la mașină aici,în fântână,și încă nu mi le-a dat înapoi.

-Sunt în fântână? Pot să mă uit și eu? a exclamat Laura.

-Cred că e timpul să plec,a spus Robert râzând.Trebuie să-mi păstrez reputația.

-Bunicule,a spus Laura îngrijorată,dar el a împins-o către Rachel și Ben.

-Bunica ta și cu mine trebuie să ne gândim la ceva.Ține-ți părinții pentru un timp departe de noi.A sărutat obrazul Laurei,cu ochii plini de soare,apoi s-a întors și spre ceilalți.

-Tineți minte,vă așteptăm la cină.Curați.Cu ajutorul lui Ben,Laura a sărit în fântână,zâmbindu-i bătrânului și spunându-i:

-O să fim acolo.Ben și-a pus un braț în jurul mijlocului lui Rachel,celălalt în jurul Laurei și le-a îmbrățișat cu privirea.

-Nimeni nu pleacă nicăieri.Această familie este acasă.

SFARSIT